

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 99

Dimecres, 11 de novembre de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 65, primera reunió

S U M A R I

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat d'una diputada (tram. 234-00044/08) p. 3

Projecte de llei

sobre el procediment de designació dels senadors i senadores que representen la Generalitat al Senat
(debat de totalitat) (tram. 200-00066/08) p. 4

Projecte de llei

de la llengua de signes catalana (debat de totalitat) (tram. 200-00065/08) p. 8

Projecte de llei

de creació del municipi de la Canonja (debat de totalitat) (tram. 200-00067/08) p. 19

Projecte de llei

del Consell de Govern Local (debat de totalitat) (tram. 200-00068/08) p. 28

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'avançament de les eleccions al Parlament i sobre les mesures
per a restituir la confiança en el Govern i les institucions (tram. 317-00295/08) p. 39

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a evitar la corrupció (tram. 317- 00297/08) p. 40

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la futura llei electoral (tram. 317-00296/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'entrada en vigor de la reforma de l'impost de successions
(tram. 317-00299/08) p. 42

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures pressupostàries per a afrontar la crisi econòmica
(tram 317-00298/08) p. 43

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la llei electoral, sobre les mesures per a evitar la corrupció
i sobre el lliurament dels informes demanats per l'oposició (tram. 317-00300/08) p. 44

→

Pregunta

al Govern sobre l'execució del projecte de regadius de compensació per la pèrdua de terres productives a causa de la construcció de l'embassament de Rialb (tram. 310-00357/08) p. 45

Pregunta

al Govern sobre les conclusions relatives a l'estudi La justícia de pau a Catalunya (tram. 310-00358/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre el calendari escolar (tram. 310-00356/08) p. 47

Pregunta

al Govern sobre l'estat de tramitació de l'Avantprojecte de llei del Parc Natural del Montgrí, les Medes i el Baix Ter (tram. 310-00359/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre l'adjudicació del subministrament de roba hospitalària de centres públics al Centre de Iniciatives per a la Reinserció (tram. 310-00360/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre les infraestructures viàries de connexió entre les comarques gironines (tram. 310-00361/08) p. 50

Proposició de llei

de mesures urgents en matèria fiscal aplicables a l'adquisició, el lloguer i el finançament de l'habitatge habitual (debat de totalitat) (tram. 202-00054/08) p. 51

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a lluitar contra les conductes il·lícites dels càrrecs públics (tram. 300-00238/08) p. 60

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a afrontar la crisi econòmica (tram. 300-00242/08) p. 65

Interpel·lació

al Govern sobre els casos recents de corrupció que són objecte d'investigació judicial (tram. 300-00239/08) p. 70

Interpel·lació

al Govern sobre les expectatives davant de la Conferència de les Parts del Conveni de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic, de Copenhaguen (tram. 300-00240/08) p. 76

Interpel·lació

al Govern sobre la política en matèria de joc (tram. 300-00241/08) p. 79

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 65.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques i la consellera de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat d'una diputada (tram. 234-00044/08). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió. (Dictamen: BOPC 561)

2. Projecte de Llei sobre el procediment de designació dels senadors i senadores que representen la Generalitat al Senat (tram. 200-00066/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 531, 10)

3. Projecte de Llei de la llengua de signes catalana (tram. 200-00065/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 531, 5)

4. Projecte de Llei de creació del municipi de la Canonja (tram. 200-00067/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 540, 11)

5. Projecte de Llei del Consell de Govern Locals (tram. 200-00068/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 540, 14)

6. Proposició de Llei de mesures urgents en matèria fiscal aplicables a l'adquisició, el lloguer i el finançament de l'habitatge habitual (tram. 202-00054/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 393, 39)

7. Proposició de Llei sobre el règim especial de la Cerdanya (tram. 202-00075/08). Consell Comarcal de la Cerdanya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 531, 12)

8. Interpellació al Govern sobre les mesures per a lluitar contra les conductes il·lícites dels càrrecs públics (tram. 300-00238/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre les mesures per a afrontar la crisi econòmica (tram. 300-00242/08). Josep Maria Pelegrí i Aixut, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre els casos recents de corrupció que són objecte d'investigació judicial (tram. 300-00239/08). José Domingo Domingo, del Grup Mixt. Substanciació.

11. Interpellació al Govern sobre les expectatives davant de la Conferència de les Parts del Conveni de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic, de Copenhaguen (tram. 300-00240/08). Dolors Clavell i Nadal, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

12. Interpellació al Govern sobre la política en matèria de joc (tram. 300-00241/08). Josep Maria Pelegrí i Aixut, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

13. Interpellació al Govern sobre les polítiques de suport a les persones en situació de dependència (tram. 300-00243/08). Josep Maria Pelegrí i Aixut, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament i l'aplicació de la Llei 12/2009, d'educació (tram. 302-00194/08). Josep Maria Freixanet i Mayans, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la crisi econòmica i l'augment de la desocupació (tram. 302-00195/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'evolució dels expedients de regulació d'ocupació en el sector de l'automoció (tram. 302-00196/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre universitats i recerca (tram. 302-00197/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

18. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple, és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Alteració de l'ordre del dia

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 i d'acord amb les portaveus dels grups parlamentaris, els proposo la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, en el sentit que el debat del punt número 12, que és la interpellació al Govern en matèria de joc, és faci com a darrer punt de la reunió d'avui, dimecres 11 de novembre. Podem aprovar per assentiment aquesta modificació? (*Pausa.*) Doncs, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat d'una diputada (tram. 234-00044/08)

El primer punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat d'una diputada. Prego al secretari quart de la Mesa, l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna, que doni la lectura del dictamen.

El secretari quart

Moltes gràcies, senyor president.

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el dia 29 d'octubre del 2009, ha acordat d'establir el dictamen següent:

»Una vegada examinades les dades, declarades per la diputada Eva García Rodríguez, relatives a la professió que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat de la diputada Eva García Rodríguez.

»Palau del Parlament, 29 d'octubre de 2009.»

El president

Imagino que no hi ha cap intervenció? *(Pausa.)* Per tant, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Hauríem de posar a votació aquesta situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de la diputada esmentada. Podem fer-ho per assentiment? *(Pausa.)* Sí...? *(Pausa.)* Doncs, si és així, aprovem aquesta proposta, i, per tant, el dictamen de la situació de compatibilitat de la diputada senyora Eva Rodríguez.

Projecte de llei

sobre el procediment de designació dels senadors i senadores que representen la Generalitat al Senat (debat de totalitat) (tram. 200-00066/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat a la totalitat del Projecte de llei sobre el procediment de designació dels senadors i senadores que representen la Generalitat al Senat. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Molt honorable president de la Generalitat, senyores i senyors diputats, presento avui el Projecte de llei sobre el procediment de designació dels senadors i senadores que representen la Generalitat al Senat. Una llei breu, però no per això poc important, per dues raons. En primer lloc, perquè regula un aspecte essencial del nostre sistema democràtic com és la manera que el poble de Catalunya es veurà representat a la càmera alta de les Corts espanyoles pel que fa als senadors no elegits democràticament. En altres paraules, perquè és una llei que afecta la configuració del nostre sistema democràtic, un aspecte en què s'introdueix una novetat destacable, sens dubte, la més ressenyable d'aquest text: no és necessari ser diputat o diputada per poder ser senador o senadora.

I, en segon lloc, perquè aquesta llei respon a un mandat de l'Estatut que exigeix que aquesta qüestió es reguli per llei al Parlament. En aquest sentit, doncs, representa un pas més en el desplegament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que s'està duent a terme a un

bon ritme pel que fa a les disposicions que depenen de l'activitat i de l'impuls legislatiu liderats pel Govern i el Parlament.

Així és. En particular, l'article 61 de l'Estatut atribueix al Parlament la designació dels senadors i senadores que representen la Generalitat al Senat. I, en la seva disposició addicional primera, s'estableix, a més, de manera específica, que els termes en què s'ha de produir la designació es fixaran mitjançant una llei aprovada per la majoria absoluta del Ple del Parlament, amb una votació final sobre el conjunt del text. Per tant, calia promoure i aprovar la llei corresponent per regular el procediment d'elecció dels senadors al Parlament de Catalunya. Així ho ha fet el Govern i avui ho presentem en aquest Parlament.

Tal com es desprèn directament de l'Estatut –i ho saben tots, i totes, vostès– la designació dels senadors i senadores correspon al Parlament i s'ha de dur a terme en una convocatòria específica i de forma proporcional al nombre de diputats i diputades de cada grup. A partir d'aquest projecte..., el projecte comprèn bàsicament tres aspectes: els requisits d'elegibilitat, el procediment estricte de designació i la proclamació dels senadors i senadores, així com les conseqüències jurídiques d'aquesta designació. Així mateix, s'ha optat per incloure, de forma sintètica, aspectes no regulats pel Reglament del Parlament com el termini de presentació de candidatures, així com aspectes no previstos fins ara, com l'emissió d'un dictamen de compatibilitat dels candidats i candidates per part de la Comissió de l'Estatut del Diputats.

Però, com ja he dit, la gran novetat d'aquest projecte de llei, i que ja es recull al mateix Estatut –i ho he citat al principi–, és la supressió de la condició de ser diputat o diputada al Parlament de Catalunya com a requisit d'elegibilitat per ser senador o senadora; un requisit que avui només set comunitats autònomes encara mantenen: Andalusia, Madrid, Cantàbria, Extremadura, La Rioja i Canàries.

Aquesta novetat comportava l'existència de dues alternatives: o bé permetre la compatibilitat entre els dos càrrecs o bé excloure aquesta compatibilitat. Aquest projecte de llei ha optat per la primera alternativa, ja que la segona és més restrictiva, i, de fet, cap llei autonòmica, fins ara, ha adoptat aquesta possibilitat. És cert que, pel que fa als requisits d'elegibilitat, cada llei autonòmica introdueix les condicions que considera oportunes. Per la nostra banda, hem cregut que el millor és ser el mínim restrictiu possible, permetre la màxima flexibilitat dins del que estableixen les lleis autonòmiques i estatals. És per això que es limita a exigir la condició política de catalans o catalanes i acreditar una rellevant trajectòria professional o política per tal de garantir que reuneixin les condicions del càrrec.

En aquest sentit, sí es manté l'obligatorietat de la compareixença prèvia dels candidats davant del Parlament. Aquest requisit, que ja figura en el Reglament del Parlament, pren ara més rellevància, ja que la supressió de la condició de diputat o diputada de la persona candidata, comporta que les persones que cal designar no provenguin d'un sistema d'elecció directa com succeïa

amb anterioritat. Calia, doncs, introduir algun tràmit que permeti valorar al Parlament la seva idoneïtat per al càrrec de senador o senadora ja que poden no gaudir de la legitimitat d'haver estat triats pel poble de Catalunya. Ara bé, la no-exigència de la condició de diputat o diputada, obliga a regular alguns aspectes no previstos.

Així doncs, la llei exigeix l'emissió d'un dictamen de compatibilitat, que abans aquest requisit es donava per descomptat en tant que l'havien d'haver passat per poder ser diputats o diputades. Així mateix, també s'estableix el procediment per fixar el nombre total de senadors que ha de designar el Parlament i que establirà la Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, de manera proporcional a cada grup parlamentari. I, finalment, la fixació d'un termini per a la presentació de candidatures que no podrà ser superior a trenta dies des de la constitució definitiva de la Mesa del Parlament.

En aquest camp, també vull cridar l'atenció sobre la voluntat d'aquest Govern plasmada en la llei d'avançar cap a la paritat entre gèneres pel que fa a la representació de la ciutadania en el nostre sistema democràtic. Així, l'article 3.4 estableix, també, com a nou criteri, que en la presentació de les candidatures s'ha de garantir la presència equilibrada de dones i homes.

Finalment, igual que en altres lleis autonòmiques, s'ha inclòs un article sobre la durada del mandat: «fins que finalitzi la legislatura del Parlament», i una altra sobre cessaments i vacants per tal d'evitar que la Generalitat es pugui quedar sense representació al Senat o amb una representació més reduïda per una dissolució anticipada de la cambra o altres circumstàncies que es puguin produir. També s'ha inclòs un article sobre relacions entre senadors i el Parlament de Catalunya. A més de la compareixença dels senadors al Parlament a petició seva, que ja ho preveu l'Estatut, també s'ha previst la possibilitat que el Parlament sol·liciti la compareixença en els termes que preveu el Reglament, ja que, malgrat que no ho prevegi l'Estatut, sí que el Reglament vigent regula aquestes compareixences.

Per concloure, vull transmetre una reflexió: no hi ha dubte que, a dia d'avui, el Senat és una institució que no respon i no satisfà les necessitats d'un estat plurinacional, descentralitzat i divers com és Espanya. En la seva configuració actual no aconsegueix complir un paper de cambra de representació territorial de les diferents nacions i regions que componen l'Estat.

És evident que caldria una reforma amb profunditat del Senat per tal de configurar-lo com a veritable cambra de representació territorial en què participessin els governs autonòmics, tal com succeeix en els estats federals. Una reforma, d'altra banda, que penso que, si més no, a nivell de Govern de les comunitats autònomes compta avui amb molts suports.

En qualsevol cas, i a partir del marc legal vigent i les possibilitats que ens permet la Constitució i l'Estatut, aquesta llei suposa una millora respecte a la regulació anterior, una millora amb flexibilitat, i, per descomptat, un pas en el desenvolupament i desplegament del mateix Estatut.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Poden fixar ara el posicionament els grups parlamentaris. I té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Sí, president, des de l'escó estant, no per desmerèixer la iniciativa, tot al contrari, sinó perquè crec que ho ha exposat molt bé el conseller Saura, en el sentit que aquesta és una iniciativa important, que, diguem-ne, no per curta, en el sentit del que és la proposta del text, ni per ser reiterativa, en part, no?, del que ja estableix avui el Reglament i l'Estatut, sí que nosaltres ens sumàrem a subratllar la importància d'aquesta iniciativa. Qualsevol iniciativa de desplegament estatutari, doncs, sempre és una actuació important. Som en el debat inicial, no és l'aprovació; si fos avui l'aprovació, evidentment, el nostre grup no parlaria des de l'escó.

En qualsevol cas, nosaltres tindrem, conseller i la resta de grups parlamentaris, doncs, en la tramitació que ara iniciem, l'actitud que hem tingut sempre en qualsevol procediment de desplegament estatutari, no? Simplement, jo li voldria fer una reflexió. Abans li ho comentava, en privat, que jo crec que ens afecta, a vegades, a tots, no? M'ha cridat, ens ha cridat l'atenció que en la memòria que vostès han traslladat al Parlament del que és la tramitació, en el Govern, d'aquesta llei..., varen començar-la, em sembla que era a finals de gener, amb una aprovació inicial per part del Govern a finals de gener, i van aprovar-ho, com a Govern, a finals d'agost, no? Són molts mesos. Ja sé que això no és responsabilitat directa de vostè, sinó, a vegades, de com funcionen les coses. Però, una llei com aquesta que simplement és la transposició d'un reglament i del que estableix l'Estatut hauríem de ser –tots plegats, eh?, no li ho dic com a crítica, li ho he dit abans i li ho dic en els mateixos termes– un pèl més diligents, no?

I, finalment, un comentari sobre la reflexió final que vostè ha introduït respecte a la funció del Senat. Compartim plenament la idea que el Senat és una institució que no acaba de complir el servei per al qual va ser dissenyat en la Constitució, no? D'això en parlem tots molt sovint, però em sembla que, si som honestos amb nosaltres mateixos, no hi acabem de fer prou, no? Vostè té l'oportunitat, en aquests moments, d'empènyer molt més que nosaltres. Fóra bo, doncs –i estem disposats a parlar-ne amb totes les conseqüències–, que en això ens hi poséssim. I potser seria interessant que un dia, des d'aquí, Catalunya formuléssim una proposta en aquest sentit, més enllà del que puguem fer cadascun dels grups parlamentaris en el mateix Senat.

Fixo finalment la posició, senyor president, com que em sembla que no hi ha cap esmena a la totalitat presentada, oi? (*Pausa.*) Doncs, nosaltres donarem suport a aquest tràmit en el qual estem en aquests moments.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyor conseller..., també des de l'escó no, com deia el senyor Homs, per desmerèixer la importància de la llei, sinó perquè no val la pena reiterar pràcticament, a part d'alguns aspectes, tot el que ha dit vostè. És una llei important. No perquè sigui curta i sigui, de fet, una translació del Reglament del Parlament a llei, no per això deixa de ser important, perquè és la llei amb què escollirem els senadors en representació d'aquesta cambra, i és una llei segurament necessària, més que re perquè l'Estatut ho diu. Ens ho hauríem pogut estalviar, però, en qualsevol cas, val la pena que les coses estiguin ben fetes.

És una llei que potser, com deia el senyor Homs..., però, senyor Homs, el tema és fàcil, si ho ha dit abans el conseller –allò, per fer una mica de polèmica, més que re, perquè, si no, ens avorrirem–: és una llei que ha tardat una mica a arribar, perquè és que ho ha dit el conseller: «És el mínim de restrictiva possible.» I, és clar, vostè comprendrà, senyor Homs, que amb el Govern tripartit fer una llei el mínim de restrictiva possible els ha costat molt. I per això la llei ha tardat a arribar a aquest Parlament.

Bromes a part..., i ara jo no parlaré de la reforma del Senat, perquè no es tracta de parlar que el Pisuerga passa per Valladolid, el Llobregat per Manresa i el Ter per Camprodon, sinó cada cosa al seu lloc. I si algun dia aquí, o al Parlament, o en el Senat, es vol fer un debat de la reforma del Senat, el fem seriosament, però, si no, això de la reforma del Senat acabarà semblant com la llei electoral, de la qual tots parlem quan hi han alarmes i deixem de parlar-ne quan les coses són normals. Més valdria que fossin seriosos i parlessin de les coses quan toquen.

I en aquest cas nosaltres donarem suport a la tramitació. No hem presentat esmena a la totalitat. Després espero que tampoc presentem massa esmenes i que la llei s'acabi aprovant com està.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i també dels grups parlamentaris Socialistes i Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Aquesta és una llei que s'inscriu dins del desplegament de l'Estatut del 2006 i dins de la renovació del sistema institucional de Catalunya derivada d'aquest Estatut.

Aquesta renovació del sistema institucional de vegades penso que no és prou valorada o potser queda tapada per altres aspectes més cridaners del mateix Estatut, com pot ser el finançament. Però és important que el país,

trenta anys després de l'Estatut del 79 i tres anys després de l'aprovació del nou Estatut, estigui culminant una renovació a fons de les seves institucions. I a més d'important, és convenient i és sa.

L'impuls del Govern ha fet possible l'aprovació de lleis com la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern, l'any 2008, o la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, aquest mateix any, consell que és a punt de prendre possessió. Properament podem aprovar, després del dictamen del Consell Consultiu, la Llei del Síndic de Greuges, i properament també entrarà al Parlament una altra llei important, la Llei de la Sindicatura de Comptes. Al costat, s'han creat altres organismes i institucions que completen la xarxa institucional: des del Consell de Relacions Laborals a l'Institut de Seguretat Pública; des del Consell Nacional de la Cultura i les Arts a l'Agència Tributària; des de l'Oficina Antifrau a l'Agència de l'Habitatge. En aquest context penso que cal situar aquest projecte de llei.

L'Estatut, com s'ha dit, en el seu article 61, exigeix que la regulació de la designació pel Parlament dels senadors i senadores que representen la Generalitat al Senat es faci per llei, que ha de ser aprovada per la majoria absoluta d'aquesta cambra. La principal novetat, com ha dit el conseller, amb relació a l'Estatut del 79 és que s'ha suprimit l'exigència que els senadors o senadores siguin diputats al Parlament de Catalunya.

Aquesta novetat, introduïda pel nou Estatut, corregia un enfocament que s'ha demostrat equivocat de l'Estatut del 79. L'Estatut basc ho va veure clar des del principi: l'exigència de ser diputat per ser senador no enfortia la vinculació Generalitat-senadors, sinó que de fet impedia l'exercici de les funcions d'una de les dues responsabilitats a ple rendiment. Això es traduïa en reunions simultànies, de vegades a Madrid i Barcelona, i obligava a l'existència de diputats dedicats bàsicament al Senat o de senadors que veïen limitades les seves possibilitats d'actuació per les obligacions que es derivaven de la seva activitat al Parlament de Catalunya. L'Estatut i aquesta llei permeten, doncs, la plena dedicació dels senadors i senadores designats pel Parlament al Senat.

L'article tercer de la llei estableix que el nombre de senadors és proporcional als grups i estableix els mecanismes de designació. Aquests mecanismes són importants i han de ser aplicats en sentit institucional, per evitar casos vergonyosos com el que està succeint a les Corts Valencianes, on des de fa mesos, des d'abans de l'estiu, el PP, gràcies a la seva majoria absoluta, s'ha negat de forma reiterada a incloure en l'ordre del dia la designació d'una senadora socialista que ha d'ocupar el lloc vacant per una dimissió causada a les eleccions europees. Així s'altera la composició política del Senat. (*Remor de veus.*) El PP va anunciar que volia sotmetre, a més, la candidata a un «examen de valenciania». Ara hi ha renunciat i ha fixat l'elecció per al mes de febrer. S'haurà trigat nou mesos –nou mesos– a nomenar aquesta senadora.

S'imaginem aquesta situació traslladada a aquesta cambra, «examen de catalania» inclòs? Jo, afortunadament, no. Faria bé el Grup del PP d'explicar al PP valencià que aquí, després de nomenar el senyor Sirera, se'l va

substituir a petició del seu grup de forma ràpida i es va permetre l'accés al Senat de la senyora Sánchez-Camacho. Com canvien les coses segons el territori o segons les majories absolutes.

Volia fer també una darrera reflexió. El Senat és una institució mal regulada per la Constitució. Un dels ponents, el professor Jordi Solé Tura, posava el Senat com a exemple de la pervivència de l'Estat centralista basat en les províncies, i escrivia: «Previst inicialment com una cambra de les autonomies, es va convertir finalment en una cambra que ni representa les províncies ni les comunitats autònomes, i tendeix a convertir-se per tot això en una cambra rigorosament inútil. Avui, els senadors i senadores tenen una doble extracció: votació popular, prenent com a circumscripció les províncies, o elecció pels parlaments autonòmics. Aquests representen aproximadament una cinquena part del total.»

Ja que iniciem la tramitació de la llei del Parlament per designar senadors i senadores, voldria acabar recordant la necessitat d'una reforma en profunditat del Senat, que el convertís en una autèntica cambra territorial a l'estil de la segona cambra dels estats federals.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Conseller, diputats i diputades, nosaltres no per utilitzar aquest faristol serem menys breus que d'altres. Sí que és cert que la novetat més important d'aquest projecte bàsicament recau sobre la possibilitat que els senadors no tinguin la necessitat de ser diputats, i, per tant, no siguin triats directament per la ciutadania.

Aquest debat suposo que hi serà i centrarà bona part de les esmenes i de la ponència que tindrem. Nosaltres, en aquesta posició tenim un dubte, i crec que és bo que el manifestem com a dubte. Per una banda, té una qüestió positiva, que és que, com es deia, no hi ha duplicitat, no hi han persones que, diguéssim, són senadors de segona o tenen com a primera funció ser diputats i senadors com a segona, podríem dir, feina o tasca. Però, per altra banda, també, com deia el conseller, hi ha un altre problema, que és la legitimitat directa que et donen les urnes.

Per tant, tenim una contradicció, podríem dir, o un equilibri entre dues posicions, i a nosaltres ens agradaria, doncs, tenir un debat amb tots els partits polítics, en aquesta ponència, i intentar regular la manera que sigui millor per trencar, per una banda, aquesta desafecció de què parlem. I no és fer passar, com deien alguns, «el Pisuerga por Valladolid», sinó que és la realitat, és que realment els ciutadans han de percebre que els senadors, els diputats, els representen. I, per tant, hem de trobar la fórmula en aquest projecte de llei que ens permeti que aquests senadors cada cop estiguin més a prop o puguin tenir la sensació els ciutadans que defensen més els interessos de la ciutadania, coses que avui –ja se

n'ha parlat també–, pel mateix sistema del Senat i les mateixes funcions del Senat, queden molt, molt i molt desdibuixades.

Per tant, nosaltres creiem que aquest article 61 canvia el panorama, podríem dir, d'aquesta representació dels senadors de les comunitats autònomes, i creiem que serà, que haurà de ser el debat principal. No hem presentat esmena a la totalitat perquè creiem, com alguns altres grups de l'oposició deien, que és una norma necessària, però això no vol dir que no hagi de ser debatuda, esmenada..., o intentar trobar una posició que sigui..., i que faci que els senadors que surtin representant la Generalitat de Catalunya al Senat tinguin la màxima legitimitat i el màxim control d'aquesta cambra.

I aquí també vull fer referència al tema del *hearing* previ a la designació, no? És evident que aquests senadors seran triats per la cambra, i, per tant, hi ha una legitimitat indirecta. El control sobre la tasca, les funcions, les explicacions d'aquests senadors en aquesta cambra crec que haurien d'estar ben regulats. Crec que aquesta feina de senador..., no pot semblar que una cambra designa senadors una mica per repartir llocs dintre dels partits: «I tu, com que no ets diputat, te'n vas de senador.» Això no pot ser, això s'ha d'acabar, perquè aquesta dinàmica, doncs, ens està portant que els ciutadans al final no confiïn ni en els senadors, ni en els diputats, ni en aquest funcionament partitocràtic.

Per tant, nosaltres creiem que hem d'aprofitar aquestes normes. En comptes de fer tantes propostes, diguéssim, *ad hoc* amb la situació política que tenim actualment, des del Govern o des de les files d'alguns partits polítics, el que hauríem de fer és aplicar-nos el «cuento» i treballar, quan tenim una llei com aquesta, per intentar que s'assembli al màxim al que necessitem, perquè els ciutadans estiguin representats en el que segurament es necessita des de les institucions.

Nosaltres creiem que s'ha d'aprofitar qualsevol norma que estigui a sobre la taula per introduir aquesta nova fórmula o intentar que s'acosti més la ciutadania als seus representants. I, per tant, no només creiem que ha d'haver-hi un *hearing* previ i un informe de compatibilitats preceptiu, sinó que també hem de crear els mecanismes perquè aquests senadors que representen la Generalitat tinguin un control, donin explicacions periòdiques, d'una forma reglada, de quina tasca i quins punts defensen, què voten i com es posicionen en el Senat. Creiem que aquesta és la fórmula més semblant a aquesta legitimitat directa; si bé és per la Generalitat designat, com a mínim que hi hagi un control de la institució de quines funcions estan fent aquells senadors, què voten i com treballen.

I, per acabar, sí que és veritat que hi ha un debat obert, però mai tancat –i fins i tot, podríem dir, una mica hipòcrita, si m'ho permeten, com algun altre diputat ja ha dit–, sobre el Senat. Tothom vol reformar el Senat, tothom diu que el Senat no serveix per a re, però hem sentit alguns representants polítics, que tenen fins i tot majories importants o minories majoritàries a Madrid, on poden reformar aquest Senat..., i porten quasi trenta anys i no han mogut fitxa, no?

Per tant, nosaltres, sense voler obrir aquest debat, perquè no toca, o perquè segurament no tindríem temps, necessitaríem tres plens extraordinaris per parlar del Senat, doncs, sí que volem dir que, home, ja que fem aquestes normes, aprofitem-ho, ja que surt el tema, perquè aquests partits polítics que tenen força i pes per canviar les coses al Congrés dels Diputats i a les Corts, doncs, ho facin.

Nosaltres també creiem en un senat d'un sistema federal, però un senat que sigui territorial. Això..., obrirem un altre debat, de si la cambra del parlament, és a dir, el Congrés dels Diputats, també ha de ser territorial o ha de representar tots els ciutadans d'Espanya, no? Jo crec, nosaltres creiem més en un model on el Senat sigui representació territorial i competències –allò que afecta territorialment les comunitats autònomes i les províncies–, i un congrés dels diputats on es tractin els temes d'interès general, els temes nacionals. I, per tant, no tingui també potser la funció que avui té, doncs, que veiem partits que, amb una representació local, poden condicionar un govern o una política d'interès general, i en canvi partits que tenen molt pes a nivell de vots –és el cas d'Izquierda Unida, el més conegut, amb molt de pes a tot el vot diguéssim nacional– a vegades tenen una representació més baixa al Congrés dels Diputats.

Per això també volem que es canviï la Llei electoral, com vostès saben –que ho hem dit–, no només a Catalunya –que ja en parlem tots, d'aquesta ponència i d'aquesta Llei electoral, que per fi podem portar a aquesta cambra–, sinó també a nivell estatal.

Per tant, nosaltres no posarem cap trava a aquesta tramitació, però sí que diem que volem que no sigui només un tràmit de desenvolupament estatutari, sinó que aprofitem aquesta llei per intentar introduir aquelles esmenes, regular aquestes funcions dels senadors de la Generalitat de Catalunya de la millor manera, per començar a donar aquestes passes, per a aquest punt d'inflexió que sens dubte necessita la política catalana i espanyola.

Gràcies, senyors diputats i diputades, conseller, president.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació, i, per tant, passem al següent punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei

de la llengua de signes catalana (debat de totalitat) (tram. 200-00065/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de la llengua de signes catalana.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern de la Generalitat de Catalunya.

(Les intervencions de les oradores i els oradors són traduïdes per diversos intèrprets a la llengua de signes.)

El vicepresident del Govern (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Senyor president, senyores i senyors diputats, presento en nom del Govern el Projecte de llei de la llengua de signes catalana. És una satisfacció poder-ho fer, perquè, com saben, fa molt de temps que s'hi està treballant, i no només era voluntat del Govern presentar aquest projecte sinó també voluntat del Parlament. S'hi ha treballat molt, perquè la regulació de la llengua de signes catalana fos una realitat finalment. Parlo de la Resolució 32/VIII, de l'11 d'abril del 2007, on el Parlament donava suport explícit al Govern a elaborar la llei. Però no només. Ja anys enrere, molts anys enrere, aquest Parlament va constituir la Comissió d'Estudi de les Dificultats d'Utilització del Llenguatge de Signes, comissió que va dur a terme la seva tasca durant l'any 93.

Per tant, avui s'inicia formalment la tramitació d'una llei esperada, que dóna resposta a una demanda de la societat catalana. La llengua de signes catalana és la llengua que utilitzen una part de les persones sordes i sordcegues a Catalunya. Tot i que la utilització d'aquesta llengua no és l'elecció majoritària d'aquestes persones, la llengua de signes implica una riquesa del nostre patrimoni lingüístic que cal preservar i que preservarem.

L'objecte d'aquest projecte de llei és un objecte concret i precís: pretén regular els aspectes lingüístics relacionats amb la llengua de signes catalana, els conceptes lingüístics *exclusivament*. Cal remarcar de manera enèrgica l'objecte únic d'aquesta llei, ja que la diferent concepció que representa en la regulació estatal, la qual inclou els aspectes d'accessibilitat relacionats amb les persones sordes o sordcegues, ha introduït certs elements de confusió en el procés d'elaboració de la regulació catalana.

La decisió de donar un marc legal diferenciat, un per a la regulació de la llengua de signes i un altre sobre l'accessibilitat, respon a dues motivacions.

En primer lloc respon a una voluntat política de donar relleu a un dels nostres elements d'identificació com a país. Donar un tractament legal diferenciat a la llengua de signes catalana la dignifica com a llengua pròpia, com a sistema lingüístic, i no la considera només un mitjà de suport a la comunicació del col·lectiu de les persones sordes. La llengua de signes catalana forma part del nostre patrimoni cultural, i amb aquest projecte de llei li atorguem el reconeixement institucional que es mereix.

En segon lloc, i no per segon menys important, és voluntat d'aquest Govern garantir les mateixes condicions d'accessibilitat a tota la ciutadania de Catalunya, amb independència de la discapacitat que pateixin o del sistema de superació de la discapacitat que utilitzin. La modificació de la llei i del codi d'accessibilitat garantirà la igualtat de condicions en l'accés als serveis de totes les persones amb discapacitat.

Per tant –i ho justifiquen a bastament els arguments exposats–, la legislació catalana, a diferència de l'estatal,

regularà separatament els aspectes lingüístics dels aspectes, diguem-ne, assistencials; i avui presentem el projecte de llei que dona resposta a la llengua de signes *només* com a sistema lingüístic. És per aquest motiu que des de la Secretaria de Política Lingüística s'ha treballat per fer realitat aquest projecte, que regula la llengua de signes com a llengua pròpia de Catalunya, i, separatament, des del Departament d'Acció Social i Ciutadania se'n regularan els aspectes relacionats amb l'accessibilitat.

Sabem que des d'alguns sectors s'ha interpretat aquest projecte de llei, en certa forma, com un greuge comparatiu respecte a les persones sordes o amb discapacitat auditiva que no utilitzen la llengua de signes, sinó sistemes de suport a la comunicació. Vull deixar ben clar que aquesta llengua de signes que avui adquirirà, a partir d'avui, el camí que ha de culminar en la seva condició de llei..., allò que avui començarà el seu camí no serà una imposició ni una obligació per a ningú, sinó una possibilitat d'ús per a tothom. Des del respecte més absolut a totes les opcions, el Govern n'ha decidit la regulació separada, precisament, per garantir la igualtat de condicions de tota la comunitat sorda, sordcega o amb alguna discapacitat auditiva.

Així, doncs, reitero que l'objecte únic, precís i concret d'aquesta llei és la regulació dels aspectes lingüístics de la llengua de signes catalana. Per tant, és objecte d'aquest projecte regular-la com a sistema lingüístic propi, establint-ne les condicions per al seu aprenentatge, la docència, l'acreditació professional per a la seva interpretació, la designació de la seva institució acadèmica i, finalment, la previsió dels canals de participació social en les polítiques lingüístiques relacionades amb aquesta llengua.

El projecte de llei que avui presentem dona resposta a un mandat estatutari. Efectivament, l'article 50.6 de l'Estatut, que pertany al capítol dels principis rectors, diu que els poders públics han de garantir l'ús de la llengua de signes catalana i les condicions que permetin assolir la igualtat de les persones amb sordesa que optin per aquesta llengua, que ha de ser objecte d'ensenyament, protecció i respecte.

Cal tenir present que, com destacàvem ara mateix, l'interès per la llengua de signes catalana no neix amb el nou Estatut, sinó que aquest mateix Parlament l'any 93, arran de la comissió d'estudi que he esmentat i amb la col·laboració de les entitats i especialistes en la matèria, va elaborar un seguit de recomanacions. El resultat d'aquesta tasca va ser l'aprovació, per unanimitat de tots els grups de la cambra, en el Ple del Parlament, de la Resolució 163/IV, sobre la promoció i difusió del llenguatge de signes català, l'any 94.

En l'àmbit estatal es va aprovar la Llei 727, del 23 d'octubre, per la qual es reconeixen les diferents llengües de signes a l'Estat i es regulen els mitjans de suport a la comunicació oral de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues. Així, doncs, és un text multidisciplinari, ja que regula les llengües i els suports a la comunicació oral.

En el marc de la Unió Europea també s'han establert diverses recomanacions, encaminades a la protecció de les llengües de signes europees, reconeixent-ne així la

riquesa cultural que suposen. I és en la Recomanació 1598 de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa on ja no es parla de «llenguatge de signes» i es comença a denominar «llengua de signes». Des del Consell d'Europa s'encoratja els estats membres a reconèixer aquestes llengües, a protegir-ne i a difondre'n l'ensenyament.

El projecte consta d'un preàmbul, onze articles, dues disposicions addicionals i dues de finals.

Els articles de l'1 al 3 componen el capítol primer, on consten les disposicions generals, com l'objecte, els objectius i l'àmbit d'actuació.

El capítol segon recull els articles 4, 5, 6 i 7, que responen al dret d'ús, l'aprenentatge, la docència, la recerca i la interpretació. En relació amb l'aprenentatge, la llei garanteix la informació als pares i mares d'infants sords i sordcecs sobre les diferents opcions. El Departament d'Educació en aquest cas establirà, a través dels plans d'estudis, la difusió de l'existència de la llengua de signes entre l'alumnat. Pel que fa a la docència, la llei remet el departament competent per garantir la formació de les persones docents d'aquesta llengua, i estableix plans de formació específics i els requisits per a l'acreditació. En matèria d'interpretació, seran els departaments d'Educació i Treball els que en determinaran la qualificació professional, així com també el departament competent en matèria d'universitats serà l'encarregat d'impulsar la creació d'una titulació superior d'interpretació. Finalment, el projecte de llei atribueix a l'Institut d'Estudis Catalans i a les universitats la recerca sobre la llengua de signes catalana.

El tercer i darrer capítol, que engloba els articles del 8 a l'11, fa referència als òrgans de difusió, de normativització i de participació social. En aquest capítol, l'Administració es compromet a difondre i fomentar l'aprenentatge de la llengua de signes entre la ciutadania, i especialment entre el personal de les administracions. També determina la creació de l'òrgan competent per a la direcció, planificació i coordinació interdepartamental de la política lingüística per a la difusió i foment de la llengua.

En els dos darrers articles es reconeix, d'una banda, l'Institut d'Estudis Catalans com l'autoritat normativa –ja l'és per a la llengua catalana–, i de l'altra, la creació d'un consell social de la llengua de signes catalana com a òrgan d'assessorament, consulta i participació.

Les dues disposicions addicionals anuncien, en primer lloc, que la llei es complementarà amb la norma d'accessibilitat, i en segon lloc, remetent al Departament d'Educació tot allò que fa referència a la regulació de les condicions d'accés a l'educació bilingüe.

Finalment, tanquen el projecte de llei les disposicions finals, les quals faculten el Govern per al desplegament i execució de la llei, així com anuncien que la llei entrarà en vigor un mes després de la seva publicació al *Diari Oficial de la Generalitat*.

Cal fer un petit esment del procés d'elaboració, finalment, i aprofitar l'ocasió per reconèixer la tasca de totes aquelles persones que han dedicat temps i esforços a fer-la possible.

El procés que ha donat com a resultat el text que presentem ha estat llarg. El grup de treball es va constituir el 23 d'abril de l'any 2007. Aquest grup multidisciplinari ha estat dirigit per la Secretaria de Política Lingüística i integrat per les entitats representatives d'aquelles persones que usen la llengua de signes com a mitjà de comunicació, així com també pels professionals que en fan la interpretació i els científics que han de vetllar per la seva normativització. Al llarg d'aquests anys s'han reunit els representants de la Federació d'Entitats de Sords de Catalunya, la plataforma «Llengua de signes catalana, ara!», l'Associació de Pares de Nens Sords de Catalunya, l'Associació Catalana d'Intèrprets de la Llengua de Signes Catalana i l'Institut d'Estudis Catalans.

Després d'un any i mig, el text debatut i consensuat es va sotmetre a informació pública. En aquest tràmit, la Secretaria de Política Lingüística va vetllar perquè el text fos exposat també en llengua de signes, tant en el web de la Generalitat com en els espais webs de la comunitat sorda signant, assegurant-nos així que fos accessible a les persones usuàries, per tal que hi poguessin donar el seu parer.

També cal destacar les reunions que el secretari de Política Lingüística ha realitzat amb representants de la comunitat oralista amb l'objectiu de transmetre'ls els arguments del Govern per a la regulació separada de la llengua de signes i de l'accessibilitat. Hem dipositat grans esforços per intentar desfer qualsevol malentès i superar les reticències que aquesta regulació separada ha suscitat entre part de la comunitat sorda, amb disminució auditiva o sordcega no signant que utilitza suports a la comunicació oral. I, ho torno a repetir, aquesta llei no és ni una imposició ni una obligació per a ningú; és només un instrument útil per qui se'n vulgui servir, per qui el vulgui utilitzar, és una possibilitat que posem a l'abast de tothom.

El text s'ha enriquit amb les aportacions de cadascuna d'aquestes persones que han format el grup de treball. Per tant, vull agrair personalment que responguessin afirmativament a la invitació per formar el grup de treball i reconèixer-los des d'aquesta tribuna la tasca desenvolupada durant aquests mesos. Aprofito també l'ocasió per agrair la presència dels representants de les entitats que avui ens acompanyen, representants de les entitats que van formar part del grup de treball, així com també donar les gràcies a les persones de la Secretaria de Política Lingüística, els seus tècnics, que tant regularment i amb eficàcia hi han treballat.

Recordo finalment que avui iniciem el tràmit parlamentari per donar resposta a un mandat estatutari i que dóna compliment a una resolució d'aquesta cambra aprovada per unanimitat. Amb la garantia que tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra estan a favor de la regulació de la llengua de signes catalana, com ho demostra la no-presentació de cap esmena a la totalitat, els emplaço a treballar en aquest projecte de llei per tal que..., amb les seves aportacions, segur que encara podrem millorar el text que avui els presentem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Poden fixar posició els grups parlamentaris, i, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Carles Puigdemont.

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Bé. Molt honorable president, honorable vicepresident, abans de començar la intervenció en nom del meu grup per fixar la posició sobre aquest debat de totalitat, voldria donar, com és lògic, la benvinguda als representants de col·lectius i associacions de persones sordes i sordcegues de Catalunya que ens acompanyen i que segueixen aquest debat de la totalitat des de la tribuna d'aquestemicicle. A les persones que utilitzen la llengua de signes per comunicar-se, els demano la seva comprensió, perquè no estic avesat a l'ús d'aquesta llengua; i a les persones sordes que utilitzen preferentment la llengua oral, també els presento d'entrada les meves excuses, perquè a vegades, sovint, tendixo a parlar massa de pressa, i això fa difícil llegir els llavis del qui us parla i poder fer més entenedora la meua explicació.

Com ha dit el vicepresident, avui s'inicia la gestació parlamentària d'una llei que desplega el que diu l'article 50.6 de l'Estatut. Però –i a això també hi ha fet referència, i suposo que els altres portaveus insistiran en aquest mateix camí– en realitat recull un sentiment que ve de lluny i que en aquest mateix Parlament ha estat objecte de discussions, propostes, resolucions, de manera intermitent però sostinguda en el temps, almenys des de fa uns setze anys. Si apareix a l'Estatut no és per casualitat; si avui podem parlar d'una llei en marxa és perquè abans d'altres han dut fins a aquesta cambra les justes reivindicacions i les diferents sensibilitats dels col·lectius associats. Voldria recordar en aquest sentit les diferents iniciatives que ha tingut el meu grup al llarg dels darrers anys, i en concret la tasca que duu a terme, que ha dut a terme i que durà a terme el company diputat Josep Lluís Cleries, de contacte i interlocució permanent amb els diversos col·lectius i associacions.

Tanmateix he d'avançar, però, que si al final d'aquest procés que avui comencem no hem aconseguit introduir una sèrie de millores substantives –i en aquest sentit aprofito per recollir el guant que ens adreça el vicepresident, de posar-nos a treballar per aconseguir-ho– que nosaltres creiem que fan falta, tinc la sensació que estarem davant d'un text incomplet, poc ambiciós i de poca capacitat resolutiva. Encara que a tall d'avertència no gens gratuïta –hi ha fet referència també en el seu parlament el vicepresident– ja se'ns deixa ben clar que estem davant d'una llei lingüística, i no pas d'una llei relativa a l'accessibilitat. Si es fa aquesta advertència és senyal que se'ns està preparant per al fet que algunes de les expectatives aixecades segurament quedaran per a ocasions millors i moments políticament menys compromesos.

Ho diré d'una altra manera: ara mateix no tinc la sensació de trobar-me al davant d'una llei on la voluntat de legislar propostes i solucions als desafiaments que té la població sorda i sordcega de Catalunya es reveli amb tota la seva extensió o amb tota l'extensió que imaginàvem que seria possible, sinó de trobar-me davant d'una

quasi-llei que deixa per a d'altres moments legislatius la resolució del que en terminologia col·loquial en diríem «patates calentes», i que ha decidit tirar pel dret, amb un gran argument, segurament per al Govern tripartit, però no tant per al país, col·locar una altra llei a l'aparador, fer una creueta a un dels compromisos del pacte de govern per poder dir que s'ha fet la feina i llestos. No importa si la llei és la que convé ni si la feina s'ha fet bé.

I he de dir que aquesta llei presenta clars indicis que no s'ha fet prou bé, i que Convergència i Unió treballarà especialment perquè el resultat final corregeixi aquesta impressió inicial. Ho farà amb bona voluntat i amb voluntat de col·laborar. Hi ha indicis que el Govern ha estat maldestre a l'hora de gestionar les sensibilitats que concorren en el cas, de no explicar prou bé a tots els col·lectius afectats fins on es vol arribar, de quina manera i amb qui, de no conciliar tots els interessos conciliables, que són molts, i que, en canvi, la legislació espanyola, amb la Llei 27/2007 ja va demostrar que era possible. En acabar el recorregut parlamentari hauríem d'haver estat capaços de demostrar que almenys som tan competents com ho han estat els legisladors espanyols quan van redactar i aprovar per unanimitat la seva llei.

Ara mateix, fruit d'aquesta poca ambició i poca claredat en l'abast de la política que el Govern del país ha d'observar amb relació a les formes de comunicar-se que tenen les persones sordes i sordcegues de Catalunya, se'ns presenta davant nostre un projecte de llei anèmic, que ha conegut un camí francament curiós abans de convertir-se en projecte de llei. Pel camí han canviat molt significativament els propòsits de la llei, alguns senzillament han desaparegut, i, en conseqüència, l'articulat també ha sofert profundes transformacions: dels trenta-dos articles que inicialment se sospesaven hem acabat en els onze, encara que per una errada, ho suposo, de l'exposició de motius, es parli de dotze.

És potser per això que s'explica que en aquesta llei tingui més pes l'exposició de motius que no pas l'articulat, fet que no deixa de ser curiós i, com a mínim, digne de ser esmentat, ja que estem parlant d'una llei lingüística. I si dic que pesa més no és per fer una observació a l'engròs, sinó perquè és comprovable fàcilment. Mentre que per fer el preàmbul el Govern hi ha dedicat 2.174 paraules, per fer tot l'articulat n'ha tingut prou amb 1.334. I això que he estat generós i he comptabilitzat també les disposicions addicionals i les finals. Jo crec que amb aquesta diferència ja està dit pràcticament tot.

En aquest sentit, per tant, no és gaire esperançador comprovar que, més enllà de les declaracions d'intencions i d'una indubtable qualitat en el redactat i contingut de l'exposició de motius i de l'encert de molts articles –cosa que no em fa res de reconèixer, ben al contrari–, tota la informació que tenim de la memòria econòmica descriu a la perfecció l'ambició real del Govern –és a dir, escassa– a l'hora de concretar a què es referia quan parlava de fer una llei de la llengua de signes catalana.

El document de la memòria econòmica que consta en els antecedents parla..., ens fa una aproximació sobre

l'estimació del cost i l'impacte econòmic derivats de l'aplicació de la norma. I ens parla que, pel que fa a la modalitat educativa bilingüe, és a dir, les dimensions educatives d'aquesta llei, la declaració legal del dret a optar per aquesta modalitat educativa no suposa cap nou impacte en els pressupostos del Departament d'Educació, que ja l'han previst fins ara. Per tant, des d'aquest sentit, inversió zero.

Pel que fa a la institució acadèmica, que s'ha optat per ubicar-la a la seu de l'Institut d'Estudis Catalans, deixa clar que això suposa que aquest òrgan pot assumir-ne les funcions amb el cost estructural habitual –poca inversió en aquest sentit. Pel que fa a l'òrgan competent de la Generalitat, la Secretaria de Política Lingüística, s'assenyala que en el seu pressupost ordinari inclourà mesures de difusió d'aquesta llengua. És a dir, tampoc no hi ha un compromís d'inversió especialment rellevant. I, pel que fa al consell social de la llengua que es diu que es crearà, efectivament sí que es fa esment d'uns pagaments de dietes i desplaçaments. Però és evident que de la lectura d'aquesta memòria econòmica..., si esperàvem que d'aquesta llei en poguéssim deduir quina és la dimensió de la inversió, almenys en l'àmbit lingüístic, ja que és una llei lingüística del Govern, amb relació a la llengua de signes catalana, les xifres són perfectament descriptibles.

De manera que les lleis que no satisfan la majoria de les persones sobre les quals es pretén regular l'activitat segurament són males lleis. Millor que no les féssim, perquè el saldo és netament negatiu. Les lleis han de tenir, d'una banda, una gran capacitat d'interpretar el que esperen d'elles la majoria dels beneficiaris, i, de l'altra, i sobretot, una gran capacitat de visió de futur per evitar esforços inútils o legislacions que no resisteixin suficientment el pas del temps i els avenços tecnològics.

Reconec que no és fàcil ni és ràpid, i segurament no sempre és popular, però és el que ens pertocaria fer. I una llei que és, com aquesta, un projecte de llei, bàsicament una exposició de motius i alguns articles més, no sembla, sincerament, la millor manera d'encarar aquest compromís.

Per això les meves paraules finals les voldria dedicar a enviar un missatge a tota la gent que ens està seguint, a la gent que té dipositades grans esperances en aquesta legislació. Convergència i Unió buscarà la manera que anem a més, la manera que en la tramitació d'aquesta llei puguem fer possible allò que en l'esperit estic completament d'acord, que ho ha dit el vicepresident, que sigui una llei absolutament de tots.

Les opcions lingüístiques dels ciutadans sords i sordcecs han de quedar garantides sigui quina sigui la seva elecció. Sobre això no hi poden haver dubtes i si hi són els hauríem d'esvair. No estem legislant per a una part, sinó per al tot, i aquesta és la feina que hem de fer des d'un parlament democràtic. La nostra obligació, de tots els grups parlamentaris, tots, que hem expressat, crec que d'una forma molt rotunda i molt eloqüent, el fet de no presentar cap esmena a la totalitat, el compromís que aquesta llei prosperi i vagi en la línia adequada, és aconseguir-ho, és fer-ho possible, sense escatimar esforços. I, si no ens en sortim –que jo crec que ens en sortirem,

sincerament—, que la democràcia ens apliqui el càstig del qual seríem indubtables mereixedors.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'honorable senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, persones que ens acompanyen de la Fesoca, de la Federació d'Entitats de Sords de Catalunya; de la Plataforma de la Llengua de Signes Catalana; d'Apanse, de l'Associació de pares i mares de nens sords; d'Acapps, de la Federació d'Associacions Catalanes de Pares i Mares de Persones Sordes, i les persones també que a títol individual..., persones sordes que ens acompanyen..., no sé si ho sabré fer bé, però, bon dia.

La veritat és que els agraeixo tot el que m'han ensenyat en aquest procés, de tots els anys que fa que parlem en el Parlament de les dificultats i les necessitats de les persones sordes. Tant a uns com als altres els agraeixo el que m'han ensenyat i també el que ens ensenyaran de ben segur els diputats d'aquesta cambra que tenim el gust, doncs, de ser els ponents d'aquesta llei.

Permetin-me, senyors diputats i senyores diputades, que, a tall de poder, doncs..., molts de vostès ja ho saben, però, també explicar —perquè jo reconec que fa pocs anys no ho sabia, doncs— la diferència que hi ha de comunicació..., de les possibilitats de comunicació per a les persones sordes, perquè, si no, aquest debat no s'acabarà d'entendre, i atès que també és un debat que es retransmet pel 3/24, doncs, també que es pugui entendre. És a dir, a Catalunya i a tot arreu, majoritàriament, les persones sordes utilitzen suports a la comunicació oral, és a dir, no utilitzen únicament i exclusivament la llengua de signes per comunicar-se. Però hi han persones, hi han moltes persones també, persones sordes, que se'n diuen «les persones sordes signants», que són les que es comuniquen amb llengua de signes.

A Catalunya la llengua de signes, com molt bé ho deia el conseller, és una llengua específica; igual que el català és una llengua diferent del castellà, doncs, la llengua de signes catalana també és una llengua diferent de la llengua de signes espanyola. També hi han persones sordes, que se'n diuen «les oralistes» —deia «les signants eren unes, les altres són les oralistes»—, que es comuniquen usant suport a la comunicació oral. És a dir, llegint els llibres, a vegades, o també acompanyant-se de suports, com pot ser la subtitulació, i que, en aquest sentit, doncs, també s'ajuden d'audiòfons, implants coclears i de tot, també, el que la tècnica ha avançat en aquest sentit, que no tenen res a veure els audiòfons d'avui en dia o les operacions d'implants que abans no existien. Són dos sistemes que no s'exclouen. Hi ha moltes persones que utilitzen diferents sistemes alhora.

A Catalunya l'Estatut d'autonomia, també per tota la feina que van fer la plataforma i totes les entitats, en l'article 50.6 reconeix el dret de les persones sordes i reconeix, també, que cal garantir l'ús i l'ensenyament, la protecció també, doncs, que les persones que utilitzen la llengua de signes catalana la puguin usar i que també és una llengua que s'ha de protegir, com molt bé deia el conseller. (*Veus de fons.*)

D'altra banda, la llei estatal, una llei de l'any 2007, que va ser una llei, doncs, també molt treballada per totes les entitats a nivell d'Espanya i també per les entitats de Catalunya, doncs, aporta moltes consideracions bàsiques a la regulació de la llengua de signes espanyola i deixa la regulació de la llengua de signes catalana, doncs, per a qui n'és competent, que és la Generalitat de Catalunya. D'altra banda, aquesta llei el que sí que fa és, també, entrar en tots aquells sistemes també de suport a la comunicació i tot allò que ha de permetre millorar l'accessibilitat a la comunicació de tota la comunitat de persones sordes i sordcegues.

La llei que avui comencem a tramitar en el Parlament i que ens porta el Govern el que vol fer..., i ens equivocarem si sortim del que pretén aquesta llei i obrim una altra vegada un debat... —que jo crec que ja s'ha tingut molt de temps amb les entitats—, un debat que el Govern ha tingut i que ha tingut també dintre de les mateixes conselleries del Govern i en el qual hem participat molt, doncs, si volem fer d'aquesta llei més del que és, i menys, perquè, en definitiva, és molt important el que està fent aquesta llei, que és regular la llengua de signes catalana i donar-li entitat de llei catalana com a tal, però no entrem en els temes d'accessibilitat. Si intentem entrar en temes d'accessibilitat en la tramitació d'aquesta llei en el Parlament, aleshores hauríem, també, d'entrar en l'accessibilitat de tota la comunicació de totes les persones sordes, també de les que no utilitzen la signatura, és a dir, la llengua de signes.

Per tant, què fa la llei? Garantir l'aprenentatge, també garantir que sigui la llengua vehicular a l'escola per a aquella persona o per a aquell nen els pares del qual triïn que aquesta sigui el que se'n diu la modalitat bilingüe, és a dir, aprendre amb llengua de signes i que la llengua de signes sigui vehicular a l'escola. Per a aquells que la vulguin triar, s'ha de garantir que sigui així.

També aborda la titulació professional de l'ensenyament no universitari; aborda impulsar la creació, també, d'una titulació universitària, l'acreditació dels professionals intèrprets, i també del personal docent que ha de donar suport a l'escola als nens que utilitzin aquesta modalitat; designa quina és l'autoritat lingüística o acadèmica, que és, en aquest cas, l'Institut d'Estudis Catalans, i també per a la recerca al voltant d'aquesta llengua, i també obre, doncs, la creació de canals de participació a través del Consell Social de la Llengua de Signes Catalana.

A banda, aquest Govern està treballant —i, de fet, ja hi ha un esborrany a disposició dels membres del Consell d'Accessibilitat, que estan, en aquests moments, aportant esmenes— el codi d'accessibilitat, que hi està participant tothom: tota la comunitat de persones amb

alguna discapacitat i el conjunt de la comunitat de les persones amb sordesa.

El codi d'accessibilitat serà el que ha de donar tots els mecanismes i garantir l'accessibilitat a totes les persones sordes i sordcegues, tant si són signants com si són oralistes; garantir les condicions que els han de permetre assolir la igualtat d'oportunitats en el conjunt de serveis i la igualtat d'oportunitats en la vida quotidiana el màxim possible, utilitzant tots aquells mecanismes de suport que puguin fer que tinguin igualtat d'oportunitats, com qualsevol altre ciutadà o ciutadana de Catalunya.

De fet, la llei que estem, avui, iniciant ja diu, a la disposició addicional primera, que la garantia de l'ús de la llengua de signes catalana es complementa amb la normativa sobre accessibilitat en la comunicació, tant per a les persones signants, com per a les persones sordcegues, com per a les persones sordes que no utilitzen la llengua de signes sinó que utilitzen mecanismes de suport en la comunicació oral. En tot cas, doncs, garantir al conjunt de persones l'accés en condicions d'igualtat.

La llei també diu clarament que cal garantir la informació a pares i mares de les opcions i els recursos disponibles per a la seva escolarització, perquè puguin escollir quina modalitat volen per a l'educació dels seus fills, si la llengua de signes o l'oral amb suport.

Finalment, abans d'acabar, dir que crec que és molt important escoltar la veu de les entitats. Tindrem un nou procés, que és el procés de compareixences en la comissió per aquesta llei. En el tràmit de la llei, doncs, escoltar la veu de les entitats, de totes les persones sordes, és a dir, doncs, de les entitats que ja he anomenat abans, però també crec que és molt important escoltar les persones sordes, escoltar-les directament a elles. El Parlament –la Mesa ja ho va decidir– posarà també tots els mecanismes de suport perquè així pugui ser en la comissió. Són elles les que veritablement coneixen les seves necessitats i limitacions. Cal escoltar nens sords o nenes sordes que s'han fet grans, la seva lluita, conèixer també les seves experiències. Jo crec que això és molt important, tant si són persones que porten implants coclears, com si són persones signants o persones que llegeixen els llavis.

Després d'això, també, jo crec..., i ho hem comentat ja als ponents, i crec que arribarem en aquest sentit a un acord de consens i serà bo que hi hagi consens en aquest tema, doncs..., paral·lelament podem veure aquesta possibilitat, escoltant el conjunt de la comunitat –una possibilitat que ja s'ha anat avançant entre els ponents–, de tramitar una proposta de resolució, que podria ser, si tot va bé i aconseguim aquest consens, aprovada a la vegada que s'aprova la Llei de signes catalana, que també parlés, com a proposta de resolució, també de cara al reconeixement del que és el codi d'accessibilitat, dels mecanismes i els recursos...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Figueras i Siñol

...de suport –ja estic, senyor president– que requereixen, doncs, també per a la seva comunicació les persones sordes oralistes.

Jo crec que també aquesta és una possibilitat que caldrà esbrinar, en què ens hauran d'ajudar també les entitats, en el seu procés, però que podria també donar satisfacció al conjunt de col·lectius, que avui fem un pas important per reconèixer la llengua de signes catalana, però que també acabi el conjunt del col·lectiu, en aquest sentit, ben identificat i tenint el suport necessari per part d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades; moltes gràcies, senyors de les entitats que ens acompanyen.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, president. Honorable vicepresident del Govern, senyores i senyors diputats, vull saludar, en primer lloc, les persones que ens acompanyen a la tribuna –són membres de la comunitat sorda catalana–, també em sembla que hi ha representants de l'Institut d'Estudis Catalans, també donar la benvinguda als tècnics de la Secretaria de Política Lingüística, benvinguts tots, ens fa molta il·lusió que sigueu aquí. Gràcies també als intèrprets de la llengua de signes que avui treballaran molt i ens permetran la comunicació. Moltes gràcies a tots.

Avui comença al Parlament la tramitació del Projecte de llei de la llengua de signes catalana, seguint el que ens marca i ens mana l'article 50.6 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que estableix que la llengua de signes catalana, com a llengua pròpia del país, ha de ser objecte d'ensenyament, de protecció i de respecte.

És una llei llargament reivindicada pel col·lectiu de persones sordes signants i surt d'un debat molt intens i molt participatiu. És una llei que, segurament, de totes les lleis que puguem fer en aquest Parlament, és la que afecta el menor nombre de persones; es calcula que només el 10 per cent de les persones sordes signen, la resta, ja s'ha dit, són oralistes, fan servir llengües orals.

És, per tant, la de signes, una llengua minoritària, i cal preservar aquest patrimoni lingüístic, tan ric i alhora tan fràgil, com una part dels drets fonamentals dels seus usuaris.

Tot i que ja ha estat dit pel vicepresident del Govern i pels diputats que han parlat abans, crec que no és sobrer que tornem a insistir en l'objectiu d'aquesta llei, en el que és i en el que no és la Llei de la llengua de signes catalana. És una llei, aquesta, que afecta només les persones sordes signants de casa nostra, només les que signen, i no obliga a utilitzar-la a cap persona que no ho decideixi lliurement. La regulació d'aquesta llei no afegeix ni treu drets a les persones oralistes que no l'usen.

Es tracta, doncs, d'una llei voluntarista, que no obliga, però que dona drets, i que pretén donar un estatus de legalitat a una llengua que utilitzen des de fa uns dos segles algunes de les persones sordes i sordcegues de Catalunya.

Serà la primera llei de l'Estat espanyol que regularà aspectes lingüístics d'una llengua de signes. En el text normatiu, la llengua de signes catalana s'equipara a qualsevol llengua oficial, se'n regula, ja s'ha dit, l'aprenentatge, la docència, l'acreditació professional per a la interpretació, etcètera.

Jo espero, senyor Puigdemont, que en el tràmit parlamentari treballem junts fixant-nos no en la quantitat de paraules que té aquesta llei, sinó en la qualitat de les paraules i en l'esperit d'aquesta llei, perquè amb més o menys paraules el que farà també aquesta llei és acostar el món de les persones sordes al món de les persones oïdores.

Les limitacions de les persones sordes, les seves aptituds i les seves facultats específiques, que en tenen moltes, és un món absolutament desconegut. Tret d'honroses excepcions, tenim sempre tendència a situar-nos en el centre del món i a convertir les nostres normes en universals, les nostres característiques en normes.

El món oient i el món sord estan molt allunyats; reconec la meua ignorància, i ara que m'hi he acostat, com explicava la diputada Figueras, m'he adonat de la gran quantitat de tòpics, d'idees preconcebudes, d'idees banals, d'errors i també de prejudicis que tenia, potser tot ve que quan érem petits ens van dir allò de «primer va ser el verb» que surt a la Bíblia.

Jo he sabut ara, per exemple, que els signes, els senyals i els gestos que fan amb les mans algunes persones sordes no és simple mímica, sinó que són una llengua, d'una gran expressivitat, que posseeix una estructura gramatical complexa, una sintaxi i unes regles semàntiques.

He sabut que, com les llengües orals, les llengües de signes tenen també variacions dialectals i el seu lèxic evoluciona mitjançant neologismes o préstecs.

He sabut que les llengües de signes, que n'hi ha un centenar a tot el món, i totes són molt joves, no són una invenció, sinó que sorgeixen com a llengües naturals quan hi ha un grup de persones signants que interactua, i que no existeix una llengua de signes universal, com no existeix tampoc una llengua oral universal, i que, per tant, hem de respectar la diversitat i la identitat lingüística de tots els signants, siguin d'on siguin.

Però he anat una mica més lluny i he sabut, també, que totes les llengües de signes, com podeu veure, fan un ús central de l'espai i tenen en gran mesura la mateixa estructura espacial, de l'espai, i que l'estructura profunda dels signes i el seu aspecte icònic els permet expressar conceptes abstractes i coses concretes alhora.

Les llengües de signes, ras i curt, serveixen, com totes les llengües del món, per transmetre tant les idees i les emocions com els conceptes més complicats.

He sabut també que el signe per als sords que l'utilitzen per comunicar-se no és només una adaptació a una

altra forma sensorial; és també l'encarnació de la seva identitat personal i cultural, és una possessió íntima, és una part indiferenciable del seu jo. Nosaltres sentim natural la nostra parla i no hi donem importància, però els sords tenen un sentiment profund i especial cap a la seva llengua de signes.

I he sabut també que podem parlar d'una mentalitat i d'una cultura sorda, del poble sord, que té les seves pròpies creences, imatges i sensibilitats, i que el signe és l'encarnació d'aquesta identitat personal i cultural.

I, és clar, aquest camí et porta, ja en el camp de la lingüística, a interessar-nos per la relació entre parla i pensament, que és el problema més profund a què s'enfronten les persones que neixen sordes, i a la idea de si les persones sordes signants, pel fet de fer servir un llenguatge bàsicament espacial, desenvolupen potencialitats mentals distintes. I sembla que sí, eh?, sembla que les persones sordes que són matemàtiques o arquitectes tenen una gran capacitat per imaginar l'espai tridimensional i que, en general, tots tenen una capacitat lingüísticoespacial molt superior a nosaltres.

I encara he après més coses. Per exemple, no se m'havia acudit mai que les normes d'educació o d'etiqueta de les persones signants no són exactament les mateixes que les de la resta. Així, si per nosaltres és de mala educació escoltar molt atentament una conversa, per ells no seria adequat mirar amb massa insistència dues persones que signen. Si nosaltres no podem interrompre la conversa oral de dues persones; ells no es posaran mai al mig de dues persones que signen per no tapar-los el canal que va del cos als ulls.

I tampoc no se m'havia acudit que quan una persona signant porta el gota a gota, i està en un hospital, no pot parlar.

Ja ho veuen, fins ara jo era mentalment sorda; ara sembla que hi començo a sentir una mica.

Però quin és l'origen de les llengües de signes? Quines van ser les primeres persones de la història que van signar? Hi ha un llibre del neuròleg Oliver Sacks que té un títol extraordinari, es titula *Veig una veu*. Certament, a totes les llengües de signes del món les veus es veuen, no se senten. Doncs, en aquest llibre hi vaig trobar una breu referència a la llegenda de Píram i Tisbe, i que vaig tenir curiositat d'ampliar una mica.

Resulta que Píram i Tisbe eren dos joves de Babilònia que s'estimaven, però, com va passar al cap d'uns anys amb Romeu i Julieta, les seves famílies no els permetien de viure el seu amor. Aquests joves dissortats eren veïns, d'un terrat a l'altre es veien, però no se sentien. I sembla que es van inventar un llenguatge per signes, molt limitat –molt limitat, perquè per dir-se que s'enyoraven i que s'estimaven, doncs, amb poques paraules en tenien prou–, però un llenguatge que podria ser, per què no?, el precursor de totes les llengües de signes del món.

I parlant d'amor, i per acabar, tots vostès saben que des que el món és món s'han escrit molts versos que parlen de la veu de la persona estimada, veus càlides, veus enyorades, veus que tremolen de desig. Ara que ja

sabem que la llengua de signes catalana es pot fer servir per fer teatre i per fer matemàtiques, és hora que els poetes catalans comencin a parlar també de la bellesa, de l'harmonia i de la cadència d'unes mans que parlen.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president del Parlament. Honorable vicepresident del Govern de la Generalitat de Catalunya, senyores i senyors diputats, em permetran que, primer de tot, doni la benvinguda en nom del meu grup parlamentari a totes les persones que avui ens acompanyen a la tribuna de convidats, amics, persones que pertanyen a col·lectius i entitats de persones sordes.

En segon lloc, abans d'entrar en matèria, en aquest projecte de llei, m'agradaria comentar, ja que s'ha parlat dels antecedents històrics, m'agradaria referir-me a una llei de l'any 2003, una llei que, de fet, va marcar el tret de sortida respecte a la llei que avui estem parlant. És la Llei d'igualtat d'oportunitats i no-discriminació, llei presentada pel Govern del Partit Popular i aprovada per unanimitat de tots els grups parlamentaris, on s'establí una disposició final que deia que en el termini de dos anys des de la seva entrada en vigor el Govern, el Govern de l'Estat en aquest cas, regularia la llengua de signes espanyola.

He de dir que el termini va ser una mica més llarg, però durant l'any 2007 es va aprovar per unanimitat, i amb el vot favorable del Partit Popular, tant al Congrés dels Diputats com al Senat, aquesta llei *por la cual se reconoce y se regulan las lenguas de signos españolas*.

Tanmateix, en aquest sentit, des del Grup Popular vam votar a favor de les iniciatives presentades en aquest Parlament de Catalunya. I algú es preguntarà per què estic explicant tot això. Doncs, perquè d'alguna manera portem un cert camí recorregut, però també cal dir que no ho hem fet tot.

En coherència amb totes aquestes actuacions i davant de la presentació d'aquest Projecte de llei de llengua de signes catalana, nosaltres valorem positivament la llei com a tal. Però la nostra intenció, honorable vicepresident, és treballar amb l'objectiu d'aconseguir una llei que garanteixi l'aprenentatge i l'ús de la llengua de signes catalana, però també alhora la llibertat d'elecció de la forma de comunicació per part de les persones sordes i, sobretot, la llibertat d'elecció en la manera d'educar els nens sords. I en aquest aspecte em permetran que m'hi torni a referir una miqueta més tard. No vull deixar el tema educatiu encara. Pensem que aquest dret a l'educació s'ha d'estendre a tots els nivells educatius: a la primària, a la secundària i a les universitats; que existeixi una continuïtat, i que no tan sols parlem de l'educació obligatòria.

Algunes dades que poden il·lustrar aquestes paraules diuen que aproximadament un 30 per cent del total

d'alumnes estan fent una educació postobligatòria; només un 8 per cent d'aquests alumnes són persones sordes. Si mirem les dades de la universitat, parlem tan sols d'un 2 per cent. Per contra, en altres països del món, els números són similars pel que fa a les persones sordes i a les persones oïdores.

També ens agradaria tenir en compte, durant el debat d'aquesta llei, garantir el dret a la informació de les famílies; que, quan una família es troba davant d'aquesta situació, i no tan sols en el moment d'escolaritzar els nens, sinó des del primer moment, rebin la informació necessària, primer, sobre els models educatius, i segon, sobre les ajudes tècniques. Perquè avui en dia a ningú se li escapa que l'evolució dels mitjans de suport tècnic per a les persones sordes ha suposat un avenç molt important que ha condicionat positivament l'àmbit educatiu.

Una dona sorda profunda, mare d'un nen sord profund, em deia aquests dies, amb tota la raó del món, que, si per als pares és important i un motiu de molta preocupació escollir escola, encara ho és molt més quan parlem que aquest nen és sord.

Per tant, honorable vicepresident, voluntat política, sí, tota, és un primer pas; però la llei per si sola no resol els problemes, no troba resposta als problemes. On trobarem la solució? Si invertim en formació de personal especialitzat, dotació pressupostària per poder desenvolupar la llei, el finançament o les ajudes per als mitjans tècnics de què avui en dia disposem.

I haig de dir-li –ja s'hi ha referit un altre portaveu que m'ha precedit en l'ús de la paraula– que a la memòria econòmica que acompanya el projecte de llei –i que haig de dir que normalment és el primer que reviso, de totes les lleis, no només d'aquesta– l'impacte econòmic és zero. I em permetran que, malgrat que un altre diputat ho ha fet d'una manera molt elegant i des del meu punt de vista benèvol..., ha dit que era escassa. Diu exactament: «Per a aquesta modalitat educativa no suposa cap nou impacte en els pressupostos el Departament d'Educació, que ja el vénen preveient fins ara.» Bé, penso que malament comencem, perquè jo em pregunto: tenim els educadors especials que realment es necessiten? Tenim logopedes? Els CREDAC, o sigui, els centres de recursos educatius per a deficients auditius, tenen l'assignació econòmica necessària per portar a terme la seva feina? Són preguntes que deixo sobre la taula; no és la meva intenció interpel·lar-lo, honorable vicepresident, perquè no és l'objecte d'aquesta llei, no hi és el conseller d'Educació, però penso que en el diari de sessions quedarà transcrit.

Des del nostre punt de vista, pensem que, si acotem aquest debat a un debat merament lingüístic o identitari, perdem l'oportunitat d'anar un pas més enllà, que sigui una llei realment ambiciosa, perquè una llei d'aquestes característiques no ens hem d'oblidar que necessita una transversalitat. Vostè ens en posava l'exemple: la Llei 27/2007, *que reconoce y regula las lenguas de signos españolas*. Jo no dic que l'hàgim de copiar exactament igual, no dic això. Però en aquesta llei es reconeix en una única regulació la diversitat del col·lectiu de persones sordes: per una banda, l'aprenentatge i l'ús de la llengua de signes, i per una altra, els mitjans de suport

a la comunicació oral; i des del nostre punt de vista el més important: la lliure elecció de la llengua de comunicació. I haig de dir-li que, si fem bandera de la defensa del dret a escollir en quin idioma volem escolaritzar els nostres nens, què menys que, en un tema tan cabdal i sensible, fer defensa d'aquestes qüestions.

Jo puc estar d'acord amb alguns aspectes que vostè ens ha comentat. Estem d'acord a no parlar d'aspectes assistencials, però parlem de l'accessibilitat de les persones signants, com de les persones oralistes. Perquè avui, per exemple, no s'ha pogut habilitar un sistema de subtítols en temps real i directe pel canal 3/24. Clar, de què estem parlant? Lleis, sí, però també mitjans per portar-les a terme, per traslladar els articles de la llei del paper a la realitat del dia a dia i a la realitat del carrer.

Vostè també ens parlava, honorable vicepresident, dels antecedents de la llei, i també surt al preàmbul i surt a la mateixa llei. Parla de deixar per a altres regulacions legals l'accessibilitat tant de la llengua de signes com dels mitjans de suport a la comunicació. Però el codi d'accessibilitat i de comunicació l'estan preparant i encara no s'ha presentat. A més, la Llei d'accessibilitat catalana data dels anys vuitanta. Per tant, pensem que en aquest tràmit parlamentari és precisament on podem introduir aquests aspectes que no tenen per què estar confrontats amb un possible codi que vostès presentin.

Una altra pregunta, que de fet és un exemple del que estic dient: podem dir que tenim garantit al cent per cent l'accés de les persones signants a l'Administració pública? Perquè és una actuació de l'Administració i, perquè ens entenguem, necessita dotació econòmica. Per tant, torno a deixar-li la reflexió sobre la taula.

Amb el temps que em queda, m'agradaria referir-me a un tema que vostè també ha presentat i també han expressat altres portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula, que vostè coneix molt bé, que és la preocupació de les persones sordes i de les seves famílies que fan ús de la comunicació oral i que jo vull plantejar-li com una reflexió.

Vostè ens ha explicat: la gran majoria de nens sords s'escolaritzen en escoles d'integració que eduquen els nens amb comunicació oral, amb els mitjans de suport tecnològic corresponents, i parlem que a Catalunya al voltant d'un 85 per cent de les persones sordes utilitzen la comunicació oral. I a més a més, també, així ho reconeix el preàmbul del projecte de llei, que diu exactament: «Cal també tenir en compte que no totes les persones sordes utilitzen la llengua de signes per comunicar-se, sinó que majoritàriament les persones sordes empren suports a la comunicació oral.» Molt bé; però traslladem-ho també del preàmbul a l'articulat de la llei, i així garantirem la comunicació oral. Perquè, miri, garantint la informació, els pares dels nens sords podran escollir les opcions que posem al seu abast, i també els recursos de suport, sigui quina sigui la seva elecció. I li diré, en paraules d'aquests pares preocupats..., ells només volen garantir que la voluntat final de cada família d'un nen sord pugui triar el tipus d'educació.

Hem parlat de nens sords, però penso que no hem d'oblidar que una part molt important de les persones

sordes són sordes en edat adulta. Per tant, la garantia del dret a la informació, el dret als suports tecnològics, el dret a escollir com volen comunicar-se i posar al seu abast tot aquest seguit de qüestions també s'ha de traslladar a qualsevol edat.

I ara, senyor president, abusaré deu segons més de la seva benevolència, perquè, per acabar, m'agradaria referir-me a allò que fa referència a les persones sordcegues, perquè trobem a faltar, amb les dificultats que comporta aquesta doble discapacitat, més significació en el projecte de llei respecte a aquestes persones. Per tant, ara, iniciem ara el treball parlamentari per tal d'aprovar una llei que pensem que ha de ser satisfactòria per a tots els col·lectius de persones sordes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Senyor president, senyor vicepresident, membres de la comunitat de persones sordes de Catalunya, membres de la comunitat de persones signants, volgudes diputades, volguts diputats, no sé si vostès estaran d'acord amb mi que, en realitat, les persones no som sinó una diana que és mòbil i és sensible. Les persones rebem els impactes de les impressions a mesura que caminem, més pròxims al centre com més intens és l'impacte.

Els dic això per justificar un dels moments més corprenedors que jo he viscut. Perdonin-me la confidència. Fa temps, vaig entrar per primera vegada a la sala en què les persones sordes de la ciutat de Lleida celebren la seva festa anual. Per a mi, poc amant –els ho confesso– de la xerinola, les festes han casat sempre amb la cridòria, amb el soroll sense contenció. En aquell espai, però, tot era silenci. Més de cent persones a l'entorn d'una taula i, en canvi, res no trencava l'aire. Tot de gestos i de moviments, però ni una remor que no fos la dels gots entremort. I després, acabades les salutacions protocol·làries dites amb un doll de veu, els aplaudiments dels palmells de la mà, movent-se com fulles d'un plataner en l'aire, al vent. De nou, el silenci planant damunt de les rialles mudes.

I vet aquí que la setmana passada em va sorprendre la Marta, a qui desconeixia fins ara, quan la vaig rebre en el meu despatx. Sorda profunda des de la seva naixença, la Marta no només produïa fonemes, sinó que enllaçava paraules, trenava frases, subordinava, coordinava, juxtaposava perfectament amb les seves cordes vocals i amb els seus llavis. Com podia ser que jo sentís perfectament la narració verbal de la seva experiència, de l'experiència d'ella, que ella articulant-la no podia sentir ni remotament? Jo la tenia al davant, llegint-me els llavis a pesar del bigot, i ella em responia amb els sons del seu alè en un català oriental magnífic, correctíssim.

Aquestes coses, aquestes experiències, són les que millor fan entendre què és la diversitat humana. Ens enamoren de la diferència o, potser, *en* la diferència. La

asimetria entre una persona oïdora i una de sorda, quan el soroll de les paraules abassega tant, és molt evident, i dolorosa. La desplaença de les persones sordes en un món en què la cridòria omple els camps de futbol, les manifestacions de carrer, les sales de ball, i alguns cops també els parlaments, es fa colpidora.

Enamorar-se de la diferència té una conseqüència feliç: l'enamorat, l'enamorada, entén que la diferència no és compatible i no permet la indiferència i que la diferència és justament l'antònim de la desigualtat. Els humans som diferents, però per a res desiguals. L'enamorat de la diferència es compromet en la lluita per la igualtat dels diferents. Aquesta és la llei de l'amor. Per això avui debatem l'admissió parlamentària de la Llei de la llengua de signes.

No totes les persones sordes usen els signes per a comunicar-se; n'hi ha que, com la Marta, han après a llegir en els llavis aliens i a pronunciar amb els propis. Però la llengua de signes és una oportunitat indubtable per a tantes persones sordes que la desitgen com a sistema de comunicació.

S'escau, endemés, que Catalunya té una llengua pròpia i distinta per als signants. Si apreciem la diferència de veres, aquest anunci que acabo de fer no és pas una fotesa. Resulta que la llengua de signes catalana és una llengua, un sistema lingüístic, amb les seves normes, és un codi complet de comunicació i, a més, és català.

Acabo de dir, doncs, que a la llengua que va permetre de dir al president Macià, de qui en celebrem encara l'any d'homenatge, des del balcó de la Generalitat: «Catalans, interpretant el sentiment i els anhels del poble que ens acaba de conferir el seu sufragi...», s'hi afegeix la llengua aranesa, com vostès saben, amb què parlaren els trobadors occitans, un d'ells pensant en la diputada Roca: «Domna, pois de mi no us chal, / e partit m'avetz de vos / senes totas ochaisos, / no sai on m'enqueira, / que jamais / no trob domna a mon talan / que valha vos, qu'ai perduda.» I ara, si aquesta cambra ho vol, com segurament serà, afegirem la llengua de signes a aquest patrimoni, a aquest ric patrimoni lingüístic a Catalunya. Amb les mans, les persones sordes del nostre país ara podran dir: «Catalans, els anhels de veure reconeguts els signes nostres i fets llei s'han finalment acomplert.»

La llei que debatem fa referència, doncs, a l'oficialitat de la llengua de signes catalana com a patrimoni comunicatiu i com a sistema lingüístic articulat. No tractem, per tant, del suport públic a les persones signants o a les oralistes en tant que subjectes del dret a la discriminació positiva que les ajudi en la seva vida diària. D'això se n'ha d'ocupar el sistema d'accessibilitat, incorporat en les polítiques públiques d'atenció a la diferència.

Aquest Parlament ja n'ha fet resolucions, ja n'ha impulsat l'acció de govern, potser no prou. Ara caldrà tornar-ho, caldrà repensar com els recursos públics han d'atendre les necessitats d'accessibilitat a tota mena de serveis per a les persones sordes, sordcegues. Les sales de la cambra estan obertes a debatre-ho, i aquest faristol, ho entenc jo, preparat per a projectar-ne les noves iniciatives, en el marc del codi d'accessibilitat.

Ara, senyores i senyors diputats, el que el Govern ens proposa amb el millor dels criteris és de perfeccionar la llei que ha d'oficialitzar la llengua de signes catalana, incorporar-la al sistema dels drets lingüístics que empara l'Estatut, lliurar-la a la ciència lingüística perquè la perfeccioni. L'objectiu de la llei és de reconèixer la llengua de signes catalana, de difondre-la entre les persones que en vulguin ser usuàries i protegir-la amb els poders públics perquè expressi tota la seva vitalitat. I és igualment objectiu de la llei la regulació de l'aprenentatge d'aquesta llengua, la seva docència, la interpretació que se n'hagi de fer i la recerca per a fer-la. Tot això, en el marc de l'interès públic per a la garantia del principi d'igualtat, que ha de presidir sempre la diversitat.

No tothom vol ni desitjarà en el futur ser usuari de la llengua de signes. Hi ha qui s'inclinarà per l'oralisme, per les tècniques d'aprenentatge de lectura labial i pronúncia fònica del català. L'oficialització de la llengua de signes no serà un obstacle ni pot representar cap privilegi davant l'oralitat escollida per qui la prefereixi. Ens cal garantir que tothom que s'adscriu al sistema lingüístic de signes tingui ple accés al seu aprenentatge i a la seva utilització, que sigui aquest vehicle de coneixement i de relació, vehicle d'efectes. També en això la diversitat ha d'expressar la igualtat.

Sigui com sigui, senyores i senyors diputats, el projecte de llei que debatem per a l'admissió a tràmit és un pas no només necessari, sinó, entenem nosaltres, profundament feliç per a les persones que usen la llengua de signes però per a la nació. Dic «per a la nació», car la llengua de signes catalana no és, sent-ho del tot i amb plena consciència, un patrimoni únic de les persones sordes signants, sinó que ho és de la comunitat sencera que s'expressa en aquest seu Parlament, dels catalans i de les catalanes. Fins avui ho fa amb la potència dels fonemes, aquest conjunt de persones que s'expressen a la cambra de la sobirania de Catalunya; tant de bo que demà, com avui en tenim una mostra, també ho pugui fer amb les mans, amb els braços de diputades i de diputats, amb la bellesa d'aquestes mans dibuixant-se en l'aire d'aquesta sala.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor president. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, diputats i diputades, bé, després de les intervencions dels altres diputats i portaveus d'altres partits, lògicament, compartim en bona mesura coses que ja s'han dit.

En primer lloc estem davant, sobretot –i així volem entendre-ho i així treballarem a la ponència perquè sigui–, d'una opció, d'una voluntarietat; estem davant d'una norma que dóna opcions a persones que fins ara no han tingut aquesta regulació per llei de la llengua de signes. Per tant, un punt important per nosaltres d'aquesta llei és que és voluntària, s'hi pot un acollir o no, pot un uti-

litzar aquesta llengua de signes o no. I, per tant, així ha de ser i així ha de sortir aquesta llei d'aquest Parlament. Crec que és fonamental que tots els grups ho tinguem ben clar, perquè sabem i coneixem –i aprofito per donar també la benvinguda a alguns dels membres de la comunitat que ha vingut ara mateix, i a algunes persones que estaven aquí a la cambra– que hi ha preocupació en aquesta llei, perquè precisament no parla de les mateixes coses de què parla la llei estatal, que ja s'ha citat abans, 27/2007. Per tant, el primer punt: per nosaltres és fonamental, per no presentar cap esmena a la totalitat i per estar d'acord amb aquest tràmit, que es reconegui que aquesta llei és una opció, una voluntarietat per a les persones que vulguin utilitzar aquesta llengua de signes. Per tant, no és la imposició ni l'obligació de cap altra persona d'imposar-li ni cap llengua de signes ni cap sistema lingüístic.

Un altre punt important també per nosaltres és reconèixer aquesta pluralitat, aquesta pluralitat a Catalunya, de la utilització de la llengua de signes. I, com s'ha dit, hi ha una llengua de signes espanyola, però també hi ha una llengua de signes catalana, i, per tant, com vostès saben, amb la nostra defensa de la pluralitat a Catalunya Ciutadans està a favor que es reconegui aquesta pluralitat també en l'àmbit del llenguatge de signes. Per tant, nosaltres estem absolutament en la línia que hi hagi aquest reconeixement i, per tant, sigui absolutament compatible la utilització del llenguatge de signes de la comunicació oral o del llenguatge de signes espanyol.

Un altre punt important que crec que no queda del tot recollit –i, per tant, intentarem que en el procés d'esmenes pugui haver-hi una millora d'aquesta norma– és precisament aquesta accessibilitat de què parlàvem i el que té recollit aquesta llei de l'Estat que no recull aquest projecte de llei –el conseller s'hi referia abans–, amb la voluntarietat suposadament del Govern de només referir-se a l'àmbit lingüístic. Nosaltres creiem que hi ha una voluntat en aquest cas política, però també és necessari tenir en compte, com ha dit un altre portaveu, les expectatives per a les persones d'aquesta comunitat. Creiem que és important que aquesta norma tingui en compte, com ja s'ha dit també en aquesta cambra, els beneficiaris i els destinataris d'aquesta norma. Per tant, nosaltres creiem que en el procés d'esmenes, procés de participació dins de la cambra, ha de sortir una millor llei, una llei que tingui i que reculli les expectatives de tota la comunitat, que sabem que ja hi ha hagut inquietuds, i així ens ho han manifestat algunes entitats al nostre grup parlamentari, com a d'altres grups parlamentaris.

Per altra banda, també volem reconèixer que aquesta llei desenvolupa un article de l'Estatut i, per tant, un article, des del nostre punt de vista, pacífic, en el sentit que no és un article que estigui sotmès a cap recurs, sinó que és un article que s'ha de desenvolupar, i, per tant, nosaltres en aquesta mateixa línia tampoc hem estat contraris a cap mena de desenvolupament en aquest sentit d'aquest llenguatge de signes. Per tant, diguéssim que hi han dades objectives, fets objectius pels quals el nostre grup, des de Ciutadans, doncs, entenem que el que ha de fer aquesta llei és passar ja a tràmit parlamentari, intentar millorar-la en la mesura del possible

i recollir sobretot les expectatives d'aquelles persones que tenen dipositades les seves esperances en aquesta regulació.

Però deixin-me dir també que ens sembla que la política que ha dut la conselleria, el Govern, en aquest projecte de llei hauria de ser aplicable en molts altres casos. Aquesta pluralitat de Catalunya del llenguatge de signes català, del llenguatge de signes espanyol, de les persones que segueixen la comunicació oral, és una riquesa, no és un problema; tenir diferents vies de comunicar-se és una riquesa, una riquesa cultural, una riquesa d'eines de comunicació. I, per tant, a ningú ha d'espantar que tinguem més eines que menys eines. I, per tant, jo convido la conselleria, el Govern i el secretari de Política Lingüística, que el tenim avui amb nosaltres, el senyor Bernat Joan, que apliquin aquesta mateixa pluralitat a tota la política lingüística de la Generalitat. És important perquè Catalunya sigui de tots, que tinguem una pluralitat en tots els àmbits.

Per tant, aquesta pluralitat que avui és de consens en aquesta cambra, que tots estem tirant endavant i que possiblement aquesta llei pugui sortir amb el suport unànim de tots els grups de la cambra, des de Ciutadans ens agradaria que vostès l'apliquessin en totes les seves polítiques. Aquí no sobra ningú, no hi ha cap llengua per sobre de cap altra, no hi han ciutadans de primera o de segona, no hi han ciutadans propis i ciutadans impropis. Tots els ciutadans de Catalunya, parlin la llengua que parlin, tinguin llenguatge de signes, tinguin comunicació oral, tots ells formen part de la nostra comunitat. I, per tant, des de Ciutadans, en coherència amb la nostra política, donarem suport a aquest projecte, intentarem millorar-lo, però també demanem coherència a aquest Govern i a les seves polítiques. No es pot dir una cosa en un sentit en una política concreta, en el llenguatge de signes, i la contrària en altres polítiques lingüístiques de la Generalitat.

Per tant, nosaltres en coherència amb la nostra defensa de la pluralitat de Catalunya, amb la nostra defensa, com deia algun altre portaveu, que legislem per a tots i no per a uns quants, sinó per a tots..., doncs, precisament, per legislar per a tots hem de ser coherents i mantenir aquesta posició. Jo sé que alguns, doncs, no veuen exactament això en altres àmbits de l'educació, en àmbits institucionals, però és important. Catalunya necessita, precisament perquè tots ens hi sentim còmodes, aquesta pluralitat. I aquesta pluralitat que avui veiem reflectida i consensuada en una llei com la del llenguatge de signes és necessari que s'apliqui d'ara endavant a totes les polítiques a Catalunya, no només a l'àmbit lingüístic, sinó a moltes altres polítiques: a l'àmbit cultural, a l'àmbit educatiu i a l'àmbit institucional. Si no, mai aconseguirem que la Catalunya que està en aquest Parlament sigui capaç de representar la Catalunya que està al carrer. Si aquí diem unes coses, si aquí parlem en un sentit i per a uns quants i no tenim en compte el que hi ha al carrer, no tenim en compte la gran riquesa de pluralitat que té Catalunya, no serem capaços mai d'aconseguir que aquest Parlament representi tota la ciutadania de Catalunya. Algun dia estic convençut que ho aconseguirem, i per això tots haurem de canviar, i per això tots ens haurem de posar d'acord.

Nosaltres estem disposats que aquest Parlament representi millor la ciutadania de Catalunya, que sigui més ric i molt més plural segurament en les seves polítiques del que és. Però per això hem de fer un esforç, i per això totes les polítiques han de ser coherents.

En aquest sentit nosaltres, per tant, celebrem l'entrada d'aquesta llei, però també volem millorar-la, però, sobretot, ho fem en un exercici de coherència, un exercici de coherència amb les nostres polítiques: el mateix que volem per al llenguatge de signes ho volem per a totes les polítiques de la Generalitat. Per tant, els demanaria, als membres del Govern, al secretari de Política Lingüística, que apliquin el mateix a tot arreu. Jo crec que tothom ha entès el que estem plantejant, tothom ha entès que nosaltres som favorables a aquests drets, perquè al final –i aquí també discrepem de la posició del Govern a l'hora de presentar aquest projecte, i també del senyor Pané– és evident que Catalunya té una riquesa cultural i un patrimoni, però no ens oblidem que el llenguatge de signes, com qualsevol altre llenguatge, al final és una eina per desenvolupar les persones, és una eina per desenvolupar la nostra vida, i a més a més és un patrimoni cultural, i a més a més s'ha de fomentar i s'ha de protegir allò que és cultura. Però no ens oblidem que les llengües en el fons són utensilis, eines per a les persones, fonamentals per desenvolupar la nostra vida i els nostres projectes vitals.

Per tant, nosaltres en aquesta línia volem reivindicar que, si bé les llengües són patrimoni, les llengües també són instruments, eines per desenvolupar les nostres vides. Igual que avui hi estem votant tots a favor –i espero que així sigui, i que puguem arribar a un consens total al final d'aquesta llei–, ens agradaria des de Ciutadans reivindicar aquest paper d'eina de comunicació, de fórmula d'entendre's entre les persones, de no polititzar, de no criminalitzar, de no convertir unes llengües en pròpies i les altres en impròpies. Perquè al final l'important és que les llengües són utensilis de les persones, els drets són de les persones que els utilitzen, i no de les llengües. Per tant, no portem a la confrontació donant drets a qui no té drets, que són les llengües, i sí que donem drets a les persones, que són qui les utilitzen.

Moltíssimes gràcies, senyors diputats, diputades, consellers, president.

El president

Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, el projecte de llei continua la seva tramitació.

Projecte de llei

de creació del municipi de la Canonja (debat de totalitat) (tram. 200-00067/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el quart, i que és el debat a la totalitat sobre el Projecte de llei de creació del municipi de la Canonja. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em plau, és una veritable satisfacció presentar avui en aquesta cambra el Projecte de llei de creació del municipi de la Canonja. Ho és per molts motius, però voldria destacar especialment el fet que avui ens trobem davant un exercici legítim, democràtic, de reconeixement de la identitat d'un poble. I aquesta satisfacció encara s'accentua més quan el que fem és reconstituir una identitat remoguda en el seu moment per un poder il·legítim, com va ser el règim franquista l'any 1965. Em plau, per tant, presentar avui aquest projecte de llei.

I abans de tot, però, crec que és necessari acompanyar aquest sentiment de satisfacció democràtica amb una felicitació ben franca, ben sincera i més que fonamentada a totes les persones, les entitats, les institucions que gràcies a la seva constància i a la seva perseverança al llarg dels anys han fet possible que ens trobem avui davant el procés de constitució, ja sense aturador, del futur municipi de la Canonja –si em permeten, de recuperació del municipi de la Canonja. Per tant, em plau saludar la presència aquí del president de l'entitat municipal descentralitzada de la Canonja –permetin-me: de l'alcalde de la Canonja–, el senyor Roc Muñoz, i també de regidors de l'Ajuntament de Tarragona que també ens acompanyen i membres de l'entitat municipal descentralitzada de la Canonja, de la Plataforma per la Municipalitat també.

El març de l'any 1974 es va crear l'Associació de Veïns de la Canonja, i el gener del 79 ja es va constituir una comissió al seu si per crear una entitat local diferenciada. Qui els havia de dir aleshores que no seria fins a l'any 2009, al cap de trenta anys, que no s'assoliria aquesta voluntat, aquesta identitat perduda? Així, doncs, no hi ha cap altra manera d'iniciar la presentació d'aquesta llei, d'aquest projecte de llei que avui enceta el seu recorregut parlamentari després que ja l'aproves el Consell de Govern, més que reconeixent, que valorant, com deia, el treball dut a terme durant tots aquests anys pels canongins i les canongines que han lluitat pel seu reconeixement com a municipi. I no voldria deixar d'esmentar, en aquest sentit, el paper de la Plataforma per la Municipalitat que, des de la seua creació, l'any 1998, ha suposat un impuls definitiu en el camí cap a la restitució de la identitat municipal de la Canonja, i de ben segur que el seu èxit és atribuïble, a banda de la seva tossuderia, perseverança, tenacitat, al fet que han sabut fer prevaldre tres actituds bàsiques: el consens, la unitat i la comunicació, el lligam amb la ciutadania.

També vull posar en relleu la feina constant de suport que s'ha donat per part de totes les entitats cíviques del municipi, entitats com són el Centre d'Estudis Canonjins o bé l'Orfeó Canonjí, per exemple. I en aquest reconeixement, lògicament, hi he d'incloure, també, l'Ajuntament de Tarragona, que, atenent la petició de la Canonja, va acordar iniciar els tràmits per tal que aquest es constituís en municipi independent, i ho va fer el maig del 2004.

Des d'aleshores, des d'aquella data, s'ha esdevingut un degoteig constant, permanent, d'acords unànimes

per part de les institucions territorials, amb la voluntat de restituir el municipi fins que el 16 d'abril del 2007 els òrgans plenaris de Tarragona i de la Canonja van acordar, formalment, la tramitació a la Generalitat de Catalunya, al Govern del país, de l'expedient de restitució del municipi.

Com recordaran, el mes de gener d'enguany el Govern va haver de denegar la sol·licitud de creació del municipi, i ho va haver de fer en compliment de la legislació vigent. Saben, vostès, que la normativa estableix certs requisits per poder constituir un municipi, i, en aquest cas, la Comissió de Delimitació Territorial es va veure obligada a informar desfavorablement, com no podia ser d'altra manera, perquè no hi havia nuclis territorialment diferenciats amb una discontinuïtat territorial d'una amplada mínima dels tres mil metres, com estableix el marc legal vigent.

Tan bon punt es va denegar, però, la restauració del municipi per aquests motius generals, el Govern, en aquell mateix moment, ja va explicitar que hi havia raons de pes que justificaven la voluntat de la Canonja d'esdevenir un municipi independent de Tarragona; raons que, entre d'altres, tenien a veure amb el fet que la petició comptava, com deia adés, amb el consens de totes les forces polítiques, i que la Canonja ja havia estat un municipi independent abans del franquisme.

Així doncs, l'alternativa prevista en la legislació per aquest reconeixement singular, no era altra que la tramitació d'un projecte de llei; un projecte de llei que ha estat redactat pel departament competent, pel Departament de Governació i Administracions Públiques, que ha estat aprovat pel Consell de Govern i que avui ja es troba en aquesta cambra, a la cambra legislativa catalana, on rau la sobirania del poble de Catalunya per al seu debat i la seva aprovació definitiva.

La Canonja ha mantingut sempre un sentiment de comunitat diferenciada, identificada amb la vida pròpia d'un poble que amb el pas dels anys ha lluitat per recuperar la seua vida municipal de manera íntegra, total. Des del mes de març del 83 ha estat reconeguda com a entitat municipal descentralitzada de Tarragona. I en breu, finalment, veurà restituïda la seua identitat com a municipi.

De fet, el text, el projecte de llei que avui es troba ja en aquesta cambra, preveu que la llei entri en vigor en el termini de sis mesos després de la seua publicació, un cop aprovada pel Parlament. També preveu un període de tres mesos com a màxim per executar l'alteració en els termes i permetre, així, amb la major celeritat possible, el funcionament normal dels dos ens locals.

A banda de la restitució democràtica que suposa l'exercici que fem avui en aquesta cambra, el que crec que ha d'encoratjar a partir d'ara els canongins i les canongines és, lògicament, poder tornar a ser un municipi més; poder escollir i poder participar del mitjà essencial de participació de la comunitat en els afers públics, i poder exercir les facultats i les competències del que constitueix l'ens bàsic en l'organització territorial del nostre país. Val a dir que els ajuntaments han estat promo-

tors excepcionals –excepcionals– en la modernització de la nostra societat, que han estat elements actius en la vida econòmica, en la vida social del nostre país, i, sens dubte, els ajuntaments han estat, alhora, eines de construcció nacional.

Aquests dies estem vivint un trist episodi per a la democràcia, un capítol més d'aquesta xacra recurrent que és la corrupció. En un context polític on les alarmes sobre la desafecció política ja són enceses des de fa temps, en un context econòmic on el que cal és crear un nou model d'activitat econòmica més potent, més sòlid, més just, en un context amb increments de demandes socials i amb preocupants nivells d'atur, constatar com, des de la responsabilitat pública, es cometen fraus en benefici privat suposa un perjudici gravíssim al necessari treball cooperatiu que s'ha de fer entre els dirigents públics, la societat i els agents econòmics, per superar entre tots aquesta situació actual.

Ara, però, voldria ser molt clar en aquest sentit davant d'aquesta cambra. Mirin, els gestors públics i els responsables polítics dels ens locals són persones responsables, són persones preocupades per complir el seu compromís amb la defensa dels interessos generals, i que en la majoria dels casos, en la immensa majoria dels casos, posen a disposició del comú, a disposició de la col·lectivitat, més enllà de la dedicació professional en els casos que així es dona, la seva dedicació personal.

Aquests darrers mesos he visitat 188 corporacions locals, i els ben asseguro que aquesta és la realitat –ho saben prou bé–, i, en aquest sentit, voldria trencar, doncs, una llança a favor de la responsabilitat política dels electes locals del nostre país. No hem de permetre que l'actitud d'alguns serveixi per generalitzar realitats que no només no són certes, sinó que en molts casos són totalment contràries. Per això, el fet –i permeti'm aquesta derivada, però penso que és molt oportú– que la Canonja es pugui sumar, se sumi, després de l'aprovació d'aquesta llei, al conjunt institucional dels municipis és, amb tota rotunditat, un honor i una oportunitat encoratjadora de treballar amb més força, amb més èxit, amb més intensitat per la ciutadania.

Senyores diputades i senyors diputats, ciutadans, ciutadanes, representants del futur municipi de la Canonja –avui ens acompanyen un nombre important d'ells–, el dia 31 d'octubre del 98, el poble de la Canonja va omplir de llargs blaus els seus balcons, les seves finestres, les seves portalades i va comprometre's amb un nou impuls per aconseguir la seua voluntat de recuperar la condició de poble amb totes les ets i uts: la condició de municipi. Tot i l'aparent utopia que en alguns moments això podia semblar, tot i els pronòstics poc encoratjadors que es podien fer en aquell moment, avui, onze anys després, aquesta inquietud permet restaurar un reconeixement històric i democràtic, i, per tant, aquest fet comença a ser una realitat. Aquest és un exemple pràctic que demostra que la convicció, que la perseverança quan es té la raó, la perseverança, la tossuderia en els objectius, duts a terme sempre amb consens, amb unitat, amb comunicació, de bracet amb els ciutadans, són una garantia d'èxit social.

I, finalment, senyores diputades, senyors diputats, president de l'EMD, és a dir, alcalde de la Canonja, ciutadans de la Canonja, regidors de l'Ajuntament de Tarragona que ens acompanyen, també, si ho consideren convenient, el que em toca i el que em correspon ara és desitjar, com sempre, que els grups parlamentaris enriqueixin, millorin aquest projecte de llei, aquest text, si així ho consideren convenient, i que, molt aviat –molt aviat–, quan ens referim als municipis del nostre país ja puguem parlar amb tota claredat no pas de 946 municipis, sinó de 947 municipis de Catalunya.

I voldria acabar insistint en el reconeixement als veïns, a les veïnes, a les entitats de la Canonja, també a l'Ajuntament de Tarragona, per descomptat, i amb el desig que les institucions d'aquest futur municipi puguin fer una feina potent i una feina enriquidora, una feina de qualitat per a la seva ciutadania i per al seu territori. Que la Canonja contribueixi de manera clara, de manera decidida, en l'objectiu de dibuixar una Catalunya ben equilibrada i una Catalunya ben cohesionada, una Catalunya moderna i ambiciosa que pugui figurar en els mapes d'Europa amb el seu propi color.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. I, de fet, ja ho ha dit el conseller, però, com a president de la cambra, també voldria aprofitar l'avinentsa per saludar els convidats que ens acompanyen a la llotja, especialment al president de l'Entitat Municipal Descentralitzada de la Canonja, l'il·lustríssim senyor Roc Muñoz, i també als membres de la corporació municipal i de la Plataforma per la municipalitat.

Dit això, passem al posicionament dels grups parlamentaris, i, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Miquel Nadal.

El Sr. Nadal i Malé

Moltíssimes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest és un dia important per a dos ciutats, per a la Canonja i per a Tarragona. I és un dia important perquè es fixen les posicions necessàries de cada un dels municipis per al que serà el seu esdevenir fraternal, de veïns, i treballant, tots ells, per la prosperitat de la gent de la nostra comarca.

També avui és un dia important perquè la Canonja efectivament arriba al final del seu recorregut, al final del seu treball, i arriba en un moment en què, a partir d'aquesta aprovació, podem preveure que la Canonja sigui ja una ciutat, un ajuntament com havíem desitjat tots.

De fet, durant molts anys, s'ha plantejat a la història de la Canonja la necessitat de recuperar el que era la seva municipalitat. Amb el preàmbul d'aquesta llei es manifesta d'una manera reiterada les opcions que al llarg de la història la Canonja ha tingut com a ajuntament. També es manifesta com la història, en determinats moments, incomprensible per nosaltres, però potser comprensible per als que ho van fer, dóna un gir important i s'incorpora la Canonja a la ciutat de Tarragona.

L'historiador canongí Roig sempre m'havia dit que calia no entrar ni aprofundir en el que havien estat les circumstàncies recents de la incorporació de la Canonja a Tarragona, sinó que el que calia, com una eina essencial de treball, era recordar que la Canonja havia estat sempre un municipi. I, sobretot, calia recordar, amb aquestes bases importants de la seva història, el que la Canonja volia ser, i que deixéssim per a més endavant l'anàlisi recent de la història, que no era altra cosa que un petit –un petit– i difícil moment que va tindre. Per tant, seguint el criteri d'en Roig, el que jo els dic és que la Canonja avui mira cap endavant com ho ha fet sempre, però potser amb més força i amb treball.

De fet, també és cert que amb l'entrada de la democràcia, no hi van haver criteris col·lectius unànimes en els partits polítics sobre la necessitat d'incorporar o de retornar la capitalitat o la municipalitat a aquestes ciutats. Ha sigut molt més cap aquí, però sense perdre el fil del record històric, quan, d'una manera o d'una altra, el que s'ha produït és la sensació de la necessitat definitiva de consolidar tot allò que es volia fer. De fet, l'entitat local de la Canonja, i la descentralitzada, va obtenir de l'Ajuntament de Tarragona, en poc temps, totes i cada una de les competències que se li podien atribuir com a conseqüència del contingut de la mateixa llei.

Però, l'Ajuntament de la Canonja tenia una cosa més important que les competències. L'Ajuntament de la Canonja tenia el respecte de l'Ajuntament de Tarragona envers el que era el seu ajuntament. I mai aquest responsable polític que els parla avui com a parlamentari, mai va deixar d'anomenar l'alcalde de la Canonja com a tal. Mai se'm va ocórrer, ni se li ho va ocórrer a ningú del consistori de Tarragona, donar-li un altre nom, com el de president, sinó que sempre se'l va considerar alcalde de la Canonja. I a aquesta lògica es va arribar l'any 2004 sobre en quin moment es va fer la transferència de les màximes competències. Però aquesta transmissió i aquest exercici de les competències que es va portar per part de l'Ajuntament de la Canonja d'una manera conscient i responsable al llarg del temps, conduïa inevitablement a la situació i al moment en què som nosaltres ara: conduïa al 16 d'abril del 2007, que, l'Ajuntament de la Canonja i el seu alcalde al capdavant, el que van fer va ser aprovar unànimement la decisió que volien avançar cap al camp de la municipalitat definitiva, és a dir, ser un ajuntament de ple dret.

Aquell mateix dia, a l'Ajuntament de Tarragona, i perquè no hi hagués engany, ni hi haguessin falses fórmules, ni, sobretot, hi haguessin sentits complicats..., a l'Ajuntament de Tarragona es va aprovar el mateix. Però vam tindre el goig que la unanimitat no fos una unanimitat plantejada des de la responsabilitat dels grups polítics, sinó que vam plantejar que aquesta unanimitat ho fos des de la responsabilitat personal de cada un dels membres del consistori. Efectivament, es va votar no solament per unanimitat, sinó que es va votar a més a més com a conseqüència d'una activitat nominal de totes i cada una de les persones.

I avui estem aquí perquè es planteja definitivament el camí de la recuperació. Des d'aquest sentit, jo desitjo, en nom del meu grup parlamentari, tota sort en el camí

que s'emprenrà aviat. Els desitjo que tinguin molta sort. Però la sort, amics i amigues, no és un problema tan senzill com sembla: la sort és aixecar-se una hora abans que l'adversari i anar-se'n a dormir una hora després; la sort és treball permanent i diari; la sort no existeix com a tal, la sort és fruit de l'esforç humà. I jo crec, coneixent-los com els conec, que aquest esforç està dintre de les seves capacitats i dintre de les seves fórmules de treball.

No em queda res més. De veritat, haig de donar gràcies al grup parlamentari meu que m'hagi permès intervenir en aquesta ocasió. Però voldria acabar el contingut d'aquestes paraules, fins a cert punt sentides, fent un agraïment general a totes aquelles persones que, d'una forma anònima, d'una forma anònima però permanent, han volgut a la Canonja arribar a aquest moment. Fer-ho a l'Orfeó Canongí és una possibilitat, però jo m'adreçaria més o ho faria més a la Plataforma per a la Municipalitat de la Canonja, que engloba el contingut o el que és el conjunt de totes les entitats del poble. Jo els vull expressar en nom de nosaltres, en aquest cas del Grup de Convergència i Unió, els voldria expressar la felicitació pel seu treball al llarg dels anys, per la seva exposició permanent a les crítiques, però sempre amb un sentit d'estimació i de futur. Moltes gràcies.

Voldria també donar les gràcies als regidors i regidores de l'Ajuntament de la Canonja i de l'Ajuntament de Tarragona, als que han tingut la sort o tenen la sort de veure-ho de present i que formaran part del que en el contingut històric serà aquest partir de l'Ajuntament de la Canonja; felicitar-los, però no deixar de felicitar-los sense recordar tantes i tantes persones que han estat regidors de l'Ajuntament de la Canonja i alcaldes de l'Ajuntament de la Canonja que haurien volgut arribar a aquest moment i a aquesta circumstància. Ells també van treballar, ells també sabien el que es feien i ells també tenien un contingut sincer en el que eren els seus objectius.

Vull donar les gràcies també a totes aquelles persones, a tots aquells serveis tècnics i serveis jurídics i als cossos nacionals que van intervenir en l'elaboració del contingut, no solament del contingut final de la proposta, sinó de tots aquells continguts que al llarg de la història de l'Ajuntament de Tarragona, especialment dels últims anys, i de l'Ajuntament de la Canonja van permetre lligar una sèrie d'acords per donar temps i donar feina, per la responsabilitat que això suposava, als regidors i regidores de la Canonja.

Vull acabar agraïnt a dues persones especialment la feina feta. Voldria fer-ho en la persona del que va ser tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Tarragona, el senyor Joan Aregio, perquè d'una manera molt minuciosa va estar plantejant i dirigint els tècnics de l'Ajuntament de Tarragona en la feina que s'havia de fer i que s'havia de realitzar en la divisió del que eren els dos territoris sense arribar a cap mena de complicació. Recordin, senyores i senyors d'aquest Parlament, que moltes vegades hi han hagut discussions fonamentals sobre territori en el contingut del nostre país; aquí no, aquí es va arribar a un acord de divisió territorial, necessari i imprescindible, per recuperar tot allò que s'havia formulat o que

s'havia reformulat al seu dia amb la fusió. Per tant, moltíssimes gràcies.

I finalment permetin-me que felicitï l'alcalde de la Canonja, el senyor Roc Muñoz, perquè en la seva persona el felicito a ell i felicito els seus antecessors, que han lluitat per aquesta qüestió. I el felicito de tot cor, i ell ho sap, i a més li agraeixo personalment –aquí sí, personalment– que d'una manera conscient sempre hagi estat possibilista i hagi estat facilitador de les coses, que hagi estat comprensiu i que hagi estat una persona capaç de col·laborar i d'entendre les circumstàncies de les dos parts. Senyor Roc, moltíssimes gràcies; felicitats a tots, i que l'entitat local menor de la Canonja que al seu dia va començar continuï amb l'esperit de treball i amb l'esperit de feina i sigui un dels grans municipis de Catalunya, perquè s'ho mereix.

Moltíssimes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. En primer lloc, les meves primeres paraules vull que siguin de benvinguda per a l'alcalde de la Canonja, per als regidors de l'Ajuntament de Tarragona, per al director territorial de Governació i també per als membres de la Plataforma per a la Municipalitat, veïns i veïnes de la Canonja.

Començo la meua intervenció dient que avui el nostre grup, que tots estem molt contents. Estem contents perquè finalment podem parlar des de la tribuna d'aquest Parlament de la independència, millor dit, de la recuperació de la independència del municipi de la Canonja. Avui fem un debat a la totalitat del Projecte de llei de creació del municipi de la Canonja i ho fem perquè un govern ha decidit que aquest és un tema cabdal; és un tema cabdal i important per al nostre país i també per als canongins i les canongines. S'ha aprovat un projecte de llei que avui comença la seva tramitació parlamentària; avui és el primer pas del camí que ha de culminar amb la independència, com deia, amb la creació del municipi de la Canonja. I, per tant, és per això que avui, en nom del meu grup, expresso la meua satisfacció. Ha estat un llarg camí.

I permetin-me fer una mica d'història, perquè així entendrem una mica tots per què avui estem aquí i sobretot com hem arribat aquí. Fem història, doncs.

No tiraré molt enrere, només al segle XIX. El municipi de la Canonja va quedar constituït l'any 1848 amb la fusió dels municipis de la Canonja i Masricart, que prèviament havien rebut l'agregació del terme de la Boella i de part de la Pineda. Llavors, al segle XIX, tenia una extensió de 733 hectàrees.

El 1920 –faig un salt en el temps– tenia ja 1.300 habitants. Els papers ens diuen que eren sis botiguers, quatre comerciants, dos fusters, dos ferrers, quatre ramaders, tres industrials, un rector, un vicari, un metge, un far-

macèutic, un cafeter, un carter, l'agutzil, el sereno, un guarda, un esquilador, una llevadora, un adobacamins, un secretari, i tots els altres eren pagesos. A més a més, hi havia dos-cents xiquets i xiquetes de menys de quinze anys i uns 250 homes i dones de més de seixanta anys. Això és el que ens diu la crònica del 1920 respecte a la Canonja.

Però també la història ens diu que l'any 1964 aquest municipi va quedar annexionat al municipi de Tarragona. De fet, el document, el memoràndum, no?, que es formula des de l'alcaldia de la Canonja és sobre la fusió involuntària –permetin-me, ho saben vostès, la «fusió involuntària» entre cometes– del municipi de la Canonja amb el seu limítrof, el de Tarragona; una fusió involuntària a contracor pels homes i dones de la Canonja, però tots sabem que eren temps de dictadura i la dictadura portava aparellades foscor i repressió, i, a més a més, silenci i resignació, moltes vegades.

Però amb l'arribada de la democràcia el silenci es va fer veu i la resignació es va convertir en reivindicació. Així, doncs, l'any 1979 la major part dels caps de família del llavors barri de la Canonja de la ciutat de Tarragona sol·liciten a l'Ajuntament de Tarragona la seva constitució en entitat local menor, en EMD. Aquesta fou la primera part de la història recent.

Aquesta constitució fou una realitat el 1982. S'inicia llavors el procés de recuperació de competències, que acaba culminant l'any 2003 amb el conveni actual de traspàs de totes les competències que es poden traspasar, segons el marc legal vigent, a l'EMD de la Canonja.

Aquesta, com deia, és la primera part de la història recent, perquè, tot i així, tot i l'existència d'aquesta EMD, aquest fet no donava ni dona resposta al sentiment de poble, al sentiment de pertinença que tenen els homes i dones de la Canonja vers el seu poble, vers el seu municipi. I això explica la segona etapa, la segona part d'aquesta història recent: la segregació, el camí de la segregació, el camí de la constitució o de la recuperació del municipi de la Canonja.

Aquesta transcorre paral·lelament a aquesta consolidació de l'EMD i comença bàsicament el 1998. Així, l'any 1998 es constitueix la Plataforma per a la Municipalitat, fruit de la voluntat dels canongins i canongines de recuperar la seva condició de poble, que consideraven que mai s'havia perdut, tot i, com dèiem, aquests anys d'annexió al municipi de Tarragona.

Aquesta plataforma està integrada per representants de tots els partits polítics amb seu a la Canonja, per representants de la societat civil, de les entitats, de les associacions del poble, i està presidida per l'alcalde de la Canonja, el senyor Roc Muñoz. I va manifestar, i ha treballat sempre en aquest camí, que era necessari arribar a bon port sempre des del consens i des de l'acord; per tant, des de la unitat. I aquest ha sigut el seu lema i aquest ha sigut l'esperit amb què han treballat tots aquests anys.

De fet, això va començar amb un acte simbòlic, eh?, quan el 31 d'octubre del 1998 el poble de la Canonja col·loca llargs blaus als seus balcons i finestres per

manifestar de manera visual i explícita aquest desig, aquest desig que –permetin-me fer un salt en el temps, des del 98 fins al 2004–, quan l'Ajuntament de Tarragona, amb data 3 de maig del 2004, acorda iniciar els tràmits perquè la Canonja es constitueixi en municipi propi..., sembla llavors que aquell somni sembla possible.

Passen, encara més, uns quants anys, i l'Ajuntament de la Canonja presenta al desembre de 2005 al plenari de l'Ajuntament de Tarragona la primera proposta de segregació. Després de negociacions i acords, eh?, arribem a l'any 2007, en el qual els dos ajuntaments, en plenaris extraordinaris, aproven ja, de manera simultània, la constitució del nou municipi.

Però, de fet, fa pocs mesos, el 27 de setembre del 2008, un ensurt trasbalsa aquest procés –el senyor conseller hi ha fet referència–: la Comissió de Delimitació informa desfavorablement l'expedient en considerar que no s'ajusta a la llei, per tant al marc legal que tenim, la creació d'un nou municipi de la Canonja.

Això fa que s'hagi de prendre un determini. El senyor conseller ha explicat clarament els motius pels quals amb el marc legal no és possible, no era possible que la Canonja es constituís en un municipi independent.

Per tant, com deia, es fa necessari prendre un determini al respecte. I això ho fa el Govern. Per tant, cal fer una llei per al municipi de la Canonja; doncs fem una llei per al municipi de la Canonja per tal que pugui ser realitat, com deia, aquest desig i aquest anhel, que correspon no solament a un desig i a un anhel, sinó a una realitat que mai s'havia perdut: la Canonja és un poble, és un municipi. I, per tant, en aquest sentit el Govern aprova aquest projecte de llei que avui ens arriba al Parlament i que ha estat presentat a bastament pel conseller.

Cal remarcar que han intervingut en aquest procés, des de 1998, dos alcaldes de Tarragona, el senyor Joan Miquel Nadal, fins al 2007, i amb posterioritat, el senyor Josep Fèlix Ballesteros, ells i els seus respectius consistoris; un alcalde de l'EMD, el senyor Roc Muñoz, i les seves respectives juntes de veïns, i un govern de la Generalitat de Catalunya.

Ara, doncs, cal que tots els membres d'aquesta cambra donem l'empenta final per tal que allò que fa més de deu anys va iniciar-se de manera explícita i ferma, la recuperació del municipi de la Canonja, sigui una realitat; per tal que el dret a decidir que tenen els canongins i les canongines sobre el seu futur, el dret a decidir i a participar sobre aquest futur, sigui una realitat.

Ara bé, he de dir també que tot aquest procés no hauria estat possible sense dues condicions, sense dos fets. Primer, la tenacitat i la perseverança del municipi de la Canonja, encapçalades pel seu alcalde, però personalitzades en tots i cadascun dels canongins i les canongines, en tots i cadascun dels homes i dones de la Canonja, de les seves entitats, de les seves associacions. I aquestes tenacitat i perseverança han anat sempre lligades al segon fet: a la voluntat d'acord i consens de tots els grups polítics. I crec que amb aquesta voluntat i explícito que amb aquesta voluntat encetarem des del nostre grup els treballs en aquesta cambra.

Esperem que els desitjos dels canongins i les canongines siguin una realitat i esperem que tots els membres d'aquesta cambra estiguem a l'alçada que han estat ells durant tots aquests anys.

I, finalment, no vull acabar la meua intervenció sense referir-me al contingut literal del projecte de llei, que, de fet, és l'objecte que ens ocupa avui aquí. És una llei senzilla, escassament tres pàgines publicades al butlletí del Parlament: cinc articles, tres disposicions addicionals, sis disposicions transitòries i dos disposicions finals.

Des del nostre grup, dir que compartim el text presentat pel Govern en aquesta cambra. I estic segura que els treballs en comissió, les compareixences i els treballs en ponència es realitzaran des de la voluntat compartida de tots de millorar el text, si s'escau, i arribar a aquesta cambra al més aviat possible amb l'aprovació d'aquesta llei. El nostre grup treballarà amb aquesta voluntat, com ho ha fet sempre. I aquest és el nostre compromís, que vull explicitar de manera clara i ferma des d'aquesta tribuna.

Res més, senyores i senyors, moltes gràcies, i felicitats al municipi de la Canonja.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, vull donar la benvinguda en aquest hemicicle a aquesta extensa delegació canònica que avui ens acompanya, l'alcalde i regidors de la Canonja, també companys de consistori de l'Ajuntament de Tarragona, membres de la Plataforma per la Municipalitat, representats de les diferents formacions polítiques i entitats del mateix poble de la Canonja, també representants del Departament de Governació. De fet, aquesta extensa delegació és la millor prova que avui és un dia històric per al municipi de la Canonja. O encara millor: no és ben bé un dia històric, és un procés històric, i, de fet, avui és un dia més d'aquesta successió de dies cabdals que està vivint la Canonja d'un temps cap aquí.

Amb aquest debat a la totalitat d'aquesta Llei de creació del municipi de la Canonja, avui es demostra que la plena municipalitat de la Canonja és un procés amb un punt de no-retorn; ja no hi ha retorn enrere. Ha estat un llarg procés, llarg procés que comença en aquells fets a cavall de l'any 63 i l'any 64. De fet, ho hem de situar en un context històric, econòmic, a principis dels anys seixanta, on es comença a implantar la indústria química en el nostre territori, en el Camp de Tarragona, i precisament aquest no va deixar de ser un element aliè, sinó que va ser un element clau que explica, en certa manera, aquella annexió en aquell moment del terme municipal de la Canonja al terme de Tarragona.

I això es va fer per un decret franquista –per un decret franquista–, sense consultar la població afectada. De

fet, resulta xocant..., el senyor alcalde de la Canonja, Roc Muñoz, en una de les visites a l'ajuntament, ens va fer arribar aquest memoràndum, aquest memoràndum de l'any 63, que deia el següent, formulat per l'alcaldia: «sobre la fusión voluntaria del término municipal de la Canonja con su limítrofe, el de Tarragona». «Fusión voluntaria»; per tant, resulta xocant.

Malgrat aquesta pèrdua de la municipalitat, la Canonja sempre ha mantingut una personalitat pròpia molt definida, amb una clara consciència d'identitat, amb una clara voluntat de mantenir aquesta identitat, amb una vida associativa rica en molts terrenys, que fins i tot supera d'altres municipis que en aquests moments són independents, i, sobretot, una seguretat absoluta de mantenir aquesta voluntat d'identitat pròpia per part tant dels ciutadans de sempre de la Canonja com d'aquells nous residents al poble.

Gràcies, doncs, a aquesta base, a aquests ingredients, és com s'ha pogut tirar endavant aquest llarg procés, un llarg procés de lluita per recuperar la vida municipal d'una manera íntegra, d'una manera total.

Com tots aquests processos històrics, ha estat ple de moments d'alts i baixos, a vegades de petits avenços i a vegades de petits passos enrere, a vegades d'illusos, també de desil·lusions, però sempre amb tenacitat i sense defallir, amb mentalitat de corredor de fons. Doncs bé, aquesta marató, aquesta mentalitat de corredor de fons, aquesta marató que fa anys que es va emprendre, està arribant a la seva arribada.

Just després de la Transició ja es comença a prendre consciència d'aquesta recuperació de la municipalitat; potser d'una manera feble, però es comença. S'adopten al llarg d'aquests anys diferents fórmules administratives que sempre han estat insuficients: l'entitat menor, l'entitat municipal descentralitzada..., sempre al llarg d'aquests anys. De fet, aquest Parlament no ha estat pas aliè a aquest procés; se n'han debatut moltíssimes preguntes, interpel·lacions, fins i tot proposicions de llei.

I avui voldria recordar-ne una, una que l'any 95, en aquest mateix hemicicle, l'actual vicepresident de la Generalitat, en aquell moment diputat pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Josep-Lluís Carod-Rovira, presentava; una proposició de llei de modificació de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, amb l'objectiu, en aquell moment, de solucionar la desproporció entre el nombre d'habitants i els membres formals de la junta de veïns, i bàsicament afectava dos pobles: Valldoreix i la Canonja. Malauradament, aquell any 95 aquesta proposició no va prosperar.

Però aquest procés engega d'una manera clara i enfila la recta final, a la qual deia abans que estem a punt d'arribar, l'any 2004. L'any 2004, com abans recordava l'il·lustre diputat Joan Miquel Nadal, per acord de l'Ajuntament de Tarragona s'inicien els tràmits, i d'aquell 2004 fins al 2007 hi ha un llarg procés de diàleg entre Tarragona i la Canonja, un llarg procés de diàleg; diàleg, negociació, negociació política, també tècnica, en la delimitació territorial, amb la distribució dels recursos... Són unes reunions llargues, però finalment s'arriba a un acord, un acord unànim, unànim de totes les forces

polítiques tarragonines, i també de totes les forces polítiques canongines.

Això es simbolitza l'abril del 2007 en la celebració de dos plens simultanis, un a l'Ajuntament de Tarragona i l'altre a l'Ajuntament de la Canonja, en els quals s'acorda formalment la tramitació a la Generalitat de l'expedient de segregació. Però el 2009, a finals del 2008, principis del 2009, aquest expedient de segregació és denegat. És denegat com era d'esperar, no va ser cap sorpresa. Senzillament, tots ja sabíem que no es complia un dels requisits, només un, que era el de la distància mínima de tres mil metres.

En aquell moment, la Comissió de Delimitació Territorial, si bé denegava aquest expedient perquè no complia els requisits dels tres mil metres, sí que reconeixia l'especificitat del cas canongí i la necessitat de trobar-hi solució. I precisament aquesta constatació de la Comissió de Delimitació Territorial va ser la que va obrir la porta perquè avui estiguem debatent aquesta llei. Va obrir una porta que aquest Govern de la Generalitat, i al capdavant el conseller Ausàs, del Departament de Governació, va aprofitar amb una clara voluntat política. S'havia d'aprofitar i s'havia de fer una llei específica per a la Canonja, tal com deia aquesta determinació de la Comissió de Delimitació Territorial. I va ser aprofitada per aquest Govern.

Així, doncs, això ens porta a presentar avui, amb aquest debat a la totalitat en aquest Parlament... Estem en el debat a la totalitat; per tant, a partir d'avui s'inicia tota la tramitació parlamentària: s'haurà de triar la ponència, aquesta ponència haurà de fer els treballs amb les esmenes a l'articulat que presentin cadascun dels grups parlamentaris, i posteriorment, un cop se faci aquesta feina, passarà per comissió i novament vindrem aquí al Ple a aprovar definitivament aquesta llei.

Però, de fet, avui amb el debat de la totalitat els diferents grups parlamentaris tenim la possibilitat de presentar esmenes a la totalitat, i, com poden comprovar, no se n'ha presentat cap, d'esmena a la totalitat. Què vol dir, això? Que l'esperit de la Llei de creació del municipi de la Canonja és compartit per la totalitat de grups parlamentaris i per la totalitat dels 135 diputats i diputades d'aquest Parlament. I això és una bona notícia –això és una bona notícia.

A partir d'aquí, treball a la comissió, treball a la ponència per mirar de millorar aquest projecte de llei i, en definitiva, arribar a aquest debat final que ens portarà a l'aprovació definitiva d'aquesta llei i, en definitiva, a aprovar per aquest Parlament la constitució del nou municipi de la Canonja o, millor dit, la restitució d'aquell municipi que ens va prendre el franquisme.

Acabo felicitant tothom que ha tingut alguna cosa a veure amb el fet que avui estiguem aquí. Hi ha gent de la Canonja, gent de la Plataforma, gent amb diferents responsabilitats polítiques, institucionals, cíviques, també des de Tarragona, també des del Govern. Sense l'ajuda de tots, això no seria possible.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Déu n'hi do, que fàcil que és aquesta feina, no?, avui. Perquè avui és difícil, quan a un li toca ser l'últim, reiterar les unanimitats que tots tenim. Vull dir que fa goig, realment, que en aquest aspecte no hi hagi ningú que pugui dir el contrari o fer matisacions d'una forma o d'una altra. Per tant, els criteris són els mateixos, la voluntat és la mateixa, els sentiments són els mateixos i la intencionalitat és la mateixa, i és la que ha comportat avui, sense dubtes, que tinguéssim un dia important per al municipi de la Canonja.

Avui Catalunya passa de 946 municipis a 947 municipis, amb un municipi, com el de la Canonja, que havia estat municipi fins a l'any 1963 i que pel règim franquista va ser annexionat a la ciutat de Tarragona. I ja quan se van començar a constituir els ajuntaments democràtics és quan se comença a parlar de crear el que és una autonomia dintre del municipi, que més tard seria el 1982, quan s'inicia el que és una entitat local descentralitzada.

Però la importància de tot això la té bé el sentit, el treball de tots aquells que ho van fer possible: des de la Plataforma, els canongins, l'alcalde de la Canonja i l'Ajuntament de Tarragona. Ajuntament de Tarragona que el dia 14 d'abril de 1983 recull les transferències de competències com a municipi o entitat local descentralitzada i fa un gran esforç; un gran esforç que durant els anys 2000, 2001 i 2003 és capaç quasi de transferir totes les competències al que és el municipi, totes les que podien ser i més. La voluntat és clara i concisa en aquest aspecte.

La Canonja, a ningú se'n escapa que és un municipi que té una entitat pròpia, entitat separada; és una entitat que ja parlava abans, ja en formava part com un municipi propi. Per tant, era impossible que un ajuntament, com l'Ajuntament de Tarragona, pogués anar en contra..., sinó facilitar tot el que fos possible perquè aquest ajuntament fos un ajuntament amb una entitat pròpia i amb una independència pròpia.

I és així quan el maig del 2004 se comencen a fer les gestions oportunes, se crea una comissió paritària que fa un treball bastant important i un treball on s'han de destacar la gran generositat per part de l'Ajuntament de Tarragona i la gran generositat per part de totes les persones vinculades a la Canonja en la defensa de la independència del seu municipi. Això no s'ha donat molt a la història de Catalunya amb la segregació de molts municipis, i els que som tarragonins en recordem alguns que tenim al costat, les picabaralles que hi ha hagut referents a això. Per tant, aquí hi ha hagut una cordialitat tremenda que això es pugui fer; gens fàcil, però al final s'ha portat a bon terme.

I així anem que després de dos anys, el dia 16 d'abril del 2007, s'aprova per unanimitat i amb vot nominal

—molt important, perquè ningú s'escapi de files— el que és l'expedient d'alteració del terme municipal de Tarragona; és a dir, se comença ja el que és la recta final per poder buscar la segregació, la independència d'aquest ajuntament, com un ajuntament propi. I això comporta, realment, que ens trobem amb una de les dificultats; la dificultat queda marcada pel decret legislatiu del 2003, de 28 d'abril, en el qual..., parla el text, que és el refós de la Llei municipal de règim local de Catalunya.

I aquest acord de l'ajuntament, com és lògic, un dels camins que ha de fer és el camí de sol·licitar al Govern de la Generalitat de Catalunya la creació d'un nou municipi perquè sigui inscrit al que és el Registre d'entitats. I és quan el 7 de gener del 2009 el Govern de la Generalitat denega formalment la petició. La denega no perquè la seua voluntat sigui denegar-la, siguem objectius, sinó perquè hi ha un informe en el qual els informes jurídics i els informes pertinents deien realment que no reunia les condicions dels tres mil famosos metres de distància.

Jo em recordo molt bé, en aquest aspecte, que des del Grup Parlamentari Popular vam fer una proposta de resolució demanant al Govern de la Generalitat que fes totes les mesures pertinents perquè es desbloquegés aquest text legal o aquest context legal que impossibilitava realment poder arribar al final del camí que és pel que avui estem aquí. I, la veritat, haig de dir que hi ha hagut una rapidesa per poder solucionar aquest obstacle legislatiu, i que també hi hagut una voluntat per part del Govern de desbloquejar-lo i que fos una realitat en aquest sentit.

Per tant, el nostre grup parlamentari ha de celebrar i agrair sense dubtes que avui s'hagi arribat a aquest camí. I ho vull fer, en primer lloc, donant les gràcies, per descomptat, a tots els canongins i canongines que han fet possible realment això, perquè ha sigut la seua voluntat de demanar el que ja tenien i de ser un poble propi. També donar les gràcies al senyor alcalde de la Canonja per tot l'esforç i l'orientació que ha fet en aquest camí; donar les gràcies a totes i cadascuna de les forces polítiques que han contribuït que això, sense cap problema, es pugui fer una realitat,

Però permetin-me que faci una cosa, que doni les gràcies a l'Ajuntament de Tarragona, al que va liderar realment aquest projecte. I ho vull fer a dos persones, a un alcalde, en aquells moments, que és el senyor Nadal, i a nosaltres que teníem també la responsabilitats de govern, i ho vull fer en la persona de Francesc Ricomà. Penso que s'ha de fer perquè en el transcurs d'aquest temps van ser els que a l'Ajuntament de Tarragona van tindre el suport, van tindre la responsabilitat i van tindre realment la decisió que això no s'encaixés en cap moment.

També, donar les gràcies a les administracions locals; molts municipis van donar suport a aquesta proposta. Donar les gràcies també, per descomptat, a la Diputació de Tarragona, de la qual avui veig algun membre aquí present, de la Diputació de Tarragona; al senyor Aregio; regidors també de l'Ajuntament de Tarragona, regidors també de l'Ajuntament de la Canonja —m'atreviria a dir ja «ajuntament formal», quasi, perquè la voluntat de tots

ha estat expressa—, i també del Consell Comarcal del Tarragonès, que també ha fet la seua gran aportació.

Penso que avui hem de celebrar tots això. Sí que comença, com deia el portaveu d'Esquerra Republicana, un procés parlamentari, però jo voldria que tots els processos parlamentaris fossin com aquest. S'ha de complir el procés per arribar al camí que avui votarem, i és que la Canonja avui ja és un ajuntament propi de Catalunya, un ajuntament més, amb la seua identitat, i penso que amb la cordialitat i la fraternitat que tindrà amb Tarragona, amb el senyor Ballesteros, que presideix l'ajuntament. I els estic mencionant quasi a tots per una qüestió òbvia, perquè això és el fruit de tots i no la particularitat de ningú.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, alcalde de la Canonja, regidors de la Canonja, de Tarragona, membres canongins i canongines, membres de la Plataforma per la Municipalitat, seré poc original, començaré com els que m'han precedit, expressant la satisfacció, avui, de donar el tràmit d'aprovació inicial en aquesta llei. I una satisfacció, a més a més, perquè estem fent la nostra feina, la feina que s'espera dels polítics; l'obligació de la política és resoldre aquelles situacions que no estan resoltes i és atendre les peticions de la ciutadania i és fer legal el que és raonable i el que és normal, i això és el que estem fent avui en el cas de la restitució de la municipalitat de la Canonja.

Bona part dels que m'han precedit en l'ús de la paraula han fet resum de la història de la municipalitat, de la seva desaparició en el franquisme i de tot el procés que porta a la seva recuperació. No em sento capacitat per estar a l'alçada de determinades exposicions exhaustives de censos. Per tant, aquest apartat de la història el passaré per alt.

Els ho explicaré d'una altra manera, i és la meua vivència personal com a veí d'un municipi veí de la Canonja. Jo, com la majoria, com bastants diputats, vaig anar a l'escola de polítics que és l'ajuntament, i com a regidor d'aquest ajuntament, veí del de la Canonja, doncs, teníem problemes a resoldre —problemes d'abocaments, problemes d'abastaments, de rieres; alguns resolts, altres encara no—, però en tot cas fèiem allò que es fa amb normalitat quan un tema afecta dos ajuntaments: teníem reunions amb allò que era l'entitat municipal, però que tots per anar de pressa li dèiem «l'Ajuntament de la Canonja», i tractàvem amb una absoluta normalitat aquests assumptes amb la corporació, fos el que fos, de la Canonja.

I algun cop, al sortir de les reunions, jo em feia la pregunta: «I per què això no és un ajuntament?» I no hi havia resposta. Els de ciències sempre diem que quan

una pregunta no té resposta és que està mal formulada, i evidentment aquest per què no existia l'ajuntament era una pregunta mal formulada.

Doncs, molt bé, la llei que avui plantegem ens permet eliminar aquesta pregunta. La llei de què avui iniciem el tràmit parlamentari ens permet fer el que fa uns dies li deia en una missiva al senyor alcalde, que la Canonja administrativament sigui allò que ja és de fet: un poble absolutament normal, com qualsevol altre poble de Catalunya.

Però, això, fixi's que ho estem fent aquí amb una unanimitat, amb un consens important. A aquells que vegin poques sessions parlamentàries els haig d'advertir que això no és norma; diguem que més aviat és excepció. Aquests consensos que han expressat les forces polítiques que m'han precedit, que expresso jo en aquest moment i que crec que podrà acabar sent unànime d'aquesta cambra, dissortadament no sempre és així. I això vol dir que en el procés que ens ha portat fins aquí hi ha hagut voluntat, generositat i molta intel·ligència per part dels que han fet aquesta feina. I si, com a, modestament, veí, volen acceptar aquesta opinió els estaré molt agraït. Els felicito a tots, canongins i tarragonins, per la feina que en aquesta matèria han sabut fer en els darrers anys.

Per tant, amb vostès ens en congratulem. La nostra força política, la nostra coalició, farà tot allò que estigui al nostre abast perquè el tràmit parlamentari –per altra banda, sembla que *a priori* gens complicat– avanci amb rapidesa i que ben aviat ens puguem retrobar en aquesta sala, en aquest plenari, per a l'aprovació definitiva de la llei que comportarà la restitució de la municipalitat de la Canonja.

Per a tots els que han intervingut en aquest procés, però especial, molt especialment per als veïns i les veïnes de la Canonja, enhorabona, i amb la seva nova municipalitat, molta sort.

El president

En nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, em sumo a la benvinguda que han fet els portaveus anteriors als membres, a l'alcalde de la Canonja, als regidors de l'Ajuntament de Tarragona i especialment a la plataforma de veïns de la Canonja.

I començarem per la pregunta –abans es feia menció a una pregunta–: és o som partidaris, des de Ciutadans, de crear noves estructures, nous municipis, nous consells comarcals o noves estructures administratives? Doncs, ja els he de dir que, tret d'excepcions, no. Així de clar els ho diem. Creiem que hem de racionalitzar, que hem d'anar per a una administració al servei dels ciutadans, i no, moltes vegades, els ciutadans al servei de les administracions.

Però no se m'espantin; precisament si dic això, que és norma general, és perquè hi han excepcions. Quines són les excepcions des del nostre punt de vista? Quan hi ha

una unanimitat de la ciutadania, en aquest cas d'una població, i quan hi ha consens, unanimitat i bona relació en aquest cas amb l'Ajuntament de Tarragona, que és qui també té molt a dir en aquesta creació d'aquest ajuntament.

Pet tant, d'entrada, nosaltres, amb coherència, creiem i ens qüestionem..., i tenim un altre debat, demà precisament, sobre el consell comarcal i determinades competències i especificitats d'un consell comarcal, i ja en parlarem demà, que també en definitiva emmarca dins d'aquesta estructura institucional com hem de gestionar les institucions i si les institucions estan al servei dels ciutadans o els ciutadans al servei de les institucions.

Nosaltres, per tant, creiem que aquest debat es produeix perquè hi ha unanimitat en la població, en els ciutadans –per tant, serà millor en definitiva per als ciutadans de la Canonja– i hi ha voluntat unànime també a l'Ajuntament de Tarragona i en aquesta cambra perquè això es produeixi. Per tant, això és definitiu. Quan tothom hi està d'acord, quan hi ha acord de totes les parts, quan hi ha acord de les persones en definitiva que reben els serveis de l'Ajuntament de la Canonja, que són els seus ciutadans, quan les plataformes civils, quan la societat civil hi està a favor, doncs, creiem que és un bon símptoma per donar llum verda a aquest projecte.

Per això nosaltres no només no hem presentat aquesta esmena, sinó que creiem que és positiu que es duguí a terme aquest projecte de llei i que acabi tenint la normalitat *de facto*; això que dèiem, que vostès funcionen *de facto*, doncs que això tingui normalitat administrativa i jurídica.

Aquesta reflexió la faig també, i sento discrepar d'algunes posicions, per arribar al final al mateix objecte, que és que la Canonja tingui el seu propi ajuntament. Però s'han dit coses que nosaltres hi discrepem des del punt de vista teòric. S'ha defensat bàsicament un argument històric per què la Canonja ha de tenir ajuntament o ha de ser un ajuntament amb normalitat. Nosaltres creiem, i no és per fer d'advocat del diable, que moltes raons històriques poden haver-hi a qualsevol lloc, però la realitat és que al final els serveis i les institucions administratives, per això que estan al servei dels ciutadans, s'han de plantejar avui, al segle XXI, quin sentit tenen i quin servei donen als ciutadans. És a dir, si l'Ajuntament de la Canonja o en aquest cas els regidors de l'Ajuntament de Tarragona o uns quants o una plataforma, però no totes, volguessin posar en marxa aquest ajuntament però hi hagués discrepàncies, no fos bo per als ciutadans, no donés millors serveis a la ciutadania, tenir un ajuntament de la Canonja, per molts raonaments històrics de no sé quin segle que tinguéssim, no tindria sentit treballar per la creació de l'Ajuntament de la Canonja. Té sentit en tant que això és un millor servei per als ciutadans de la Canonja.

Per tant, en aquests arguments històrics nosaltres discrepem, hi discrepem perquè..., evidentment s'ha parlat del segle XIX, bé, al segle XIX no existia Itàlia, al segle XIX, doncs, pràcticament es va gestar Alemanya com l'entem avui, i per tant és evident que la història va canviant i que les necessitats territorials i històriques es van modificant. Avui dia estem dintre de la Unió Europea i

treballem en definitiva per aixecar aquestes fronteres i per no tenir més fronteres ni més divisions.

Per tant, en aquesta línia de treballar justament amb el signe dels temps, juntament amb la línia que anem, nosaltres creiem que la nostra posició és coherent en aquest sentit, però insisteixo en l'excepcionalitat de determinats casos com és el cas que tenim avui a sobre de la taula.

Per tant, nosaltres, sense estendre'm massa més, volem deixar clar que estem a favor d'aquesta creació d'aquest ajuntament, perquè ja funciona *de facto*, perquè hi ha unanimitat, perquè hi ha voluntat política de l'Ajuntament de Tarragona, i això és suficient perquè tiri endavant aquest projecte.

Evidentment, som conscients que quan diem que no ens agafem a l'argument històric no és que no siguem conscients de la realitat històrica i de com es va produir i què va succeir durant el franquisme amb aquest ajuntament. Evidentment, no vull que ningú mal interpreti aquestes paraules, però, em refereixo i ens referim precisament que aquesta interpretació ha d'anar lligada amb el sentit de servei als ciutadans; és fonamental, perquè al final aquest Parlament, l'Ajuntament de la Canonja o qualsevol institució de Catalunya o d'Espanya, o d'arreu, doncs, està i ha d'estar al servei dels ciutadans.

Creiem que aquesta ha de ser la línia a plantejar-se cada vegada que posem en marxa una nova..., en aquest cas una nova institució, una nova delimitació administrativa o qualsevol modificació institucional que fem; totes han d'anar lligades de la mà, del servei i de la millora del servei als ciutadans i no de la creació d'estructures, moltes vegades qüestionades per la mateixa ciutadania.

Per tant, nosaltres els volem felicitar perquè ha acabat venint a aquest Parlament aquest projecte de llei. I diem que si no hi ha cap canvi durant aquest tràmit, doncs, hi votarem favorablement; hi haurà unanimitat també en aquesta cambra d'aquesta creació.

Però sobretot m'agradaria que es quedessin amb la idea que nosaltres, des de Ciutadans, creiem que l'Ajuntament de la Canonja serà un millor servei per als ciutadans de la Canonja, tindrà unanimitat de la ciutadania i de les institucions, i per tant per això és bo que sigui un ajuntament amb autonomia pròpia.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Moltes gràcies.

Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Projecte de llei

del Consell de Guberns Locals (debat de totalitat) (tram. 200-00068/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el cinquè, i és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei del Consell de Guberns Locals.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i d'Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria recordar que vam iniciar aquesta legislatura manifestant, per part del Govern, un rotund compromís, i en concret també, doncs, per part del departament competent, del Departament de Governació i Administracions Públiques, a donar un ferm suport al conjunt del món local. I crec que estaran d'acord amb mi que aquesta cambra, aquest Parlament, ha estat sent testimoni continuat, permanent, del compliment constant d'aquest compromís. Malgrat l'actual context econòmic, el Departament de Governació i Administracions Públiques no ha deixat de fer actuacions per fer i per incrementar els recursos dels ens locals, actuacions, mesures per dignificar el paper dels seus electes, per millorar, per modernitzar la seua realitat institucional. Des del primer dia, el nostre suport s'ha anat traduint en una millora contínua de l'aportació de recursos i en actuacions concretes que tenen com a finalitat el suport i el reconeixement dels 946 ajuntaments, aviat 947 ajuntaments del nostre país.

Saben, senyores diputades, senyors diputats, alguns alcaldes i també regidors i regidores, que no parlo per parlar. Un increment continuat, permanent, del Fons de Cooperació Local. Un increment d'una mitjana del 20 per cent des del 2003 fins ara, que ha suposat, per exemple, que enguany fem una aportació de més de 156 milions d'euros; o bé el desplegament d'un reforçat Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, que es posa a l'abast dels municipis, 735 milions d'euros fins a l'any 2012; o bé una nova línia de subvencions per retribuir els electes dels municipis petits; o bé les noves convocatòries de selecció de secretaris i interventors formats a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, per tant, la primera fornada de secretaris i interventors de matriu catalana, per citar només alguns exemples.

I aquest compromís, senyores diputades, senyors diputats, no es queda aquí. Vostès saben que estem dibuixant, estem dissenyant les bases d'aquest nou model d'organització territorial d'uns nous plantejaments en la confecció de les hisendes locals, que han de culminar en una reforma integral del model, tal com sorgeix, tal com emana del mateix Estatut d'autonomia, i com ens ho reclamen les necessitats actuals. És en aquest àmbit, en aquest procés de reforma i de desplegament, de desenvolupament estatutari que avui, senyores diputades i senyors diputats –avui–, fem un nou pas endavant. Un pas més, doncs, en el reconeixement i en la modernització del paper, del rol institucional dels ens locals. Amb aquest projecte de llei proposem crear el Consell de Guberns Locals, l'òrgan que l'Estatut d'autonomia preveu com a espai, com a nucli de representació dels municipis i les vegueries en les institucions de la Generalitat, i que, tal com també estableix l'Estatut, serà un òrgan que haurà de ser escoltat en la tramitació parlamentària de les iniciatives legislatives que afecten de manera concreta, que afecten de manera específica, les

administracions locals, i també haurà de ser escoltat en la tramitació dels plans, de les normes reglamentàries, de caràcter idèntic.

I, com hauran pogut observar en aquest projecte de llei que avui presentem, no ens hem quedat aquí: hem previst una configuració i un conjunt de competències, de facultats, que de ben segur serviran amb més eficàcia, amb més amplitud, els objectius previstos per a aquest nou òrgan institucional. El futur Consell de Governos Locals, com saben, tindrà una representació dels municipis i de les vegueries, i, a més a més, serà tingut en compte en la proporció a la població i al territori, que visualitzarà de manera molt clara en un plenari de cent membres, sense detriment, lògicament, de la constitució d'una presidència, una secretaria, una comissió permanent, que dotaran d'estructura, que dotaran d'agilitat la presa de decisions.

A més a més, el Consell de Governos Locals tindrà, gaudirà d'un reconeixement institucional propi, i també d'una important capacitat d'actuació, gràcies al reconeixement que fem en aquest projecte de llei de la seua autonomia orgànica, funcional i pressupostària.

Abans de continuar, voldria fer extensiu que aquest projecte de llei s'ha valorat, s'ha treballat bilateralment amb els actors més representatius de la constel·lació institucional i associativa dels governs locals. Les predisposicions i les contribucions han estat molt positives, per la qual cosa ha estat possible arribar a un alt nivell de consens en el seu contingut. I, en aquest sentit, vull agrair especialment la dedicació de l'Associació Catalana de Municipis i de la Federació de Municipis de Catalunya.

També s'ha debatut, com és lògic, com no podria ser d'una altra manera, en els diversos fòrums multilaterals on ha estat oportú, i ha estat preceptiu, com és el cas, lògicament, de la comissió de governs locals.

Arribat a aquest punt, voldria fer una consideració especial a una conseqüència directa que crec que suposarà la creació del Consell de Governos Locals: a efectes pràctics suposarà la unitat del municipalisme català. No cal que els recordi l'actual configuració institucional en la defensa dels interessos del món local al nostre país, ni tampoc que els recordi el desideratum constant per la seva unitat. Doncs, bé, a partir de la constitució del Consell de Governos Locals, hi haurà un interlocutor clar, hi haurà un nou interlocutor institucional davant del Govern del país, davant del Govern de Catalunya, davant de la Generalitat de Catalunya, davant del Parlament, davant d'aquesta cambra, davant del Consell de Garanties Estatutàries, davant del conjunt de la societat, la institució, l'organisme que representa el municipalisme de Catalunya. Tot plegat, per descomptat, sens perjudici de la capacitat d'intervenció que podran mantenir, com no podria ser d'una altra manera, les entitats particulars.

I, permetin-m'ho, no puc deixar passar l'oportunitat de fer extensiu, de fer explícit aquest desig. Tant de bo, senyores diputades i senyors diputats, ens trobem davant l'embrió d'aquesta futura unitat del municipalisme català. En qualsevol cas, la creació d'un nou òrgan de

representació del món local, format per cent càrrecs electes, incardinat dins del sistema institucional de la Generalitat de Catalunya, definit en l'Estatut d'autonomia i, en conseqüència, resultat de la potestat d'autogovern del nostre país, ha de resultar, ho resultarà, sense cap mena de dubte, una peça clau per afrontar els importants reptes, presents i futurs, del conjunt dels governs locals del nostre país.

Uns reptes que, per altra banda, han vist accentuada la seua urgència, la seua necessitat, davant l'actual situació de davallada econòmica. I em refereixo, per exemple, a la reforma del model territorial per proporcionar més eficiència i eficàcia als serveis públics. Doncs aquí, en el model territorial, en la nova arquitectura institucional, en la nova organització territorial del nostre país, la interlocució directa del món municipal, a través del món local, a través del Consell de Governos Locals, resultarà, esdevindrà de totes totes molt necessari i molt útil. O bé, també, pel que fa a la reforma del model de finançament local, per garantir-ne la suficiència. I saben perfectament, les enteses municipalistes, l'associació, la federació, el treball que ja hem impulsat sense retorn des del Departament d'Economia, des del Departament de Governació.

I em refereixo, per exemple, també, a la necessària aliança entre el Govern de Catalunya, la Generalitat de Catalunya, i el món local, davant de relacions bilaterals amb l'Estat i en defensa de l'autogovern i en defensa del desplegament estatutari. Estic segur que amb les facultats amb què es dota el Consell de Governos Locals s'anirà configurant, anirem configurant tots plegats, progressivament, aquest òrgan, aquest consell, com una institució, com un òrgan amb caràcter propi, amb caràcter singular. I crec que aquest caràcter anirà a més, s'accentuarà a mesura que es posin en pràctica, amb una pràctica continuada, les seves competències més elementals. I m'estic referint, per exemple, a l'emissió de la seva opinió davant de qualsevol iniciativa legislativa que afecti el món local; o em refereixo, a més a més, a qualsevol pla, a qualsevol programa del Govern que afecti al món local.

Per tant, l'opinió determinant, decisiva, del conjunt del món local, amb la participació o amb la veu del Consell de Governos Locals, serà del tot necessària. La seua participació, per exemple, en les diferents institucions de la Generalitat de Catalunya. Perquè, de fet, el projecte de llei que avui presentem atorga unes facultats al Consell de Governos Locals que amb tota seguretat acceleraran tot el procés de creixement i de consolidació: participació en les diferents institucions de la Generalitat; les seves funcions de proposició en les diverses institucions on s'hagi de defensar l'autonomia local; la facultat, per exemple, de sol·licitar dictamen al Consell de Garanties Estatutàries; la capacitat, per exemple, de constituir grups de treball especialitzats..., per citar-ne alguns dels exemples.

Però, un altre aspecte innovador, un altre aspecte interessant d'aquest projecte de llei, per tant, de competència del Consell de Governos Locals, i sobre el qual avui voldria posar un especial èmfasi, és la previsió de presentar en aquesta cambra, per exemple, una memòria

anual sobre la seua activitat i sobre la situació del Govern i l'Administració local a Catalunya. Una memòria que amb tota probabilitat constituirà en un futur imminent un element nuclear dels debats d'aquesta cambra, com ara ho estant sent les memòries d'altres ens estatutaris o bé altres debats específics.

Però, a partir d'avui, el Projecte de Llei del Consell de Govern Locals ja es troba al Parlament, ja es troba a la cambra legislativa catalana, després de la seva elaboració, del seu debat, del seu treball continu amb les entitats municipalistes, i, lògicament, després de la seva aprovació pel govern del país, pel Consell del Govern de la Generalitat.

Espero sincerament que el treball dels diferents grups parlamentaris acabi de dotar de validesa, de consens i de qualitat aquest text legislatiu. Per tant, aquí s'obre tot un tràmit parlamentari, tot un tràmit parlamentari que no és un tràmit. Aquest projecte de Llei s'enriquirà, sense cap mena de dubte, en tots els seus extrems, de la participació dels grups parlamentaris, de tots i cadascun dels diputats d'aquesta cambra.

I, per tant, espero que en breu puguem consolidar aquest nou marc, aquest nou avenç en el desplegament estatutari, i que puguem compartir aquest nou pas endavant a què feia referència en l'inici de la meua intervenció –aquest nou pas endavant– en el suport i en el reconeixement als ens locals a què em referia inicialment.

Estem desplegant l'Estatut. Estem construint aquesta nova arquitectura institucional de Catalunya. I ho fem, en primer lloc, amb aquesta llei, amb la Llei del Consell de Govern Locals. Però en vindrà immediatament la llei de la nova organització territorial de Catalunya, una llei que ha de suposar també dotar el nostre país d'una organització territorial pròpia, una organització territorial lligada, vinculada al catalanisme polític, que, per tant, trenqui, superi la visió provincial del nostre país. I en vindrà després de la llei veguerial, lògicament, també, la llei de l'àrea metropolitana de Barcelona, una llei que es desprèn també del desplegament del nostre Estatut i altres marcs legals d'important transformació del nostre país des de la voluntat de desplegar de manera ambiciosa l'Estatut d'autonomia.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Ara, per fixar la posició dels grups, en nom del grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Lluís Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, nosaltres estem d'acord amb la creació d'aquest òrgan. De fet, és un òrgan de previsió estatutària a l'article 85, i, com a tal, celebrem que entri la llei en aquest Parlament. I per això, per aquest motiu, no hem presentat una esmena a la totalitat. De fet, l'article 85 preveu que és un òrgan de representació de municipis i vegueries a les institucions de la Generalitat.

No hem presentat esmena a la totalitat, però vostès s'han embolicat molt a l'hora de fer aquest text. I la veritat és que es mereixien una esmena a la totalitat, tal com ha quedat formulada la llei. Aparentment és una llei fàcil: vint-i-quatre articles, una disposició addicional, una de transitòria i dues finals. Però vostès ho han embolicat de veritat. I permeti'm que li digui que el resultat jurídic... –ara parlaré del polític, eh?–, però, el resultat jurídic és un nyap. És un nyap perquè l'article més important d'aquesta llei es va improvisar. Es va improvisar i es va imposar en un moment determinat de la tramitació abans d'arribar en aquest Parlament. Ho fonamentaré.

Primer de tot, creiem que és un nyap per la demora: tres anys per portar-lo aquí al Parlament. Tres anys és molt, perquè si fos una llei molt més complexa, ho hauríem entès; però, tal com l'han presentada aquí, en aquest Parlament, aquesta llei s'hauria pogut presentar fa un any o fa dos, o inclús l'endemà d'aprovar l'Estatut.

Per què? Perquè mentrestant hauríem pogut escollir la terna, des del Consell de Govern Locals, que ha de representar el municipalisme al Consell de Garanties Estatutàries; que vostès han hagut de fer una argücia legal ara per evitar que ho faci el Consell de Govern Locals de Catalunya. També perquè ara, si tinguéssim aquest òrgan creat, el Consell de Govern Locals, en la situació que està vivint el municipalisme actualment, aquest òrgan, que és el sindicat, el lobby dels municipalistes a Catalunya, aquest òrgan podria estar defensant l'honorabilitat, l'honestedat i la feina diària de la gent del món municipal de Catalunya, amb molta més contundència, com vostè ha dit, ja que això suposaria treballar conjuntament. També aquest òrgan, ara, els estaria instant a vostès que la Llei de finançament local de Catalunya..., per què encara no està aquí?, en un moment en què els nostres ajuntaments no poden donar els serveis que han de donar, perquè no tenen els recursos suficients. Per totes aquestes raons, la demora afecta, i molt, el que avui es presenta.

També creiem que és un nyap perquè el retard no ve justificat per la cerca del consens. Vostè ha dit que..., ha fet consultes, em sembla que ha dit, «amb la constellació de l'àmbit municipal». Doncs, devem estar en una altra constellació, perquè l'acta número 117 de la Comissió de Govern Local diu clarament que, com que no es van posar d'acord, l'article 7 va quedar sobre la taula, el Departament de Governació es va comprometre a la reformulació de l'article 7 i, sense dir res més, el Govern va aprovar una proposta diferent de la que havia passat per la Comissió de Govern Local. Si això és arribar a consensos, anem bé. El municipalisme no està d'acord amb aquest article 7, la gran part del municipalisme no està d'acord amb aquest article 7, i ara li ho diré. Però és que, a més amés, tampoc hi ha hagut cap contacte en aquesta llei –sí en altres coses, li ho reconec– amb els partits polítics que formem part d'aquesta cambra, vist que no s'havien posat d'acord ACM i Federació de Municipis.

També creiem que aquesta llei té un contingut decebedor. Què diu aquesta llei? Per què, d'alguna manera, no és una mica més agosarada i busca, per exemple,

fer informes vinculants en tots aquells temes en què el municipalisme acaba rebent conseqüències econòmiques dels projectes de llei o les decisions de govern, etcètera? Els informes vinculants és una llarga petició del municipalisme per aquest òrgan.

També el paper de les comarques. És cert que és municipis i vegueries, el Consell de Govern Locals, però evidentment no podem ignorar que hi ha comarques i, per tant, algun paper o altre els haurem de donar també en el Consell de Govern Locals. Posem-ho.

La vaguetat de continguts és gairebé generalitzada, excepte en una cosa: en la composició; i ara en parlaré. Però abans de parlar-ne també vull parlar que és vaga també la memòria econòmica. Això és la memòria econòmica. (*L'orador mostra el full.*) Això és la memòria econòmica del nou òrgan Consell de Govern Locals. Què diu? Un secretari o secretària del consell, dues persones amb tasques administratives i un espai físic, que pot ser de lloguer o cedit per alguna institució pública, per ubicar-hi el personal que treballa al servei del consell i per realitzar les reunions del plenari. I ja està. Cap valoració econòmica, cap contingut econòmic ni, d'alguna manera, cap explicació; res més que això. Bé, tota la llei és plena de vaguetats.

També som crítics perquè una vegada més es noten els equilibris del tripartit a l'hora de tirar endavant aquesta llei. Va passar amb l'Oficina Antifrau –cinc anys–, està passant amb la llei electoral abans que la tinguem aquí... Cada dia diuen coses diferents, vostès, els membres del tripartit. Sí, sí, cada dia. Ahir el senyor Montilla va dir que està d'acord amb la llei electoral. És una gran novetat, eh?, perquè fins ara ha dit que no la volia tirar endavant. I també amb la llei de la Sindicatura de Comptes que fa cinc anys que esperem. Per tant, també equilibris del tripartit aquí.

Tot això segurament és salvable en el tràmit de les esmenes. El que no és salvable, senyor conseller, i creiem que és una provocació en tota regla –i no li ho atribueixo a vostè– és el contingut de la composició dels cent membres que vostès proposen per al Consell de Govern Locals. Aquí hi ha un atac directe contra el municipalisme de tot el territori. I li diré per què.

Era l'únic punt important de la llei, en realitat, perquè després ja ens entendrem o ja s'entendran els municipalistes en aquest òrgan. Ara, si hi ha una mostra esbiaixada de qui ha de representar els municipalistes en aquest òrgan, evidentment, no servirà per a les seves funcions. Recordem que és Consell de Govern Locals –govern locals. Recordem també que substitueix la Comissió de Govern Local i la Comissió de la Corporació, que hi han representats governs. I, per tant, no entenem el contingut de l'article 7.

Vostès fan un exercici de tripartidisme jurídic, que tantes vegades l'han fet i ara hi han tornat. Aquest tripartidisme jurídic, en què consisteix? Inicialment, en la proposta que va anar a la Comissió de Govern Local hi havia quaranta membres escollits per tram de població –per tant, representatius de diferents trams de població a Catalunya–, i els passaven d'alguna manera la responsabilitat a les entitats municipalistes,

que entre elles es posessin d'acord en una adequada representació política, territorial, resultats, paritat, etcètera. Què tenim ara, d'avui per demà? –perquè es va canviar d'avui per demà. Doncs, una cosa molt diferent –una cosa molt diferent. Vostès han introduït una clàusula en què diuen que s'haurà de triar «d'acord amb els resultats globals de tot Catalunya» de les eleccions municipals. Això és la vella reivindicació del Partit dels Socialistes amb la llei electoral. És una persona, un vot. Cap –cap– redistribució territorial, ni una. «Ah!», diu, «no, és que després ells ja triaran, els partits –perquè ho hem de designar els partits, eh?–, ja triaran si són d'un territori o d'un altre.» És a dir, llei d'Hondt aplicada en el global del resultat de Catalunya, i els partits ja ens diran qui ve i qui no ve.

Bé, sap quin és el resultat de tot això? Ahir, mentre el Barça feia gols, em vaig entretenir a fer la llei d'Hondt fins al cent membres d'aquest Consell de Govern Locals. Sap quin és el resultat? El PSC, que representa el 28 per cent dels governs locals de Catalunya, el Partit dels Socialistes, que en representa el 28 el per cent, tindrà el 38 per cent del Consell de Govern Locals. Convergència i Unió, que representem el 45 per cent dels governs locals a Catalunya, tindrem el 29 per cent dels governs locals. Esquerra Republicana, que representa el 18 per cent dels governs locals de Catalunya, tindrà el 14 per cent en el Consell de Govern Locals; Iniciativa per Catalunya, que representa el 2,2 per cent i que té vint-i-una alcaldies, tindrà el 9 per cent en el Consell de Govern Locals. I, finalment, el Partit Popular, que té el 0,6, tindrà el 10 per cent –més que Iniciativa– en el Consell de Govern Locals. Això és just? Això representa el municipalisme? Això no és una imposició del Partit dels Socialistes de Catalunya en aquesta llei? (*Remor de veus.*)

Bé, com que coneixem com va anar el procés, sabem que això no és una responsabilitat d'Esquerra Republicana, ni tan sols d'iniciativa per Catalunya. Això és una imposició d'última hora del Partit dels Socialistes –i ho dic clarament. Si això és el que volen vostès com a consens a l'àmbit municipal, doncs, s'han equivocat de nom. Vostè diu que portarà la llei a l'àrea metropolitana. Ja la té aquí. El 20 per cent del territori tindrà el 70 per cent de representació. Per tant, aquesta llei no s'ha de dir «Llei del Consell de Govern Locals», se n'ha de dir «la llei de l'àrea metropolitana de Barcelona» o «la llei dels governs municipals del Partit dels Socialistes», perquè això no és la Llei del Consell de Govern Locals de Catalunya, ni molt menys.

Nosaltres –i ara miraré de canviar el to– intentarem anar a la ponència amb un to positiu, perquè fins al dia –no, i li ho reconec, conseller– de la Comissió de Govern Local havíem arribat a un acord. No vam ser nosaltres els que vam baixar d'aquest acord. Vam arribar a un acord, a través de l'ACM, i vostès són els que van baixar d'aquest acord. Ara, són vostès que han canviat.

Si aquesta és la proposta que al final hi ha, jo ja li avanço dues coses. Una, nosaltres ho portarem al Consell de Garanties Estatutàries, perquè això és el Consell de Govern Locals, no els vots de tot Catalunya repartits en funció metropolitana –no és això–, i, per tant, ho

portarem a Consell de Garanties Estatutàries. I dues, si vostès, malgrat tot això, volen tirar endavant aquest projecte i volen que el qui representi el municipalisme a Catalunya sigui bàsicament el tripartit, nosaltres no formarem part del Consell de Govern Locals. Si, per contra, vostès recuperen el fil del consens que vam tenir fins al juliol del 2009, i que el teníem, ens tindran al seu costat, i anirem amb aquesta voluntat a la comissió i a la ponència. I, per tant, ens té al seu costat.

I també li demano una darrera cosa. Per aconseguir la unitat del municipalisme, demanaria al tripartit que vinguin amb una sola postura a la ponència, perquè, si no, després, via llei d'acompanyament o decrets llei, ens canvien les lleis. I nosaltres, a aquesta edat, ja no «tragarem», perquè ens ho han fet massa vegades. Els demanaré una postura conjunta en aquest tema. Perquè fins a mitjans de juliol vostès tenien una posició i a finals de juliol el Govern la va canviar, i això no pot tornar a passar en la ponència.

Per tant, estarem a la seva disposició, a la disposició dels partits del Govern, perquè tenen majoria, però evidentment amb un ànim molt de consens. Però, sobretot, no ens tornin a enganyar, perquè en aquest tema –no vostè, senyor conseller, no la seva conselleria, però sí el tripartit– el Govern ens ha enganyat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Pia Bosch.

La Sra. Bosch i Codolà

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, m'agradaria haver pogut saludar també els representants de la Federació i l'Associació Catalana de Municipis, que finalment, doncs, no ens han pogut acompanyar. Em permetran i em permetrà el senyor Coromines que canviï el to, atès que estem discutint un projecte de llei que no s'hi ha presentat esmena a la totalitat, i, per tant, temps hi haurà en el treball en ponència per discutir i per parlar de tots aquests extrems que, per descomptat, doncs, deuen ser discutibles des del moment que no s'ha presentat, com deia, aquesta esmena a la totalitat. Per tant, els deia, canvio el to i començo aquesta intervenció anunciant el posicionament del nostre grup parlamentari, que és favorable al Projecte de llei del Consell de Govern Locals, i ara els exposo, tot seguit, els diversos motius que fonamenten aquest posicionament.

Tal com ens ha dit el conseller en la seva intervenció, aquesta és una llei que ve a complir un mandat estatutari, concretament el que recull l'article 85 del nostre Estatut, on queda recollit quina ha de ser la naturalesa del consell i on es diu molt clarament també que ha de ser a través d'una llei parlamentària que s'ha de fer la regulació de la seva composició, organització i funcions. No hi ha dubte, doncs, de la necessitat de desenvolupar aquesta llei, que ve a definir les característiques d'una peça institucional que s'afegirà a d'altres ja de-

senvolupades fins ara en el nou escenari que l'Estatut ens dibuixa.

El Consell de Govern Locals és un organisme que forma part de les disposicions estatutàries per reforçar i subratllar la importància del món local a Catalunya. L'Estatut recull la tradició municipalista catalana i dedica una atenció especial als governs locals. I per això un dels objectius de la reforma de l'Estatut, junt amb la millora del sistema d'autogovern de Catalunya, és també la definició del sistema institucional local. Cal dir que aquesta definició recull fidelment l'esperit de la Carta europea de l'autonomia local, aprovada pel Consell d'Europa i ratificada pel nostre país ja fa més de vint anys, en el sentit de reforçar els ens locals com un dels principals fonaments del nostre sistema democràtic.

No vull desaproveitar l'oportunitat avui per recordar que la carta europea afirma la defensa i salvaguarda dels ens locals, d'ens locals forts, autònoms i amb competències efectives, com un element primordial de la construcció europea. L'autonomia local és reivindicada per la carta com una herència de la millor tradició política europea, i és reconeguda com a garantia d'administració eficaç i propera a la ciutadania.

Aquest convenciment, que nosaltres compartim, està present en el nostre text estatutari. Pensem que, com afirmen els professors Galán, Expósito, Cerrillo i Vilalta en l'informe que va emetre el 2008 la Fundació Pi i Sunyer al respecte, es pot considerar que el nou Estatut parteix d'una clara voluntat de reforçar la posició jurídica dels governs locals de Catalunya i que aquesta voluntat es plasma i es concreta en dos sentits. En primer lloc, en relació amb la definició i protecció de l'autonomia local; l'Estatut fa un reconeixement explícit del principi d'autonomia local i fa les previsions necessàries per dotar els ens locals del marc normatiu que necessiten i de les competències i mitjans materials i financers adients per al correcte exercici de les seves funcions. I en segon lloc, i dintre d'aquesta mateixa lògica de reforç de l'autonomia local, l'Estatut estableix algunes disposicions que preveuen la intervenció de determinades institucions en exercici de la funció de garantia de l'autonomia dels ens locals. I aquest és el cas, per exemple, del Consell de Garanties Estatutàries i, sobretot, de la participació del Consell de Govern Locals.

De manera que amb la reforma de l'Estatut es pretén reforçar els governs de la comunitat autònoma amb relació als poders locals, trencant així amb una idea mantinguda pel Tribunal Constitucional: que la funció de garantir d'autonomia local correspon únicament al legislador bàsic estatal. Com a conseqüència d'això i, per tant, de la major implicació del legislador autonòmic en la garantia de la posició institucional dels ens locals de Catalunya, es fa evident la necessitat d'establir noves formes de relació entre ambdues instàncies que assegurin una adequada participació dels ens locals en la formulació i en l'execució de les diferents polítiques autonòmiques que els afecten expressament.

I és en aquest punt on sorgeix la nova figura del Consell de Govern Locals, que es configura com un mecanisme de participació dels ens locals en aquells procediments

normatius autonòmics que els afecten de forma específica. Per això creiem que el Consell de Governos Locals esdevé un dels principals mecanismes previstos per l'Estatut per reforçar la garantia de l'autonomia local.

Cal dir també que el Consell de Governos Locals apareix mencionat al regular-se les finances dels governs locals de Catalunya, amb la finalitat de garantir justament la seva audiència en l'exercici de les facultats en aquesta matèria tan important, que ja han esmentat els que m'han precedit en l'ús de la paraula, quan corresponen a la Generalitat de Catalunya.

I podríem dir que en el nostre entorn proper altres països contempen l'existència d'organismes similars. Per exemple, el cas dels *consigli delle autonomia locali* que preveu l'ordenament italià com a òrgans consultius entre les regions italianes i els ens locals.

Però, tornant a Catalunya, els diré que creiem que aquesta llei que avui ha d'iniciar el seu tràmit parlamentari recull la tradició municipalista catalana i europea, tradició que representen les dues grans associacions del món local català. Des del nostre grup parlamentari volem aprofitar avui per fer un reconeixement explícit de la tasca que aquestes dues grans entitats desenvolupen. Sens dubte, la construcció de la complementarietat institucional a Catalunya no seria la mateixa sense l'ingent treball que han desenvolupat la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis en la defensa dels interessos del món local, així com en el foment de la cooperació intermunicipal en àmbits molt diversos.

Estem convençuts que el consell és l'òrgan que el nostre sistema institucional local requeria per completar aquest entramat, i que, en el futur, de la suma d'accions del consell i de les associacions municipalistes en resultarà una millor defensa dels interessos locals i del principi de l'autonomia local. Creiem que l'encaix del consell en el nostre escenari institucional donarà lloc, doncs, a sinergies positives per al món local.

És per tots aquests motius que pensem que el projecte de llei que avui es presenta compleix el mandat estatutari, recull la nostra millor tradició política i fa un pas endavant en l'entramat institucional català reforçant l'autonomia local.

Per aquestes raons de coherència política i jurídica, donem suport al fet que aquest projecte de llei continuï el seu tràmit parlamentari, sabent que, com deia el conseller, no serà un simple tràmit sinó un procés en el qual procurarem entre tots enriquir el text que ha arribat a aquest Parlament.

I per això el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarà a favor del projecte i, per tant, a favor de continuar aquesta tramitació.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, la meua voluntat, com a Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, era pujar aquí per poder-me dedicar bàsicament a analitzar el projecte de llei que avui debatem, aquest debat de la totalitat, i bàsicament argumentar bona part del seu articulat. Però deixi'm, en primer lloc, respondre –després ja tornarem a la normalitat– a algunes de les acusacions que s'han fet en aquest hemicicle, a algunes suposicions.

Miri, el representant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió jo crec que avui ha fet allò tan suat que aquests que venim de pobles petits, on a vegades trona..., ha fet com una tronada, ha fet una tempesta seca. És a dir, s'ha dedicat a moure, a tronar, però després de la tronada no ha caigut ni una gota d'aigua. (*Veus de fons.*) No ha caigut ni una gota d'aigua de positivisme, d'anàlisi. I d'alguna manera ha actuat com el pitjor dels lobbys del populisme, en un moment –en un moment– en què el municipalisme català, les institucions catalanes, aquesta arquitectura institucional de què s'ha parlat aquí, necessita més que mai una dosi de tranquil·litat, seriositat, respecte, i què més que respectar-nos i no exercir aquesta autoculpabilització..., i no entrar en cap moment en el que és la base d'aquest projecte de llei.

Projecte de llei..., perquè, escolti, miri, el que els parla –ho he dit abans, ho sento, a l'hemicicle– és alcalde d'un poble de 1.225 habitants i, òbviament, ha demanat sempre el fet que pugui estar adequadament representat. I sempre he defensat en el meu municipi i a tot arreu que visqui on visqui qualsevol català i catalana ha de tenir les mateixes garanties de benestar i de qualitat de vida. I això que defenso per al meu municipi ho defenso per a tots els municipis del país, i això és el que buscarà –busca– aquest projecte de llei que tenim a les mans.

D'alguna manera, aquest projecte de llei ens ve a dir que volem, eh?, que es vol, a partir de l'article 85, que els municipis del país juguin a la primera divisió. I segurament el senyor Corominas, quan es devia mirar el partit, no ho sé, es devia confondre, no?, però d'alguna manera no hi devia prestar prou atenció. Ja saben que allò de voler fer dues o tres feines alhora a vegades no es una bona manera d'exercir la responsabilitat, no? I, és clar, si un exerceix aquesta responsabilitat dient que ha vingut aquí mirant-se el partit de futbol, doncs, jo puc entendre que no hagi pogut llegir adequadament el que es diu aquí.

Mirem-ho. L'article 2, «Naturalesa»: «El Consell de Governos Locals és l'òrgan on són representats de manera proporcional a la població i als territoris els municipis i vegueries de Catalunya.» Per tant, desmentim un dels aspectes que aquí s'ha dit. «El Consell de Governos Locals gaudeix d'autonomia orgànica, funcional i pressupostària i aprova el seu reglament d'organització i funcionament.»

«El Consell de Governos Locals participa en la tramitació parlamentària.» Quelcom històric i demanat pel municipalisme català. I jo ho dic moltes vegades... Parentesi, anècdota: a vegades el meu secretari em diu: «Escolta, que això ho has aprovat tu al Parlament»,

no? Vull dir, en el sentit que el municipalisme pugui participar directament en l'elaboració de les lleis, jo penso que, en aquest sentit, és un pas molt positiu. I òbviament, també té totes les funcions de defensa de l'autonomia local.

Quant a la composició, ja ho he dit, eh?; tema: habitants, territori, per tant equilibri territorial. Qui més no... —qui més no...—, que encara en aquests moments una de les majors demandes és parlar d'equilibri territorial.

Altres qüestions. El Ple del Consell de Govern Locals. Què parlarà, bàsicament, en el ple? El ple és l'òrgan superior del Consell de Govern Locals; debat i aprova dictàmens i resolucions, acorda la sol·licitud de dictamen al Consell de Garanties Estatutàries sobre l'adequació a l'autonomia local dels projectes i les proposicions de llei i també dels projectes de decret legislatiu aprovats pel Govern de la Generalitat.

Fa moltes altres funcions, però bàsicament les funcions d'aquest Consell de Govern Locals són funcions de representació i proposició, són funcions de participació..., i, a més a més, s'ha dit, bàsicament encarant que cada any es farà una memòria anual que serà presentada al Parlament de Catalunya. Per tant, el president, o qui delegui, d'aquest organisme —o president— haurà de venir al Parlament a donar compte de tota la seva activitat anual.

Ens sembla, per tant, que aquest projecte de llei comença aquesta arquitectura institucional que dèiem, i que ha de venir acompanyat d'altres lleis i normes que aquest Parlament encara ha d'anar aprovant o que en tot cas el Govern ens ha de portar aquí, al Parlament de Catalunya.

En definitiva, volem posar de manifest que aquesta llei, aquest projecte de llei posa de manifest la importància del món local en l'edifici institucional. El Govern, també el Parlament, aposta per reconèixer l'important paper que han desenvolupat i desenvolupen els ens locals en el nostre sistema institucional des del restabliment de la democràcia. I cal, en conseqüència, reforçar-lo a partir d'ara. Per això, estem compromesos a complir i desenvolupar l'Estatut.

Una nova..., el Consell de Govern Locals ve a ser, des del meu punt de vista, com una mena de consell d'alcaldes i alcaldesses de tot el territori, de tot el país, de tot el Principat, que d'alguna manera representa tot el món local. El Consell de Govern Locals serà l'òrgan de representació dels ens locals a les institucions, també, de la Generalitat. Podríem dir que serà l'instrument per incorporar els ajuntaments i els altres poders locals al Govern de Catalunya. Suposa la creació d'un espai per tal d'enfortir la col·laboració de la Generalitat i els governs locals, amb la creació i consolidació d'espais de coparticipació i codecisió.

La Llei de creació del Consell de Govern Locals, senyor diputat, senyores i senyors diputats, la farem, això sí, amb la màxima participació i consens —màxima participació i consens dels representants dels governs locals. I aquest procés —i això és el que demano— ha de ser franc, obert i constructiu. Ho repeteixo: franc, obert i constructiu. La farem entre nosaltres, els membres que

siguem de la ponència, però també ho hem de fer amb tots aquells representants de les diferents entitats municipalistes i, naturalment, també d'altres persones que en tot cas en les compareixences..., pugui ser la demanda dels diferents grups parlamentaris. Fins i tot sacrificuem l'agilitat i la rapidesa d'aquesta tramitació al fet que hi hagi l'acord, al fet que hi hagi el consens.

Per tant, des d'aquest punt de vista, entenem que avui fem un pas important, i un pas important que, s'ha dit, no té esmena a la totalitat. Per tant, si no té esmena a la totalitat, menys es poden entendre segons quins comentaris que s'han fet en aquest hemicicle.

Senyores i senyors diputats, posem-hi tot el nostre saber —senyor Corominas, a vostè també: posem-hi tot el nostre saber—, que vol dir saber escoltar, saber entendre i finalment saber estar. Diria que aquestes tres propostes finals són les que marcan o han de marcar el sentit de la ponència. Si actuem en aquesta direcció, penso que farem un bon favor al municipalisme català. I, en tot cas, si no és així, jo penso que farem un altre cop un signe partidista, que no ajudarà precisament a donar confiança dels ciutadans i ciutadanes cap a les institucions.

Per tant, des d'aquest punt de vista, el nostre grup parlamentari apel·la a la responsabilitat de tots els altres grups parlamentaris —que sé que hi serà, i vull creure que hi serà—, a fi i efecte de fer una bona llei que al cap i a la fi faci possible que l'autonomia local sigui respectada, que l'autonomia local sigui molt present en la vida del país. No ens podem permetre fallar, no ens podem permetre anar enrere, no ens podem permetre que els ciutadans no ens valorin adequadament la nostra tasca.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor president, acabo i dono per descomptada aquesta col·laboració, que és indispensable per fer una bona llei de Consell de Govern Locals.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El Sr. Corominas i Díaz demana per parlar.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula el Sr. Jordi Montanya... *(Pausa. Veus de fons.)* Perdó, perdó... Senyor Montanya, un moment. Digui'm, senyor Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Anava a dir «per contradiccions i allusions», però també a petició del senyor Freixanet, gairebé, perquè m'ha anat emplaçant. Si li sembla...

El vicepresident primer

D'acord, té un minut, senyor Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Bé, molt ràpidament. Nosaltres no és que tinguem la pell fina, però evidentment vostès sí. La nostra fun-

ció, com a oposició, evidentment, no és posar catifes al Govern.

Vostè em parla de «positivisme», i nosaltres hem començat dient que precisament no havíem presentat esmena a la totalitat, malgrat –malgrat– el contingut de la llei, perquè entenem que aquest òrgan és necessari, i nosaltres vam votar-hi a favor en l'Estatut, i per tant creiem que és un òrgan bo per al municipalisme i per al país.

Ara, vostès no ens demanin que, a partir d'aquí, fem, d'alguna manera, doncs, una confiança absoluta en vostès, perquè ens han demostrat moltes vegades que no es pot fer. I, sobretot, en aquest cas concret, vostè no m'ha desmentit que la composició d'aquest òrgan, del Consell de Govern Locals, vindrà bàsicament d'una proposta dels partits que el 70 per cent dels membres proposats vindran de l'àrea metropolitana, la seva proposta.

I, per tant, com que vostè, doncs, d'alguna manera diu que és un alcalde d'Osona, etcètera, en tot cas, en aquest punt específic digui'm si aquí tenim raó o no tenim raó. No m'ho pot desmentir, perquè la llei diu el que diu. La resta del territori estarà condicionada al que vulguin fer els partits, sobretot, per la proposta que hauran de fer, gràcies als vots de l'àrea metropolitana de Barcelona, i, per tant, en contra de la resta del territori.

(El Sr. Freixanet i Mayans demana per parlar.)

El vicepresident primer

Senyor Freixanet, té un minut també.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Per al·lusions directes. No, només recordar-li unes breus paraules i consideracions. Jo ara no entraré al cos a cos. Només recordar-li que aquest Govern o aquests governs, des del 2003, han sigut els primers que han posat en valor les diferents comissions mixtes entre Govern i entitats municipalistes; són els primers que, d'alguna manera, han posat en valor el món municipal. Per tant, en aquesta coparticipació i coresponsabilitat entre el municipalisme i el Govern de Catalunya, és un aval que té aquest Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Ara sí –perdó–, en nom del Grup Popular, té la paraula el senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, prenem la paraula en el debat de totalitat d'aquest Projecte de Llei del Consell de Govern Locals sense haver-hi presentat una esmena de totalitat, de retorn, motiu que fa, doncs, que mantinguem una intervenció global sobre el projecte i que la feina petita o la feina del dia a dia ja es realitzarà en ponència.

El Consell de Govern Locals és un òrgan que ha de representar, com s'ha dit, els interessos del món local davant de la Generalitat; també s'ha dit que és una ins-

titució prevista en l'article 85 del vigent Estatut d'autonomia de Catalunya, té caràcter independent, i hi han d'estar representats els municipis i les vegueries de Catalunya de manera proporcional a la població i al territori. Pot generar dubtes, aquesta proporcionalitat, quant al text presentat, però entenem que, en tot cas, això és un tema a debatre en ponència, al no haver-hi presentat, ho repeteixo, esmena de retorn, esmena de totalitat, de retorn.

Aquest òrgan s'integra en l'organització institucional de la Generalitat; serà un òrgan autònom a nivell orgànic, funcional i pressupostari, i la seva funció principal serà representar els interessos del món local davant les diferents institucions de la Generalitat, fent propostes i instant les diferents institucions que realitzin determinades actuacions en defensa del món local.

Tal com hem dit, el nostre grup parlamentari en aquest debat de totalitat vol posicionar-se i, de fet, es posiciona inicialment..., al text del Projecte de Llei de Consells de Govern Locals, motiu pel qual, ho repeteixo, no hem presentat esmena a la totalitat, de retorn. Ara bé, pensem que, efectivament, cal introduir al llarg de la ponència algunes modificacions, algunes importants, en el text del projecte, per tal de consensuar-ne un de millor.

Al nostre entendre, creiem que hauríem d'introduir modificacions que canviïn també la filosofia del text. Què volem dir amb això? Doncs, volem dir que pensem que no és un tema merament formal, sinó de fons; hauríem, inclús, de canviar el títol del projecte de llei, honorable conseller, i, en conseqüència, el nom del consell.

Si partim, com hem de partir, de la base que de govern només en tenim un i que aquest és el Govern de la Generalitat, autèntic poder executiu de la nostra autonomia política i organitzativa, pensem o creiem que parlar de «governos locals» introdueix un element distorsionador en el nostre sistema administratiu. Les administracions locals són administracions públiques, el tercer nivell administratiu de l'Estat, després de l'Administració general de l'Estat i les comunitats autònomes, i, si bé tenen una connotació política –que ningú, i menys nosaltres, posa en dubte–, el cert és que pesa més el seu caràcter administratiu, ja que no en va està mancat de poder legislatiu, i això no ho podem obviar. No és un autèntic poder polític, sinó Administració pública; certament, la més propera al ciutadà i la que gestiona les competències més properes a la vida diària dels ciutadans de Catalunya.

Per aquest motiu, honorable conseller, creiem que caldria parlar de «consells» o de «consell d'administracions locals», més que de «Consell de Govern Locals». Diguem les coses pel seu nom i no introduïm termes que confonen la ciutadania i que no s'ajusten a la nostra realitat estrictament jurídica. Això, efectivament, o evidentment, sens perjudici del que disposa el títol de l'article 85 de l'Estatut d'autonomia.

En segon terme, voldríem palesar que un antecedent immediat d'aquest Consell de Govern Locals és el Consell d'Alcaldes previst a la Llei municipal i de règim local de Catalunya. Aquest consell va ser objecte

de debat i configuració a la modificació legal duta a terme en la sisena legislatura i que va ser, curiosament, impulsada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i que va portar o va dur a terme la constitució d'una ponència conjunta en el Parlament que desembocà en una reforma legal que va donar lloc a l'actual text refós de la Llei municipal i de règim local. Creiem necessari, i així ho farem a la ponència, aprofitar el que de bo ha tingut la regulació del Consell d'Alcaldes i potenciar els aspectes del seu funcionament que han estat profitosos, i rebutjar tot allò que no ha servit de res, que també hi ha estat.

En tercer terme, i no sense una certa crítica, honorable conseller, i més tractant-se d'un diputat de Lleida, un diputat del territori, permeti'm que faci palès el meu desencís en el sentit que el projecte que el Govern ens presenta evidencia un cert grau de visió centralista de Catalunya. No entenem, honorable conseller, si no, perquè el text preveu, en els articles 6 i 16 –articles 6 i 16–, que en aquest Consell de Govern Locals l'alcalde de Barcelona aparegui sempre com a membre nat del consell, en detriment dels alcaldes de les altres tres capitals de província de Catalunya, que són, al meu parer, les altres tres ciutats més importants de Catalunya. Províncies, sí, honorable conseller: Lleida, Tarragona i Girona. Si vol, en dic «les ciutats de Lleida, Girona i Tarragona», perquè així vostè no es molesti. Ho dic així, però de moment hi ha el que hi ha, i aquestes ciutats queden en detriment de Barcelona.

Sembla increïble. Nosaltres li ho diem sense acritud, perquè sap que no li'n tenim, entre altres coses, però sembla increïble que en aquestes alçades un govern que es diu catalanista i d'esquerres, que diu que defensa el territori en el seu conjunt, s'atreveixi a donar més preponderància a Barcelona –cosa que no posem en dubte, que la té– i margini, com fa en d'altres aspectes de la seva actuació, la resta de capitals –he dit «capitals»– catalanes –perquè no es molesti, honorable conseller. Si això no respon a una concepció centralista –diem «centralisme» en versió catalana–, ja em dirà a què respon. Cal donar –i així ho exigim i ho exigirem a la ponència– el mateix tracte en el si del consell als representants de les tres capitals catalanes, al mateix nivell, perquè, si no, algú pot entendre's no suficientment tractat, o representat, o respectat en el consell.

Aquesta és, en definitiva, la nostra posició. Ja avancem importants esmenes en aquesta línia, congruents, com no pot ser d'una altra manera, amb la nostra visió del règim local.

Moltes gràcies, president, honorable conseller, diputats i diputades.

El president

L'il·lustríssim senyor Lluís Postigo, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades i senyors diputats, m'afegeixo també al

fet que hàgim de lamentar, diguéssim, l'absència dels representants de les entitats municipalistes, que em consta, doncs, que haurien volgut esser-hi presents en aquest moment. Però, en tot cas, no ho hem de treure de context. Altres oportunitats tindran, en el moment d'aprovar aquesta llei, doncs, per poder-ho celebrar tots plegats. Però sí que els vull traslladar la satisfacció del nostre grup parlamentari a l'hora d'abordar el debat de totalitat d'aquesta llei.

En general, celebrem, diguéssim, que finalment aquesta llei hagi tingut entrada en el Parlament i s'abordi ara la seva discussió en ponència, perquè aquesta és una llei que ja des de l'inici de la legislatura que en parlem i en comentem diferents aspectes, i ens semblava que havia de ser de més fàcil tramitar i de més fàcil posar-se d'acord entre les diferents formacions representades en aquest Parlament. Bé, finalment, entra ara, i tindrem oportunitat, doncs, d'aprovar-la en breu.

En segon lloc, satisfacció, perquè l'aprovació d'aquesta llei el que representa és el desenvolupament del nostre Estatut d'autonomia. Aquest matí el senyor Jaume Bosch ens comentava, doncs, que s'ha fet, s'ha engegat una feina de renovació institucional prevista en l'Estatut d'autonomia, i sembla que no li donem la importància que això té. Bé, amb l'aprovació d'aquesta llei fem un pas més dels que al llarg del matí s'han anat anunciant.

I en tercer lloc, satisfacció, també, pel fet que no s'hagin presentat esmenes a la totalitat, i jo crec que això és motiu de satisfacció perquè posa sobre la taula que ja partim d'una situació d'un cert consens previ, i llavors m'hi referiré. Estem contents per l'aprovació, com deia, de..., o pel fet que no s'hagin presentat esmenes a la totalitat en la Llei del Consell de Govern Locals, entre d'altres coses o bàsicament, perquè aquesta llei, si alguna cosa representa, si alguna cosa comporta és que hi haurà un plus més de garantia, un plus més de reforçament per a l'autonomia local, i, per tant, els governs locals, el món local en sortirà enfortit, tal com estava previst en el nostre Estatut.

També cal dir que voldríem pensar que en aquest, diguéssim, darrer any de legislatura l'aprovació d'aquesta llei fos, doncs, la primera de tot un seguit de lleis que han de reordenar, que han de renovar l'àmbit dels governs locals en el nostre país. S'han parlat, s'han esmentat: l'organització territorial, l'àrea metropolitana, governs locals, etcètera, eh? Són lleis, totes elles, anunciades des de l'inici de la legislatura, i desitjaríem, doncs, que aquesta fos la primera i que en les següents, diguéssim, anéssim prou àgils perquè poguessin veure la llum en aquesta legislatura.

Voldria, diguéssim, que no els quedés cap mena de dubte que ens mourà, al nostre grup parlamentari, i ens mou la màxima voluntat de consens, consens entre els diferents grups parlamentaris a l'hora de posar-nos d'acord i d'aprovar definitivament aquesta llei, però, sobretot, amb les diverses entitats municipalistes, amb les entitats municipalistes més representatives.

Vull aprofitar per, també, dir que ens alegra, diguéssim, que finalment la llei que ha tingut entrada en el Parlament deixi clar que l'òrgan que es crearà, que el

Consell de Governos Locals serà un òrgan de representació exclusivament local, que ha de reflectir de forma adequada la diversitat de la realitat local catalana. Ho dic, això, perquè en els seus inicis els primers avantprojectes no ho acabaven de tenir clar i es plantejava el Consell de Governos Locals com un òrgan mixt. I, per tant, entenem que, una vegada aclarit això, doncs, deixem molt clara quina és la naturalesa d'aquest nou òrgan institucional.

En el tràmit de ponència, nosaltres pensem i posarem sobre la taula diferents aspectes. En primer lloc, pensem que hem de fer un esforç per assegurar els mecanismes per garantir la representació proporcional i equilibrada de la població i el territori, així com la paritat dels seus membres. Ho dic perquè em sembla que aquest és un tema que potser no hem afinat prou, i no estaria de més donar-li una volta més per veure, doncs, si hi podem introduir millores.

Igualment amb el que hauria de ser una clara delimitació de competències entre el Consell de Governos Locals i la Comissió de Govern Local. No veig a la llei, diguéssim, que es derogui la llei que regula o els articles que regulen la comissió, i, per tant, entenc que coexistiran, eh?, i haurien de quedar clarament definits quin és el paper d'un, quin és el paper de l'altre. I, per tant, aquí també potser seria necessari un esforç addicional.

En tercer lloc, la composició; jo crec que ens hem de posar d'acord. És un mal auguri per a la Llei electoral si no som capaços de, amb una llei com aquesta, posar-nos d'acord. Alguns diuen o alguns deien que el principal motiu pel qual no ens posem d'acord amb la llei electoral és que els partits polítics la llegeixen amb la màquina de calcular al costat. Nosaltres no ho hem fet (*remor de veus i rialles*), jo ahir vaig veure el partit del Barça sense cap calculadora al costat. Em sembla que ha quedat clar qui és el que llegeix la llei amb la calculadora al costat, i em sembla que en un cas com el que ens ocupa, en què hi ha hagut un augment important dels membres que formaran part del consell..., hem passat de quaranta a cent. Des del meu estricte punt de vista personal –no és el del grup parlamentari–, cent em sembla excessiu. Però bé, si s'ha fet aquest pas de quaranta a cent, segurament és per facilitar que ens posem d'acord a l'hora de determinar quina és la seva composició; o sigui que aprofitem-ho.

Tampoc no estic d'acord amb aquesta visió que s'ha volgut donar del projecte de llei, que té una visió centralista o que hi ha fins a un cert punt un menyspreu del territori. Home, visió centralista, quan de cent representants que tindrà el Consell de Governos Locals un es reserva per a l'alcalde de Barcelona, doncs, no sé si és tenir visió centralista; un de cent. No ho sé, si ho és; a mi em sembla que no. I més quan la llei d'una manera molt clara també diu que deixa en mans dels partits polítics, de les coalicions, de les agrupacions d'electors, etcètera, que triïn ells mateixos quins seran els representants i que hauran de tenir en compte aquest equilibri entre territori i població. És a dir que..., si precisament el que fa la llei és deixar-ho en mans dels partits polítics! Segurament no tindríem motius, des d'aquest punt de vista, per queixar-nos.

I, per últim, una darrera qüestió. Jo crec que hauríem de ser tots plegats una mica més coherents i plantejar-nos aquest projecte de llei amb una actitud una mica més constructiva. No s'hi val no presentar esmena a la totalitat i intervenir dient que la llei està plena de vaguetats i de nyaps... O es presenta esmena a la totalitat i no s'hi està d'acord o, si no, doncs, no cal posar catifes vermelles al Govern, però tampoc anem a l'altre extrem, no? I més si finalment, com sembla que en aquesta llei passarà, aconseguirem un consens. Seria millor per part de tots que facilitéssim el consens de bon començament. I més en un moment en què estem plantejant, en definitiva, i coincideixo..., m'ha semblat encertat el concepte, eh?: estem creant un lobby municipalista. Però jo particularment penso que el millor que podria fer aquest lobby municipalista és deixar de ser presoner del lobby partidista, eh? Perquè a vegades dóna la sensació, tota la sensació, que les entitats municipalistes estan segrestades pels interessos partidistes, i jo crec que molt millor li aniria al món municipal si definitivament es pogués desprendre dels interessos partidistes.

Ara tenim una bona oportunitat per fer-ho nosaltres i per demostrar que això és possible. Els animo a posar-ho en evidència, diguéssim, en el si de la ponència.

Res més, i moltes gràcies.

(*El Sr. Corominas i Díaz demana per parlar.*)

El president

Senyor Corominas...

El Sr. Corominas i Díaz

Sí, senyor president, per contradiccions amb el senyor Postigo... Breument, senyor Postigo, vostè em fa trampa. És a dir, no és que vostè no hagi fet números, ja els van fer per vostè. El Govern va fer els números, va veure que no quadraven amb la primera proposta i en va fer una altra. I, evidentment, ara vostès ja no en fan, de números, perquè vostè, per exemple, amb un 2,2 per cent dels representants municipals se'n va gairebé al 10 per cent en el Consell de Governos Locals. No val, vull dir... És veritat, deixem-ho que ho facin els municipalistes, així vam quedar –així vam quedar–, i fins a mitjans de juliol cap partit polític hi vam intervenir, només els municipalistes. (*Remor de veus.*) Ara és el nostre moment, i evidentment ara ho haurem de fer. I evidentment que hi haurà un esperitú.

Ara, sí que s'hi val no presentar esmena a la totalitat i després, tal com diu el mateix Reglament del Parlament, entrar fil per randa al que és el contingut de la llei, que és el que hem volgut fer.

El president

El senyor Rivera... El senyor Rivera, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, bé, nosaltres bàsicament explicarem breument per què no hem presentat aquesta esmena a la totalitat, que des d'algun

grup fins i tot es deia que si algú no hi estava d'acord la via era presentar l'esmena. Doncs bé, nosaltres estem d'acord amb la creació d'aquest òrgan, i crec que per això no es presenten esmenes, però no estem d'acord amb tot el que es diu a la llei, i, per tant, es pot criticar tranquil·lissimament, entenc, el text, encara que després ens hi trobem i fem esmenes per trobar un consens polític. Per tant, amb tota naturalitat, doncs, diem que no, que volem que hi hagi un consell de governs locals, que hi han molts, molts matisos que nosaltres no acabem de veure i que introduïrem, que no els manifestarem tots ara, perquè, evidentment, per això hi ha el procediment parlamentari, però sí alguns d'ells o els punts principals.

Nosaltres, per tant, creiem que sí que és important que hi hagi un organisme públic, reconegut estatutàriament, que reculli aquesta..., s'ha parlat de lobby, però, en fi, en qualsevol cas, podríem dir, la representativitat dels municipis catalans.

El primer punt on no ens trobem és amb aquest debat de municipis i vegueries. No ens hi trobem per dos motius. Primer, perquè no estem d'acord amb el concepte de, ara, parlar de vegueries i mantenir els consells comarcals i mantenir els municipis i mantenir les diputacions; no ens hi trobarem. I segon, perquè vostès tampoc no ho han definit, és a dir, això és una mena d'illusió que alguns tenen, que està recollit a l'Estatut però que no s'acaba de fer, de posar a sobre la taula, i n'anem parlant a totes les lleis que hem aprovat aquests tres anys, es va parlar de vegueries, però aquí no hi han vegueries. O sigui, tot és: «No, per quan n'hi hagin. No, per quan les posem en marxa. No, per quan fem la llei» —com deia el conseller— «d'organització territorial.» Doncs, acabarem la legislatura, i aquí no hi ha cap llei a sobre la taula d'organització territorial. Ja sabem que és difícil que vostès, els tres socis de govern, es posin d'acord en un tema com aquest, però almenys siguin vostès coherents. Si parlen d'organització territorial i parlen de vegueries, home, posin sobre la taula un model, almenys, que puguem debatre'l, perquè, si no, estem amb l'eterna il·lusió..., il·lusió per a uns o maldecaps per a uns altres; depèn com es miri, no?

Per tant, el primer punt en què no ens trobarem i en què farem les nostres esmenes, lògicament, és aquest punt. Creiem que ha de ser un àmbit municipal el que es recull aquí, i, si parlem de vegueries o de consells comarcals o de províncies, que es defineixi. El que no podem tenir —i s'ha dit també des d'un altre portaveu— és introduir aquí el concepte de vegueries i deixar en una situació molt estranya els consells comarcals de representativitat en aquest òrgan. I, per tant, nosaltres el que demanem és que es fixi un únic model i que el tinguem clar i que quan aprovem aquesta llei sapiguem de què estem parlant. Perquè aprovar una altra llei il·lusió, una altra llei amb conceptes que no estan definits, és molt complicat. De fet, senyor conseller, jo crec que fer aquesta llei sense tenir prèviament la llei d'organització territorial és molt complicat, realment és molt complicat. Jo entenc que aquesta és més senzilla, des del punt de vista de l'acord tripartit intern, que no la d'organització territorial. I estic convençut que no tindrem abans que acabi la legislatura la nova organització

territorial que vostès proposen. Però això és la realitat que ens trobem. Fer aquesta llei és molt complicat si no sabem el model territorial que volem. I això passa en molts altres casos.

També es parla, en aquesta llei s'ha parlat ja dels membres que en formen part, de la proporcionalitat... Jo crec que és un debat que està obert, que està obert aquí, que està obert a la llei electoral, que és un debat, podríem dir, etern, de vegades una mica estèril, de vegades amb molt de fons, depèn del moment i depèn de quina llei estiguem parlant. Però és una realitat que la proporcionalitat del pes de la població catalana i de la distribució territorial és un tema important i que es posa de manifest; tan manifest que en aquesta cambra van vint-i-nou anys sense llei electoral catalana, tan senzill com això, no? Ja sé que ara molts posen a sobre la taula la necessitat d'una llei electoral, que ara és més necessària que mai... Sí, ara i fa vint-i-nou anys. Però resulta que, quan hi han segons quins escàndols, anem tots a corre-cuita a intentar cobrir pegats. Doncs no, jo crec que el que era necessari fa vint-i-nou anys, o fa vint, o fa quinze, ho segueix sent ara, i, per tant, ens hi haurem de trobar i posar d'acord, perquè és una reclamació urgent que demanen la ciutadania i la societat civil catalana.

Per tant, nosaltres creiem que en aquest model es parla d'aquesta proporcionalitat. S'ha parlat de la presència també dels membres en aquest Consell de Govern, cent membres en aquest consell. Deia un membre —no ho dic jo—, algú del Govern que potser una mica excessius, aquests cent membres. Potser sí, potser ens hem de pensar i repensar molt la creació de nous organismes, el que representen les sobreestructures que posem sobre la taula, no? Perquè, en definitiva —i deixin-me que faci una reflexió en aquest sentit—, si a Catalunya som 7 milions d'habitants —i ja ho he fet alguna altra vegada en aquesta tribuna— i tenim, doncs, aquests 946, 947 municipis si es posa en marxa finalment el municipi de la Canonja —aquesta creació d'aquest municipi que avui hem parlat—, els quaranta-un consells comarcals, amb les especificitats que ens porten fins i tot en aquest debat, com el de la Cerdanya o la situació de la Vall d'Aran i tot això, si hi sumem el sistema provincial espanyol, si hi sumem el sistema autonòmic i les estructures que tenim, seria bo que, ja que fem una nova..., o volem fer una llei d'organització territorial, que ja que parlem de reestructurar la situació en ple segle XXI, ens adrecem i fem una proposta institucional que s'adeqüi a la realitat poblacional i de necessitats de la ciutadania de Catalunya.

Parlàvem, també vostè, conseller —cosa que no hi estem d'acord—, d'aquesta visió més reivindicativa, podríem dir, o de la voluntat de recollir aquesta tradició, deia vostè, del catalanisme polític en aquest Consell de Govern Locals. No, senyor conseller, vull dir, no hi vegi a tot arreu el catalanisme polític. És a dir, el que hem de trobar són instruments que siguin útils per a la ciutadania de Catalunya, siguin catalanistes o no ho siguin. Perquè és que el que no podem posar és, a tot, aquesta etiqueta. Sap per què? Perquè, si no, és molt difícil trobar consensos; si no, és molt difícil que sigui per a tothom. Serà per a uns quants, per a molts o per a una majoria, però no per a tothom.

Per tant, intentem buscar, quan posem sobre la taula projectes com aquest, doncs, no portar-ho a les idees de cada partit o l'aigua a cada molí, sinó que intentem fer un consell de governs locals que simplement serveixi als millors interessos dels ciutadans de Catalunya. Perquè, al final, el que ens hauríem de preguntar cada cop que ens posem en marxa per crear un nou òrgan és: això servirà millor la ciutadania de Catalunya?, tindrem millors serveis els catalans, tindran millor representació, tindrem millor democràcia amb aquests organismes, o no? Jo crec que és la pregunta que ens hem de fer cada vegada que es crea un òrgan o es crea un consell com aquest en aquesta cambra. Perquè, si no, un té la sensació, de vegades pot ser equivocada i de vegades amb raó, que es creen organismes, es creen estructures que moltes vegades no responen estrictament..., que no que no ho facin, però no estrictament al servei del ciutadà, sinó, moltes vegades, al servei, com ha dit algun altre portaveu, dels partits polítics o els interessos dels partits polítics. I això és una qüestió que avui més que mai està sobre la taula.

Per tant, anem amb molta cura, siguem molt precisos, pensem i repensem mil vegades què posem en marxa, com ho fem i amb quins interessos i amb quina representativitat. Perquè, si no, continuament serem qüestionats, i amb raó, per part de la ciutadania i rebrem també el nostre, entre cometes, «premi» quan la gent de vegades ens critiqui i vagi a les urnes o deixi d'anar-hi.

Per tant, jo crec que, per finalitzar, sí que volem que hi hagi un consell on es representin els municipis catalans. Hi ha un debat sobre proporcionalitat i sobre territorialitat important, que s'haurà de parlar en aquest procés legislatiu. Hi ha un concepte territorial en què no ens hi trobarem, segur, en aquesta cambra, que és el debat de les vegueries; no ens hi trobarem, perquè ja és manifest que hi han posicions diferents. I, per tant, si volem treure aquesta llei amb alguna cosa en concret a nivell territorial, o vostès posen abans la llei territorial en marxa, o serà molt complicat que puguem arribar a un model que no sigui fum, sinó que sigui una realitat territorial.

Per tant, nosaltres hi donem suport amb aquesta visió crítica, però un suport perquè es tramiti, que puguem debatre-ho i que puguem parlar d'aquest Consell de Govern Locals en seu parlamentària.

Gràcies, senyors diputats i diputades.

El president

No s'han presentat esmenes a la totalitat, tampoc, en aquest projecte, i, per tant, continua la seva tramitació.

Suspenem la sessió fins aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'avançament de les eleccions al Parlament i sobre les mesures per a restituir la confiança en el Govern i les institucions (tram. 317-00295/08)

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat. Té la paraula, per formular la primera, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Espero que la lengua tan extraña y rara que vamos a utilizar en esta intervención sea comprendida por todos los diputados de esta cámara, y deseamos que la no contratación de traductores no implique ningún problema de comprensión para los diputados de esta cámara. Vaya por delante, evidentemente, que la ironía sirve para denunciar lo que desde Ciudadanos consideramos un ridículo que no se corresponde con la ciudadanía de Cataluña, y les pido a algunos grupos de esta cámara una reflexión y una corrección en sus actitudes. Los ciudadanos de Cataluña, con la que está cayendo, no merecen según qué espectáculos y según qué polémicas.

Señor presidente, han pasado ya unos cuantos días y semanas desde el caso Millet, hemos tenido encima de la mesa también el caso Pretoria, el caso de los informes, y en todos los casos el presidente de la Generalitat, los grupos que le dan apoyo, algunos grupos de la oposición, se han negado sistemáticamente a hablar de una comisión de investigación en sede parlamentaria, se han negado a dar explicaciones en sede parlamentaria —y no vía judicial, que es trabajo de la justicia— de por qué han sucedido según qué cosas, de por qué algunas alertas no han saltado o, si han saltado, no se han explicado. No se ha explicado la implicación o no —porque lo mejor sería que no— de la situación del Incasol en el caso Pretoria ante esas preocupantes filtraciones del sumario Garzón, el sumario Pretoria. Y nosotros, señor presidente, creemos que hay una crisis institucional grave, una falta de confianza en las instituciones por parte de muchos ciudadanos, una crisis económica que viene de largo y, por tanto, una necesidad de retomar la confianza en las instituciones y en los ciudadanos.

Y eso implica, una de dos, o un cambio drástico en las políticas y un fin de una etapa, u otra cosa, que es cambiar de gobierno, cambiar de parlamento, cambiar en definitiva de ciudadanos que estén representados aquí, para que haya una nueva confianza y un impulso en la democracia.

Por eso, señor Montilla, nosotros le pedimos que reflexione sobre la posibilidad de convocar elecciones anticipadas en la primavera de 2010, que se plantee si realmente este Gobierno está capacitado para sacarnos de la crisis y, sobre todo, si está capacitado para recuperar la confianza.

¿Cree usted, señor Montilla, que es necesario convocar elecciones? Y, si no es así, ¿qué medidas piensa tomar usted para que los ciudadanos confíen otra vez en el Gobierno y en las instituciones de Cataluña?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo suposo que vostè tampoc necessita traductor. El dret a expressar-se en català o en castellà és un dret que tenen tots els diputats d'aquesta cambra, ara, aquí, en el plenari, i també en totes les seves sessions de treball.

Segona qüestió. Vostè ens ha fet una lectura, una mica, de la premsa, dels esdeveniments que s'han anat produint, per cert, amb propostes, vull dir..., he de dir que, francament, segurament no molt treballades, eh?, no, no... Li he de dir que no penso convocar eleccions anticipades, tot i que podria dir, i em seria molt fàcil, que té vostè moltes ganes de deixar de ser diputat. No ho faré –no ho faré. *(Rialles.)*

Aquest Govern està governant, té un programa que està executant. Ha presentat uns pressupostos per fer front als temes que preocupen els ciutadans, com la crisi. Aquest Govern ha pres i prendrà al llarg de les properes setmanes, també, mesures per a aquestes altres qüestions a què vostè ha fet referència. I, en qualsevol cas, sobre aquests temes en concret, i no sobre elucubracions, doncs, estarem disposats a escoltar les seves propostes, si és que vostès les tenen.

El president

Senyor Rivera, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor president, el que no deu tenir molts ganes de deixar de ser president deu ser vostè, pel que diuen les enquestes. Per tant... Per això vostè no vol llistes obertes, per això vostè no vol llei electoral nova, per això vostè bloqueja les comissions d'investigació, perquè vostè és l'exemple, el fruit, el producte de la partitocràcia. Vostè és l'exemple de president que no necessita Catalunya. Necessitem un president valent, fort, que lideri un govern i que canviï les coses. Necessitem menys partitocràcia com la seva i més democràcia.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, al final és la gent, eh?, la que determina el que necessita. No em vingui a donar lliçons de partitocràcia, vostè, que van venir amb tres diputats anunciant la regeneració de la política i s'ha quedat vostè sol, li ho recordo, dels tres diputats que van venir, i no precisament amb alabances

a la seva gestió com a dirigent polític. Miri, abans de donar lliçons, un ha de mirar sempre a casa seva; és el que li recomano.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a evitar la corrupció (tram. 317-00297/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Benvolgut president, els darrers mesos hem assistit amb certa perplexitat a l'aparició de casos i al coneixement de fets que relacionen clarament l'abús de poder, la corrupció i l'apropiació de béns i recursos públics; ara ens en feien un repàs. Però és cert també que els darrers anys hem anat veient com s'imposava en una part del món econòmic l'ambició del diner ràpid i fàcil, sense més contemplacions; d'això, no n'hem sentit res. S'ha imposat la cobdícia i l'especulació per tal d'enriquir-se sense tenir en compte res més que el guany, si era ètic o no, ni tan sols si era legal o no. Aquest model ens ha portat a la crisi actual, més de l'economia financera que de la productiva. I aquest model ha aconseguit també contaminar una part de la política, que també ha jugat a aprofitar la situació per enriquir-se.

Per tant, la corrupció que ara descobrim ve lligada a la corrupció del mateix model econòmic, de creixement i d'enriquiment que l'ha fet possible. Per això el problema no és la contraposició entre política i societat, entre política corrupta i societat, sinó entre aquells que tant des de la política com des de la societat s'han volgut aprofitar de la gent treballadora, honesta i compromesa per enriquir-se a costa de tots.

És evident que calen mesures, celebrem que el Govern s'hi hagi compromès, i que reconeguem també que cal canviar maneres de fer i actituds. Cal canviar el model de la cobdícia pel de la solidaritat en temps de crisi, el del diner fàcil pel de la feina ben feta, el de la multinacional efímera pel de l'empresa lligada al territori –ho sap molt bé la gent de Lear que avui ens acompanyava–, o canviar el model de l'especulació pel del bé comú, el dels corruptes pel de la gent –tanta en la gestió local– que amb honestedat, compromís i voluntat de servei fa funcionar cada dia la nostra democràcia arreu del país.

Tenim l'oportunitat d'oferir a la ciutadania garanties d'una gestió honesta i transparent del diner públic i del diner que reben i gasten els partits. Podem esvaïr l'ombra de dubte que els casos de corrupció estan creant, afirmant però també garantint que els càrrecs electes som abans que res servidors públics i, per tant, que no

n'hi ha prou amb complir la llei –només faltaria–, cal ser-ne defensors i exemple, que qui no hi tingui aquest compromís no té lloc a la política.

Durant els darrers dies, des del nostre grup parlamentari hem fet diverses propostes, oferiments i acords; hem ofert un pacte contra la corrupció, per la transparència i el bon govern, i hem ofert la predisposició a propostes...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Camats i Luis

...per avançar en la llei electoral. Volem saber, senyor president, com les pensen liderar vostè i el seu Govern.

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, els darrers esdeveniments, certament, com vostè deia, com el cas Palau, el cas Pretòria, ens fan estar preocupats, preocupats però actius, tots plegats, actuant des de la serenor, però també des de la fermesa i la mesura a la vegada. Aquests casos han indignat la ciutadania, i nosaltres tenim la responsabilitat de donar respostes, algunes ràpides, altres requereixen més temps. Vostè feia referència a la llei electoral; no es fa amb tres dies, però a veure si som tots plegats capaços de fer-la.

I al marge també queda la reflexió que cada formació política ha de fer. El Govern, malgrat tot això, està obligat a reflexionar, però a actuar, a actuar també. Ahir mateix, durant la reunió del Consell de Govern, vaig encarregar a diferents consellers els treballs per portar a terme algunes reformes que em semblen necessàries i que poden millorar la transparència i la qualitat democràtica del nostre país i, per tant, ajudar a lluitar contra la desafecció i la corrupció.

I en aquest en sentit, doncs, en el terreny urbanístic volem garantir que els beneficis de totes les operacions urbanístiques puguin repercutir de forma més clara en la societat; facilitar la transparència en els canvis de titularitat dels terrenys subjectes a modificacions urbanístiques; crear un registre públic de convenis urbanístics; modificar la legislació, també, corresponent en altres àmbits, per evitar, entre altres coses, que les entitats, fundacions i associacions que rebin subvencions les puguin desviar a tercers, que les fundacions dels partits puguin rebre donatius d'empreses, especialment si treballen per a l'Administració, i millorar la transparència i el bon govern també d'aquestes, a la vegada que també aplicar determinades mesures pel que fa referència a la transparència i a les millores en la contractació, també, a la mateixa Administració de la Generalitat.

Tots plegats, i el Govern en primer terme, tenim la responsabilitat de treballar per recuperar la confiança dels ciutadans en les institucions i en la política, amb aques-

tes mesures: amb la llei, si som capaços de fer-la, la llei electoral, amb la nova llei de la Sindicatura de Comptes, amb la llei de reforma del protectorat de fundacions, entre altres.

No tots som iguals, i el missatge que hem de llançar, crec, a aquesta cambra és que no es juga amb els diners públics ni amb les responsabilitats públiques que els ciutadans ens han encomanat. La majoria no ho fa, la majoria, la immensa majoria. Els que ho fan, realment, o presumptament, són una excepció –són una excepció.

Estic segur que comparteix aquesta visió i aquest objectiu, senyora diputada.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora... Perdó –perdó, perdó–, em saltava...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la futura llei electoral (tram. 317-00296/08)

En nom del Grup Parlamentari Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Honorable president, avui vostè ha encarregat al Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes de Catalunya que faci tot el possible per aprovar la llei electoral en aquesta legislatura. A nosaltres, al nostre grup parlamentari, ens agradaria saber a què vénen aquestes presses ara, al final de la legislatura, i quan ja fa sis anys que governa el tripartit.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, entre altres coses, sap que hi ha una resolució aprovada per aquest Parlament, una ponència conjunta que s'ha constituït, que ha de treballar aquest tema. I, per tant, crec que és obligació de tots els grups parlamentaris posar-se a treballar després, no de sis anys, de trenta anys de no tenir llei electoral pròpia.

El president

Senyora diputada, pot repreguntar.

La Sra. Montserrat i Culleré

Senyor president, no li negaré la importància de tenir una llei electoral pròpia; totes les comunitats autònomes la tenen, i nosaltres encara no. En aquest punt ens hi trobarà. Jo li ho avanço, des del Partit Popular, treballarem

com els primers a la ponència de la llei electoral. I d'entrada volem dir que ha de ser una llei feta amb consens; és prou important per deixar de banda partidismes i interessos electorals, als quals vostès ens tenen acostumats. Hem d'estar tots d'acord, senyor president.

Senyor president, aquesta llei ni és prioritària ni arreglarà el problema de la corrupció a Catalunya. Calen més mesures de control, més mecanismes eficaços de detecció i cal també transparència en la informació. No enganyi la gent venent la llei electoral com la gran panacea. Si vostè vol que recuperin la confiança els ciutadans de Catalunya, comenci a plantejar-se convocar eleccions anticipades. El seu projecte està esgotat.

Senyor president, els problemes de Catalunya són molt greus, i és urgent solucionar-los. Crec que deu haver vist aquest matí, els centenars de persones de Lear, com es queixaven davant del Parlament de Catalunya. M'agradaria veure'ls a vostè i els seus companys amb les mateixes presses i urgències que ara semblen tenir per aprovar una llei electoral per tal de solucionar els veritables problemes dels catalans, com són les conseqüències de la crisi, la lluita contra l'atur i els problemes de moltíssimes famílies per arribar a fi de mes.

Moltes gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè sap les previsions que el nostre Estatut té respecte a la Llei electoral: ha de ser aprovada per dos terços. Per tant, requereix no unanimitat, però un molt ampli consens: no tindrem llei electoral si no ens posem d'acord, no exclusivament els partits del Govern sinó també els de l'oposició. Amb aquesta voluntat jo crec hi treballarem.

Vostè diu: «No és urgent.» Certament, portem trenta anys sense llei, però tant de bo fóssim capaços de fer tots plegats una bona llei electoral que, entre altres coses, apropés més el diputat, l'elegit, a l'elector, entre altres coses. Crec que seria positiu. No és la solució per als problemes que tenim, certament, aquesta llei exclusivament, però sí que és un element important, com ho són totes les altres coses a què he fet referència. I, evidentment, també ho és, per guanyar la confiança dels ciutadans i lluitar contra la desafecció, afrontar decididament la crisi econòmica, els problemes derivats de la crisi econòmica, com està fent aquest Govern.

Vostè diu les persones que avui es manifestaven davant del Palau del Parlament. Amb els seus representants, amb els representants dels treballadors i dels empresaris, membres del Govern i jo mateix hem tingut reunions per tractar dels problemes d'aquesta empresa i en general de les Terres de l'Ebre i de la seva situació econòmica, tractant de donar-hi respostes, explicant el que estem fent i les coses que farem, entre altres coses també amb instruments com els pressupostos que hem enviat al Parlament i que esperem que s'aprovin el mes que ve.

Per tant, senyora diputada, es pot fer una cosa i l'altra. Efectivament, amb la llei no solucionarem els problemes que vostè ha mencionat però hi poden col·laborar, si fem a la vegada la lluita contra els efectes de la crisi econòmica i també les altres mesures per lluitar contra la corrupció i per millorar la transparència i el bon govern.

El president

Ara sí, té la paraula per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'entrada en vigor de la reforma de l'impost de successions (tram. 317-00299/08)

...l'honorable senyora Anna Simó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. President, estem d'acord que l'impost de successions i donacions necessita una reforma urgent –crec que això ja no ho dubta ningú de la majoria d'aquesta cambra–, una reforma necessària perquè l'impost, de tant posar-hi pegats un darrere l'altre, ha acabat esdevenint injust. I entenem que el que cal és protegir la transmissió de l'estalvi familiar perquè l'impost de successions ha de tornar a ser aquell instrument que servia per gravar només aquells increments patrimonials que no fossin fruit de l'esforç del contribuent o de la seva família més directa, o per protegir situacions que requereixen una atenció especial.

Això ho teníem clar quan vam signar el pacte d'entesa els partits que donem suport al Govern i ho tenia clar també el Govern quan ho va recollir en el pla de govern, aquest compromís de reduir significativament la càrrega fiscal en aquesta línia precisament. Per tant, hi ha acord, estem tots amb una majoria clara d'acord; ara la qüestió és quan.

Ahir mateix el conseller Castells, el conseller d'Economia es referia a una rebaixa en breu de l'impost i estava obert a fer-la per la via de l'esmena de la Llei de mesures, com a Esquerra prioritzem.

Certament, si després cal fer una llei específica de refosa de tots els canvis introduïts, fem-la, és clar que sí, però acordem i fem els canvis ara perquè tenim, hem de tenir l'instrument per fer-ho, que ha de ser la Llei de mesures, perquè, si no, president, ningú no entendria que havent-hi resolucions parlamentàries com les que hem aprovat en més d'una ocasió, havent-hi aquesta voluntat compartida del Govern i dels partits que donem suport al Govern de fer un impost més redistributiu, més progressiu, més just, perquè els patrimonis petits i mitjans deixin de tributar de manera injusta com ho fan ara, ningú no entendria, deia, president, que es podés dilatar l'entrada en vigor d'una mesura com aquesta, que és un clam social, molt més enllà o més enllà del mes de desembre.

Per això, ras i curt, president, la pregunta que li fa el Grup d'Esquerra Republicana és quin és el seu capteniment respecte d'aquest quan.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyora diputada, em planteja vostè un tema de política fiscal que em sembla prou important; certament està recollit al pacte d'entesa, al pla de govern, en una resolució al Parlament, i que ha estat motiu de debat en els darrers dies, no?

Crec que és important començar la meua resposta tot tenint present que és gràcies als impostos que paguen els ciutadans que podem tenir la protecció social i els serveis que ens ofereix l'estat del benestar.

Bé, últimament s'ha parlat molt de reformes fiscals, també en aquesta cambra; fins i tot els mitjans de comunicació en l'última, aquesta que afecta els sous dels futbolistes també, no?

És lògic que quan aquesta reforma suposa pujades d'impostos, a vegades necessàries, totes les administracions ho han fet en algun moment, hi ha més incomprensió ciutadana que quan es tracta de baixades, que susciten més suport social. No és casualitat que els temes fiscals estiguin exclosos, no?, en tots els països, de ser sotmesos a referèndum, no és casualitat.

Però vostè em pregunta sobre l'impost de successions i intentaré respondre quina és la posició del Govern en aquest tema. El Parlament va aprovar en el darrer debat d'orientació de política general una resolució que instava a fer una reforma, que no una supressió d'aquest impost; reforma que vull recordar que també, com vostè ha dit molt bé, estava contemplada en el mateix pla de govern i que es va fer parcialment, més pel que afecta donacions, l'any 2008.

El Govern està treballant a fons, preparant una reforma profunda de l'impost de successions. Estem convençuts, tant per la feina feta fins ara com per la voluntat de les forces polítiques, i sobretot per l'àmplia coincidència entre els grups que donen suport al Govern, que podrem arribar a un acord que sigui satisfactori per a la gran majoria de la cambra i, el que és més important, de la societat catalana.

La reforma s'ha de produir de forma simultània al debat pressupostari, per tal que pugui entrar en vigor al més aviat possible, utilitzant els instruments que es considerin més adients.

Per tant, senyora diputada, crec que caminem en la bona direcció i estic convençut que donarem estricte compliment del mandat que va fer el Parlament al Govern el passat mes d'octubre.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures pressupostàries per a afrontar la crisi econòmica (tram 317-00298/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí; moltes gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, el passat divendres el seu Govern va aprovar els pressupostos per al 2010 i el conseller Castells els va entrar immediatament en aquesta cambra per al seu tràmit parlamentari.

Jo, és obvi, no?, no seré qui li recordi a vostè, tampoc ho pretenc, la importància d'una llei com la de pressupostos, però sí que em permeto fer-li unes petites reflexions respecte al seu debat polític.

Jo crec que, davant d'una llei com la de pressupostos, que plasma quines són les prioritats del Govern per al proper any, es poden fer dues coses. Una, que denota una concepció de la política miop, que és assumir que un govern, sigui del color que sigui, en aquests moments no està centrat en l'objectiu número 1, que és fer front a la crisi. Aquesta és la política del descrèdit pel descrèdit, la política del tot s'hi val, i, lamentablement, és la política que estem veient practicar per alguns grups d'aquesta cambra.

Hi ha una segona opció, que a mi em sembla molt més legítima i de ben segur molt més profitosa, que és centrar-se en el com, a veure com aquests pressupostos estan aconseguint aquest objectiu de fer front a la crisi. Aquesta és la política de compartir un objectiu, que, a més, és l'objectiu de tota la ciutadania, i centrar el debat en els mecanismes, en les propostes concretes.

Nosaltres, president, volem avui predicar amb l'exemple, i per tant li preguntem quines són les polítiques que es desgranen en aquests pressupostos per aconseguir aquest objectiu que és central, i a més a més hauria de ser compartit, de combatre la crisi econòmica.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyora diputada, patim una greu crisi econòmica, fet que ha suposat una gran dificultat, no?, a l'hora d'aprovar uns pressupostos, per nosaltres i per tots els governs, locals i de tot àmbit, que combinessin a la vegada el rigor i l'ambició també, l'ambició per mantenir l'aposta per les polítiques socials; uns pressupostos que també estan pensats per ajudar la nostra economia a sortir endavant.

I crec sincerament que ens podem sentir satisfets per la globalitat del projecte aprovat pel Govern el passat divendres. No hem d'oblidar que són els primers pres-

supostos que inclouen el nou model de finançament, que ha suposat un increment de més de 2.600 milions d'euros addicionals per als ingressos de la Generalitat; per tant, un model de finançament que ens ajuda de forma decisiva en aquests moments de dificultat, de caiguda dels ingressos.

Senyora diputada, són uns pressupostos pensats perquè ningú quedi enrere a causa de la crisi, i per això la despesa social s'incrementa i representa més de la meitat dels pressupostos, amb increments de més de 280 milions d'euros en educació per seguir millorant el nostre sistema educatiu; de més de 500 milions d'euros en salut, amb l'objectiu de garantir una assistència propera, de qualitat i ràpida; amb més de 500 milions d'euros també d'increment en polítiques de protecció als sectors més vulnerables, fonamentalment per a serveis socials, Llei de la dependència, cartera de la Llei de serveis socials; destinant també a la renda mínima d'inserció un increment de més d'un 45 per cent.

I, com deia abans, també uns pressupostos pensats, també, per sortir reforçats de la crisi, amb més de 6.000 milions d'euros en inversió, seguint mantenint un nivell d'inversió alt, 682 euros per habitant, el doble que fa sis anys; un increment dels recursos en recerca, desenvolupament i innovació d'un 21 per cent; amb 121 milions d'euros addicionals per a polítiques d'ocupació, especialment destinats també a plans d'ocupació, i amb un increment de l'ordre del 50 per cent dels recursos propis de l'Institut Català de Finances, entre altres coses, perquè pugui fer, continuar fent, i pugui reforçar la tasca, la important tasca, que ha vingut fent especialment en els darrers dos exercicis.

I, finalment, uns pressupostos que apliquen rigoroses polítiques d'austeritat. Així, la despesa pública total baixa un 0,4 per cent respecte a la previsió de despesa liquidada el 2009, en termes homogenis...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i es redueixen –sí, acabo, senyor president– mil llocs de treball d'administració i serveis generals.

Estem convençuts que són els pressupostos que necessita el país i la seva gent.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la llei electoral, sobre les mesures per a evitar la corrupció i sobre el lliurament dels informes demanats per l'oposició (tram. 317-00300/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, veig que avui alguns grups de l'oposició s'han posat d'acord per demanar-li eleccions anticipades. Sàpiga que no ho farem, des de Convergència i Unió. Nosaltres, que podríem tenir un legítim interès que s'avancesin les eleccions, tal com està el panorama, li he de dir que nosaltres no li demanarem això, ni ara, ni d'aquí a uns dies, ni d'aquí a unes setmanes; que s'acabi la legislatura en els terminis que s'hagi d'acabar, que això indicarà o donarà una sensació de normalitat.

Un apunt sobre la Llei electoral. Ja en parlarem. Nosaltres estem absolutament en línia de posar-nos d'acord i de parlar amb tots els grups de la cambra. Només una petita reflexió: hauré d'obrir les llistes si volem fer una llei; diguin-li com vulguin, obertes, semiobertes, però s'han d'obrir les llistes, perquè la gent ha de tenir la sensació i la realitat que el representant en el Parlament representa aquell territori: «aquest és el meu diputat», «aquesta és la meua diputada». A això hi hauré d'arribar; si no, crec que no donaríem el pas que hem de donar.

I la part central de la reflexió que li volia fer va en la línia d'aquestes mesures que vostès han encarregat al Govern, vostè mateix, sobre el tema de la corrupció. Jo li he de dir d'entrada que nosaltres estem disposats a parlar amb vostès i a posar-nos d'acord, perquè quedi clar: màxima actitud de col·laboració en allò que vostès proposin. I demanem també que en allò que proposem nosaltres vostès també tinguin la mateixa actitud.

També els demano una cosa, que expliquem i apliquem bé les normes existents, perquè, si no, sembla que tot han de ser normes noves, i resulta que en tenim moltes, que algunes no es coneixen i algunes no s'apliquen, i si s'apliquessin bé no haurien passat coses que segurament han passat durant aquests darrers temps.

També..., no fem normes pensant només en com perjudiquem un altre, que a vegades hi ha aquesta temptació partidista; fem normes pensant com beneficiem a tots, no com perjudiquem només aquell. Aquest seria l'esperit de la nostra actitud.

I, finalment, senyor president, guanyem credibilitat. I també en aquest sentit li dic, al Govern i a vostè com a president, que ser creïbles en aquest terreny vol dir aplicar-se normes al mateix Govern, no només distribuir normes cap als altres sinó normes al mateix Govern. I això, per exemple, vol dir que tots aquests informes que s'han sol·licitat per part de l'oposició, en aquest cas per part nostra, i que encara no tenim, s'haurien de tenir. Si volem transparència l'hem de tenir, no?, i l'ha de tenir el Govern.

Vostè deia abans, en una resposta anterior: «Abans de donar lliçons cal mirar a casa de cadascú.» Jo no dic que vostè pretengui donar lliçons, però li demano també aplicar aquesta reflexió: abans de distribuir normes cap als altres, apliquin normes al Govern. I en tenen una oportunitat magnífica, que és la de lliurar els informes que ha demanat l'oposició de cara a la transparència i de cara al coneixement de l'opinió pública.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, espero que ens puguem posar d'acord en la llei electoral. El que vostè planteja no són llistes obertes, si de cas és un sistema similar a l'alemany, que entre altres coses el que possibilita és que l'elector conegui el seu diputat. En això ens posarem d'acord. Almenys, jo és una posició que també subscriu. I, per tant, tots els esforços que vagin en aquest camí seran benvinguts.

Segona qüestió: és evident que, davant de la situació provocada pels afers que durant aquests darrers mesos i setmanes hi ha, corresponia al Govern prendre la iniciativa, amb la mà, evidentment, oberta a escoltar suggeriments i propostes de la resta de grups i dels grups de l'oposició. Però el que no podíem ser nosaltres és espectadors, no canviant totes les lleis, sinó canviant puntualment algunes lleis, que són bones lleis, en aquelles coses en què s'ha constatat que hi havia esclatxes que han estat utilitzades per, presumptament o no presumptament, infringir-les. I això és el que farem amb les propostes que estem treballant, disposats, evidentment, a consensuar-les, per garantir una lluita més efectiva contra la corrupció i per garantir un millor govern i per garantir més transparència.

Aquest Govern està actuant amb molta transparència. És la primera vegada que els diputats tenen accés a tots els informes. No hi haurà còpies però hi ha accés, perquè puguin exercir la seva tasca: accés a tots els informes i a tots els dictàmens. No sempre ha estat així. Vostè ho sap. (*Veus de fons.*) No...

A més a més d'això, d'evidentment accés a tots els informes, per primer cop, també, és aquest Govern que ha fet una auditoria, interna i externa, i l'ha fet pública. No s'havia fet mai això respecte a aquests temes. I també, evidentment, d'aquestes auditories i d'aquests informes de la intervenció, hem anunciat –i molt properament hi seran– un conjunt de mesures també per garantir això que vostè deia: més transparència per a tothom i normes que evidentment assegurin un millor funcionament.

Perquè aquí cal no confondre la corrupció, que és un delicte, amb el que són errors o irregularitats administratives, que són perfectament corregibles, i, evidentment, aquesta és la nostra voluntat. Segur que en aquest camí també ens hi trobarem.

El president

Passem a les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre l'execució del projecte de regadius de compensació per la pèrdua de terres productives a causa de la construcció de l'embassament de Rialb (tram. 310-00357/08)

La primera la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, president. Honorable conseller d'Agricultura, vostè i jo i els diputats i diputades ponentins coneixem les vicissituds que van presidir la construcció de Rialb, el determini inflexible de l'Estat, les alternatives que alguns proposàvem, les polèmiques hagudes, les manifestacions..., avui, però, l'embassament és acabat i ja emmagatzema tanta aigua com pot.

Rialb, precisament, ha d'abastir el sistema Segarra-Garrigues. És a dir, els nous regadius, les possibles dotacions per a zones amb protecció, els nous abastaments a poblacions de les nostres contrades que encara no els tenen assegurades, i també l'aigua per a les indústries que sorgiran sens dubte. Una infraestructura hidràulica d'aquesta dimensió, una de les més grans del país, però, causa contradiccions. Les aigües ja han negat un poble que ha calgut fer tot nou, i també han negat moltíssimes hectàrees de terra feraç, una terra que ha alimentat durant generacions la gent del Mig Segre i que ha permès una cabana ramadera molt considerable, amb joves emprenedors que en tenen cura i que la volen preservar per al futur.

La llei preveu compensacions per a pal·liar aquestes pèrdues. En el nostre cas, la renovació d'infraestructures, ja feta, i la implementació de regs sostenibles que posin en producció terres que fins avui són ermes o molt poc rendibles. El DAAAR i la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre ja han subscrit el conveni segons el qual la Confederació es fa càrrec de la canonada principal i el DAAAR i els regants de la xarxa secundària i de la de les finques.

El projecte executiu, a càrrec de la Generalitat, ja està presentat als futurs regants de les poblacions d'Oliana, Bassella, Peramola i Pinell, i també s'ha arribat a un acord de finançament molt favorable per als ramaders, després que hi hem treballat força el Govern i els grups que li donem suport.

Així de madures les coses, conseller, quina és la previsió del Govern pel que fa a l'inici de la xarxa troncal, i també pel que fa a l'inici de la xarxa secundària d'aquests regs de compensació, i quin és, conseller, el termini previst perquè els regadius comencin a ser una realitat i a fer florir els camps de Bassella, d'Oliana, de Peramola..., que ho necessiten.

Gràcies, conseller.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural (Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, permeti'm, en primer lloc, fer una petita contextualització històrica del que ha estat un problema no resolt al llarg de cinquanta anys. Un problema que comença als anys de construcció de la presa d'Oliana, negant, com vostè explicava, uns terrenys amb alt valor agrícola, i que continua, amb posterioritat, amb la construcció de Rialb i amb el que serà el pantà de cua de Rialb; és a dir, posant una zona, amb una ramaderia, que vostè ho explicava molt bé, molt rica a totes unes pastures, doncs, en entredit i negades.

Bé. Fa cinquanta anys que en parlem. Hi ha hagut..., han hagut d'haver-hi canvis d'actitud, per part de la Confederació, per part del Govern de la Generalitat, i, sobretot, i també i molt important, per part dels regants. Aquesta nova predisposició de tots plegats va fer que el 15 de febrer del 2008 signéssim un primer conveni amb la Confederació per tal de començar a aplanar el camí. I aquest conveni diu el que vostè ens ha explicat. És a dir, transforma 1.500 hectàrees de regadius dels termes municipals, tant del marge dret com de l'esquerra, i explica a qui li correspon cadascuna de les coses amb unes aportacions més que raonables, perquè es tractava de compensar a un territori, que no arriben, en alguns cas, als nou-cents, als mil euros per hectàrea, i en uns altres als mil cent. I això suposa una inversió de més de 13 milions i mig d'euros, acaba beneficiant a uns tres-cents regants, i, pel que vostè em preguntava, hi havia un punt crític molt important, que era, des d'on s'agafava l'aigua?

Podies agafar l'aigua a peu de presa, lo que implicava haver-la de bombar, amb la despesa energètica que això representa i amb un cost difícil d'assumir en el dia a dia, en el manteniment. I, finalment, ja s'ha fet la connexió amb la presa d'Oliana, amb un precedent, jo diria que històric: foradar una presa per fer una captació, aprofitant la caiguda de l'aigua i un estalvi energètic important.

Les previsions són: ara la Confederació farà la xarxa primària, en els propers mesos es posarà a treballar. I nosaltres la previsió, tal com ho contempla el Pla econòmic i financer de Regsa és que es licitarà al 2010, i la intenció és que estiguin acabades i en funcionament entre el 2012 i el 2013. Procurarem que sigui el 2012, però ja sap que amb aquest tipus d'obres..., tenen una certa complexitat, però procurarem anar així.

Voldria agrair-li el suport dels grups parlamentaris que donen suport al Govern i la iniciativa que han tingut a ajudar-nos al fet que els regants canviessin una mica l'actitud.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les conclusions relatives a l'estudi La justícia de pau a Catalunya (tram. 310-00358/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Mohammed Chaib.

El Sr. Chaib Akhdim

Gràcies, senyor president. Honorable consellera de Justícia, el 21 d'octubre passat vostè va presentar l'estudi La justícia de pau a Catalunya, elaborat per la Universitat Autònoma de Barcelona i la Fundació Pi i Sunyer. Sens dubte, l'estudi és l'expressió de la importància i de l'enorme esforç inversor per a la millora i la modernitat que la conselleria ha conferit als jutjats de pau en els darrers anys, fent que arribin a quasi tots els racons del país, a més del 95 per cent del territori català, concretament, i segons xifres del 2008, a 897 jutjats de pau, dels 946 municipis de Catalunya, i s'ha aconseguit així fer més pròxima la justícia al ciutadà en tots aquells municipis on no hi ha jutjats de primera instància i instrucció.

L'any 2008 es va registrar un total de 725.417 actuacions arreu dels jutjats de pau de Catalunya que confirmem la seva transcendència en el món judicial. Creiem que l'estudi arriba en un bon moment per ajudar al debat obert sobre les noves formes i funcions de la justícia de proximitat.

Per tant, honorable consellera, ens podria explicar quines són les conclusions del Govern sobre l'estudi La justícia de pau a Catalunya?

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Il·lustre diputat, efectivament, entre les moltes qüestions que estem fent per posar en valor una justícia que fa un temps es considerava anacrònica i que tenia en alguns casos, doncs, unes instal·lacions i, sobretot, un equipament decrèpit i que tothom concebia com quelcom del passat, per convertir-ho, amb un esforç i amb un pla molt potent en aquests dos darrers anys, amb una de les fórmules no només de posar en el temps actual —això que ara se'n diu «modernització»—, sinó, fins i tot, de projectar vers el futur la potencialitat, les possibilitats que aquests jutjats de pau, presents a tots i cada un dels municipis petits, grans i mitjans, excepte aquells, evidentment, que són cap de partit judicial i que tenen palau de justícia, que tenen la seu del partit judicial, doncs, poder dotar-los de serveis.

Vostè ha anunciat algunes xifres que, dites així, doncs, poden semblar petites, però arribar a més de tres quarts

de milió d'activitat en els jutjats de pau, i, per tant, exhorts, judicis verbals, judicis de faltes, matrimonis, inscripcions..., totes aquestes qüestions s'han reforçat en aquest últim temps perquè puguin fer activitat que fins ara estava reservada als jutjats de primera instància i instrucció i que, molt especialment en el camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre on va ser presentat aquest estudi, el dia 21 d'octubre com vostè mencionava, doncs, s'ha demostrat que, si hi ha voluntat per part del Poder Judicial –i així ha sigut en aquells indrets–, l'activitat dels jutjats de pau s'ha incrementat.

946 municipis a Catalunya, dels quals 897 tenen jutjat de pau i d'aquests 871, és a dir, més del 97 per cent, estan en aquests moments informatitzats i connectats a la xarxa. En queden exactament 26, als quals s'estan aplicant tecnologies via satèl·lit, perquè no hi havia altra manera d'arribar-hi, i que quan s'hi arriba no només es connecten a la xarxa i no només poden fer funcionar el jutjat de pau, sinó que sovint serveix perquè altres serveis de l'Administració local i dels dispensaris sanitaris ho puguin fer. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

Hi ha 104 registres –amb això acabo– que ja han tancat els llibres de registre manuals i fan tota la seva activitat via informàtica. Això és una autèntica revolució en el món dels jutjats de pau.

Gràcies, senyor diputat. Perdó, senyor president.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre el calendari escolar (tram. 310-00356/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Aprofito que faig una pregunta d'educació per saludar la senyora Baig i mostrar-li el meu «aprecio» personal i el grat record que va deixar en aquesta cambra.

Senyor conseller... *(remor de veus)*, senyor conseller, quins recursos... *(veus de fons)*, senyor conseller, quins recursos i quines mesures pensa aplicar per avançar el calendari escolar?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè sap perfectament, vaig tenir ocasió fa poques setmanes en la Comissió d'Educació de referir-nos-hi. Estem ultimant els processos de preparació per a l'establiment, amb la deguda forma, amb tot el contingut normatiu i, encara més important, amb tot el contingut operatiu necessari perquè l'avançament del curs escolar –que, efectivament, tenim previst aplicar a partir del proper curs– es dugui a terme amb les millors condicions i garantint la perfecta coordinació i presència oportuna dels elements que l'han de fer possible.

El president

Senyor Rafael López, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Home..., decebedor, senyor Maragall. Recursos operatius. És cert. Vostès han de millorar molt per poder avançar el calendari escolar.

Miri, per avançar el calendari escolar necessitem tres elements fonamentals. El primer element és consens i diàleg, i confiança en el sector. Vostè podem dir que és el conseller amb poca confiança del sector: el 70 per cent del professorat el té en contra, un rècord absolut.

Diàleg amb el sector? Home..., si veiem el que va passar amb el consell escolar, que vostè fa una presentació del calendari escolar mitja hora abans a la premsa que el consell escolar hagués de votar, però que no el va votar perquè el president del consell escolar no va deixar que el votés..., diàleg, poc: diàleg poc, confiança gens.

Operatius? Vostè diu l'«operatiu». Home!, com a mínim, senyor conseller, el que necessita per poder avançar el curs és: el professorat cinc dies lectius per poder preparar el curs amb normalitat. Això vol dir que les plantilles han d'estar cobertes al juny.

Mirem l'antecedent més proper: aquest curs escolar, el curs escolar que ha començat amb el pitjor caos que es recorda a la història de l'escola catalana. I no li ho diem nosaltres... *(veus de fons)*, escolti..., una setmana abans... *(veus de fons)*, escolti, miri les dades..., una setmana abans encara hi havien sis mil places sense cobrir –sis mil places sense cobrir. A Girona, cinc dies després, el 45 per cent, per exemple, cinc dies després, el 45 per cent de les escoles encara no tenien cobertes totes les places de professorat. Operatiu, cap ni un. Hem de millorar molt, senyor conseller.

I després, recursos. Perquè..., una pregunta fonamental que s'estan fent totes les famílies a Catalunya: què faran amb els fills i amb les filles el mes de febrer? Què faran? Perquè vostè li recordo que és el conseller dels retalls a les escoles; bé, vostè no en diu «retalls», el senyor conseller parla de «reajustaments» i «optimitzacions». Saben què volen dir els reajustaments i les optimitzacions? Menys professorat a les escoles, més ràtios a les aules, menys vetlladors, menys transport escolar des del Baix Camp fins a l'Alt Empordà...

Escolti, quan li pregunten a vostè com pensa garantir els recursos per a la setmana de febrer, diu: «No, això

ho hauran de garantir les AMPA i els municipis.» Què vol dir? Què ens està dient? Ho hauran de garantir els que sempre paguen: el món local i les famílies. Han fet un gran negoci. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo, senyor president.

Vostè ens ha de presentar un operatiu, però el que ha de fer és millorar molt, perquè al seu departament es ven molt fum i poques...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

...propostes concretes.

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor conseller té la paraula.

El conseller d'Educació

Sí, gràcies, senyor president. Sí, senyor diputat, ara ja vaig entenent per què em plantejava una pregunta una pregunta sobre una qüestió que vostè ja coneix perfectament, en té tota la informació: simplement volia fer repetir aquest conte de la lletera a l'inrevés a què ens té acostumats, perquè tot és pitjor del que podia ser, perquè ahir era pitjor, abans-d'ahir encara ho era més, i etcètera.

En fi, no crec que valgui la pena entretenir-nos en aquest plantejament que vostè fa. El que val la pena és que els ciutadans sàpiguen que la preparació i la seguretat amb què el proper calendari escolar es durà a terme estan absolutament garantides. I això vol dir, efectivament, treballar en una colla d'àrees, algunes que vostè ha mencionat i altres que no, que són importants. Vol dir avançar els períodes de preinscripció i matrícula; vol dir avançar també la definició, per tant amb millor coneixement, de com serà la matrícula dels grups i plantilles necessaris per atendre tots els alumnes, els que ja tenim i els nous que s'hi afegeixen; vol dir també, doncs, formalitzar amb temps oportú, suficient, el nomenament de mestres i les seves destinacions, amb un règim que implica cada any haver-ne de substituir i adjudicar places noves; vol dir també convocar amb temps suficient les ajudes econòmiques necessàries perquè les associacions de pares i mares i ajuntaments, efectivament, puguin, també al mes de febrer, com ja succeeix al juny i al setembre, considerar l'oportunitat d'organitzar activitats en aquestes, extraescolars, o bé en les escoles que romanguin obertes, per fer possible l'atenció deguda a tots els ciutadans i a totes les famílies d'aquest país.

Jo li diria: l'ideal, quin seria, des del nostre punt de vista? Que les famílies poguessin fer vacances. Com que això ja sabem que no pot ser, hem de garantir oferta alternativa suficient, que vol dir turisme, vol dir esports de lleure, vol dir activitats extraescolars...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...vol dir comptar, efectivament, amb AMPA i ajuntaments degudament suportats pel Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre l'estat de tramitació de l'Avantprojecte de llei del Parc Natural del Montgrí, les Medes i el Baix Ter (tram. 310-00359/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustríssim senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, el nostre país és enormement ric en paisatge, fauna i flora. És per això que al llarg de les últimes dècades una part del patrimoni natural de les comarques de Girona s'ha anat protegint amb figures diverses, i els espais més rellevants fins i tot han estat elevats a la categoria de parc natural, com el dels Aiguamolls de l'Empordà, l'any 1983, o del Cap de Creus, el 1998. Però, juntament amb molts altres indrets, una part de l'Empordà resta encara amb una insuficient protecció, com ara, per exemple, l'àmbit de Vilanera - les Corts, a l'Escala, que ha de servir de connector biològic amb els dos parcs abans esmentats i que les seves restes arqueològiques el fan un espai d'interès especial.

És en aquest sentit que des d'Esquerra Republicana de Catalunya ens congratulem de la futura declaració del Parc Natural del Montgrí, les Medes i el Baix Ter; un acte, entenem, de desgreuge històric que blindarà aquests espais molt valuosos tot alliberant-los de la pressió a la qual estan sotmesos actualment.

Nosaltres, honorable conseller, volem un parc sencer, sense retallades respecte dels límits establerts en el seu avantprojecte de llei, d'acord amb el sentiment positiu, generalitzat al territori, envers el que serà el sisè parc de les comarques gironines. Amb la seva creació, pensem, s'incidirà positivament en el desenvolupament econòmic d'aquesta àrea, tal com s'ha demostrat en el Parc de la Zona Volcànica de la Garrotxa. En el centenari de la Costa Brava es materialitzarà una inversió de futur que no només protegirà ecosistemes, sinó que també afavorirà el turisme especialitzat, que valora les singularitats patrimonials per sobre dels preus competitiu. Ara bé, al nostre grup parlamentari ens preocupa el calendari a seguir per tal que sigui una realitat abans no acabi aquesta legislatura.

Per tot això, senyor conseller, li formulem la següent pregunta: quin és el capteniment del Govern sobre l'estat de tramitació de l'Avantprojecte de Llei de creació del Parc Natural del Montgrí, Illes Medes i Baix Ter?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

L'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, l'Avantprojecte de Llei de declaració del Parc Natural del Montgrí, Medes i Baix Ter es troba actualment en fase final d'aprovació en el Govern. S'estan estudiant les aportacions que han fet els diferents departaments, per tal de fer la seva valoració.

Estem parlant, com vostè deia molt bé, d'un espai únic, que contempla 6.115 hectàrees terrestres –això és un 75 per cent del global– i més de 2.000 de marines –és a dir, un 25 per cent–, amb espais molt singulars, irrepetibles, amb tipologies territorials molt diverses i diferents graus de protecció.

Després d'analitzar 1.600 alegacions, s'hi han incorporat les que han estat estimades, un bon gruix; s'ha elaborat la memòria econòmica, i també l'informe jurídic definitiu. Restava pendent d'aprovació, per tant, en el consell tècnic.

Com vostè ja sap, aquest futur parc natural s'ha de tramitar i aprovar per llei. Les característiques d'aquest espai afegeixen una certa complexitat al procés. Per una banda, perquè cal derogar la Llei 19/90, de protecció de les Medes, per poder fer aflorar aquest nou projecte, per crear una reserva natural integral, que també s'ha de tramitar per llei, per posar en marxa un règim disciplinari específic per atendre les problemàtiques pròpies d'aquest espai tan complex i, evidentment, una intervenció integral en un territori molt pressionat, amb elements naturals de gran vulnerabilitat i que requereixen el màxim nivell de protecció i de consens. Per tant, tramitem amb totes aquestes variants un únic projecte.

Més enllà de la declaració de parc natural, que afecta vuit municipis, i com a complement d'aquesta figura, quedaran definides dins del parc natural tot un seguit de figures de protecció especial: la reserva natural integral de les Medes, la reserva natural parcial marina de les Medes i la reserva natural parcial dels aiguamolls del Baix Ter. L'objectiu és la conservació de caire específic, ja que la naturalesa, fragilitat i grau d'amenaça de determinats valors fan que hàgim de tenir especial atenció i cura amb el que recomanen els plans especials d'interès natural a Catalunya.

El procés d'elaboració del projecte, ja ho saben vostès, es troba en un procés final, i en aquests moments puc dir-li ja que no hi haurà modificacions substancials respecte a la proposta coneguda, però sí que hi hauran modificacions parcials, tendents a la millora en les di-

verses zonificacions. Per tant, en les properes setmanes quedarà ultimada el projecte per a la seva aprovació pel Govern i, esperem, per a la seva posterior aprovació en el Parlament.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre l'adjudicació del subministrament de roba hospitalària de centres públics al Centre de Iniciatives per a la Reinserció (tram. 310-00360/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. L'Institut Català de la Salut va encarregar al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, de la mateixa Generalitat, el subministrament de la roba hospitalària. Aquest fet ha provocat que el centre especial de treball Icària Iniciatives Socials hagi perdut la feina d'estampació tèxtil d'aquesta roba, que portava a terme des del 1996. Això els ha comportat deixar de facturar 330.000 euros, fet que posa en perill la viabilitat del conjunt de l'entitat, de la qual són beneficiàries unes cinc-cents persones.

Amb aquesta decisió del Govern tripartit, hi ha un expedient de regulació d'ocupació de quaranta-una persones a Icària, de les quals avui ens acompanya una representació en aquest hemicicle. Precisament amb la dificultat de generar ocupació per a persones amb discapacitat psíquica, aquest Govern tripartit, el que ens parlava enganyosament del catalanisme social, ha enviat a l'atur persones que es trobaven integrades a la societat a través d'un procés de creixement de la seva autonomia personal, gràcies en bona part a la seva feina. Vostès, amb la seva política, fan que persones amb discapacitat psíquica, les seves famílies, Icària, i també la ciutadania, ens sentim indignats per la seva mala gestió, per la seva falta de sensibilitat, per oblidar les polítiques socials, per oblidar el dret al treball de les persones amb discapacitat. Aquest Govern té l'obligació legislativa de generar ocupació per a les persones amb discapacitat; vostès en destrueixen.

Què pensen fer perquè aquestes persones immediatament puguin retornar al seu lloc de treball a Icària?

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia

Gràcies, senyor president. Il·lustre senyor diputat, la primera cosa que mirarem de fer és que la crisi no ens

faci insolidaris. És a dir, els més de dos-cents centres especials de treball, que sumats a empreses d'inserció en fan més de dos-cents cinquanta, que donen feina a disminuïts psíquics, a extoxicòmans, a malalts mentals, a exreclusos i en alguns casos a dones maltractades, passen tots ells per una situació econòmica molt delicada, raó per la qual, tal com li va respondre el Departament de Treball en una pregunta, s'ha elaborat un pla de suport per a la promoció i consolidació d'aquests centres especials de treball a Catalunya.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor diputat, senyor Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. Honorable consellera, en realitat no em contesta. No és la crisi el que ens fa insolidaris; el que fa insolidaritat és aquest Govern (*remor de veus*), perquè vostès, donant una feina a uns, el que estan fent és desvestir un sant per vestir-ne un altre, però el que estan desvestint són persones amb discapacitat psíquica, que, per tant, crec que es mereixen aquest dret al treball.

Que quedi clar: el problema no és el Cire, el problema són vostès i com gestionen vostès; és aquest, el problema. Ja ens ho va dir la consellera de Treball en una interpellació que vàrem fer: s'han tancat centres especials de treball, hi ha ERO en diferents centres especials de treball... Per alguna cosa deu ser. Una part per la crisi, però també una bona part per la seva mala gestió.

Aquesta nit la Fundació ONCE dóna un premi a aquesta entitat; en canvi, el Govern els castiga i els pren la feina.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies.

(*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

El president

Honorable consellera... Té la paraula.

La consellera de Justícia

Gràcies, senyor president. Bé, per il·lustrar-ho, les empreses que ajudaven a la construcció, els encofradors, i, per tant, que utilitzaven fusta, en aquests moments no tenen feina i es dediquen a fer palets. La confecció dels palets es feia a les presons, i ha baixat un 95 per cent.

És a dir, si no entenem que determinades concentracions d'activitat es produeixen en el centre de les empreses i que, per tant, s'ha de diversificar el mercat a tots els àmbits, doncs, si vostè és tan solidari i està tan preocupat, li ho explicaré: de serralleria, un 60 per cent; de pastilles de fre, un 90 per cent; de cartonatge, un 75

per cent, perquè la collita de fruita ha estat dolenta. Tot això també ha caigut en el Cire.

Ara bé, si exaltem els ànims i diem que això és perquè tot d'una ens posem a discutir-nos precisament en els graons més baixos de l'economia, quan el que hauríem de fer seria diversificar els mercats..., que, per cert, el pla, que no li he acabat de llegir, parla, efectivament, d'ampliar els seus mercats de negoci, perquè és difícil que una empresa de caràcter social amb un sol producte pugui sobreviure, i, per tant, ha de diversificar perquè, quan es produeixi un problema en un producte, tingui altres productes. Nosaltres ajudarem aquesta empresa, i les dues-cents cinquanta més. Però no l'ajudarem anant de despatx de responsable polític en despatx de responsable polític, sinó, si és possible, diversificant i trobant productes que puguin aguantar, malgrat la situació econòmica que pateixen tots els centres especials de treball, i no només aquest.

I no ens deixarem, a més a més, o no ens oblidarem d'una funció, que per altra banda...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

...la van crear vostès, però sembla que se n'hagin oblidat, que és que també aquells que surten de la presó són exclosos i hem de dedicar un espai social per a ells.

El president

Té la paraula... (*Aplaudiments en un sector de l'hemicycle.*)

Pregunta

al Govern sobre les infraestructures viàries de connexió entre les comarques gironines (tram. 310-00361/08)

Té la paraula l'il·lustre senyor Eudald Casadesús, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Casadesús i Barceló

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, perquè el projecte que s'està executant de la C-31 entre l'Alt i el Baix Empordà per part del seu departament creu que és el més convenient?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Perquè és el que respon millor als problemes de mobilitat i seguretat que generava l'actual C-31, en mal estat i amb un mal traçat.

El president

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Casadesús i Barceló

Gràcies. Conseller, no li discutim, no li discuteixo la necessitat de millora de la C-31; de la mateixa manera que entenc que vostè no discutirà que l'allau de crítiques d'alcaldes, de pagesos, d'entitats, d'intel·lectuals, de periodistes, d'artistes o simplement de ciutadans que hi ha sobre el projecte que s'està duent a terme deu significar que no és el més convenient. Jo estic segur que vostè s'hi ha passejat, per allà, i que és capaç d'imaginar-se l'impacte paisatgístic que aquesta obra tindrà quan s'hagi acabat.

Conseller, sense necessitat d'omplir-se la boca contínuament com fan vostès moltes vegades de participació ciutadana, nosaltres creiem que hi ha una altra manera de fer les coses, de fer política en definitiva. Una altra manera, per exemple, que és la que va fer servir Convergència i Unió quan va treure l'estudi informatiu, en el seu moment, de la C-31 i va comprovar que no era acceptat pel territori. Llavors va proposar la constitució d'una comissió, a on eren representats la conselleria, en aquell moment, doncs, el conseller Macias, ajuntaments, consells comarcals, diputats de tots els grups polítics, entitats naturalistes, els naturalistes de Girona concretament, Unió de Pagesos també hi eren, per refer el projecte. I es va aconseguir un consens polític per millorar el projecte, eliminant passos elevats i talussos, incorporant-hi una prova pilot d'autobusos entre la Bisbal i Figueres, i un carril bici per unir l'Alt i el Baix Empordà.

I es va aconseguir també, honorable conseller, la manera de posar-se d'acord, acordar, tal com s'havia de desenvolupar el projecte. No va ser un procés ni senzill ni curt, però es va treballar en favor del consens. I d'això n'hi ha testimonis de tots els colors polítics; el mateix senyor Pardo, regidor a l'Ajuntament de Girona, ho és.

Jo em pregunto: «Si aquest consens, honorable conseller, segellat a l'hotel d'Albons, va ser possible en aquell moment, com és que ara no?», perquè els actors són els mateixos, fins i tot el director general és el mateix, el senyor Follia; només és diferent el conseller, vostè, senyor Nadal, que en lloc de consens, com gairebé sempre, ha optat per la imposició.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sap per què, senyor diputat? Entre altres coses, perquè nosaltres els pactes no els segellem en els hotels, perquè ja se sap com acaben. (*Remor de veus.*) M'entén què vull dir? És a dir, Majestic o Albons, és igual –és igual.

Vostès van fer una carretera a trossos. Van fer el primer tros, Figueres-Vilacolum, i van fer l'altre extrem, que canvia de nomenclatura, de número, van fer Corçà-Ultramort, amb les mateixes característiques de la que

ara s'està fent, exactament les mateixes. I el consens –refet, perquè pel que sembla no devia ser suficient ni tan clar–, el Govern de Catalunya l'ha refet amb els alcaldes del territori i amb els ajuntaments del territori que en el tràmit de la informació pública van donar, després de les diferents alegacions, el seu vistiplau a un últim traçat que recollia totes les expectatives dels ajuntaments i que recollia les alegacions incorporades en la declaració d'impacte ambiental, fins a fer que la carretera no passés atalussada més enllà –més enllà– de les necessitats dels passos de fauna –dels passos de fauna– i dels desguassos.

I, com a conseqüència del fet que no passa atalussada, hi ha passos elevats per mantenir les prestacions d'una carretera de la xarxa comarcal, que les ha de mantenir, com és la C-31.

I jo sí que hi he anat, i vostè no hi ha anat. L'únic –l'únic– que resulta sobreelevat respecte a la plana empordanesa són els diferents enllaços, l'únic, i en canvi tot el traçat de la carretera no passa atalussat, de tal manera que, en tot el recorregut, des del traçat de la carretera vella i més enllà de la carretera nova, es veuen les pomeres en flor a la primavera. (*Remor de veus.*)

El president

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de mesures urgents en matèria fiscal aplicables a l'adquisició, el lloguer i el finançament de l'habitatge habitual.

Proposició de llei

de mesures urgents en matèria fiscal aplicables a l'adquisició, el lloguer i el finançament de l'habitatge habitual (debat de totalitat) (tram. 202-00054/08)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

(*Pausa.*)

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la proposició de llei que els planteja avui el Grup Popular és una proposició de llei datada el gener del 2009; per tant, després del debat de pressupostos i la Llei de mesures fiscals i financeres de l'any passat, en què el Grup popular considerava que no hi havia prou ajuda i per tant prou mesures per part del Govern per tal d'ajudar els ciutadans de Catalunya tant a l'adquisició, al lloguer, com al finançament de l'habitatge habitual.

Si bé la nostra proposta, doncs, estava en un moment de crisi econòmica, que malauradament, doncs, avui es manté, però amb una tendència de pujada del tipus d'interès –i en aquests moments, com vostès saben, doncs, el Banc Central Europeu no està en aquesta línia–, volem dir que sempre que es planteja una mesura fiscal i financera s'entén dins de l'exercici; per tant, és una mesura que no ho pretén i no ho possibilita més enllà

de l'estrictament necessari, i en tot cas el seu context seria dintre de l'exercici que es planteja. Per tant, volem apel·lar a la transitorietat, que en tot cas aquestes deduccions podien tenir aplicació dintre del tram normatiu de l'IRPF.

Com els dic, partim d'aquesta situació de crisi econòmica; situació en què els vull fer la referència de què considera l'Administració pública que és l'habitatge habitual. Com vostès saben, és una prioritat per als ciutadans de Catalunya mantenir un habitatge habitual, bé sigui en el règim de lloguer, bé sigui en el règim de propietat, però també és ben cert que venint de la situació financera precedent que venim, en què el crèdit estava en mans dels ciutadans sense que fos demanat, pràcticament..., de tal manera que la situació de què partim no pot ser aliena a la presa d'una consideració política, sinó que són molts els ciutadans que en aquests moments de bonança van tenir confiança, doncs, en les polítiques de manteniment i de creació de llocs de treball i per tant es van aventurar en l'aventura de poder llogar o adquirir un habitatge habitual.

Com diem, dintre de la situació de crisi econòmica, ens trobem amb uns tipus d'interès que van pujar en el seu moment, i per això el Grup Popular va plantejar, dintre de la modificació de la proposta de llei, un article que anava adreçat a aquelles possibles variacions del tipus d'interès de les hipoteques que poguessin fluctuar o poguessin posar en perill el que seria el manteniment de l'adquisició de l'habitatge habitual.

Però també aquesta mesura la podem aplicar en sentit contrari, en el sentit que, davant d'una congelació o baixada dels tipus d'interès com seria en el moment actual, davant d'una situació en què la feina és un objecte preuat i en què, per tant, els ciutadans no perceben aquesta confiança en les seves institucions, hem de ser capaços d'utilitzar la política fiscal per tal d'inspirar la confiança als ciutadans i que puguin tenir aquesta confiança, des de les mesures fiscals i financeres, per tal de reforçar aquesta adquisició feta, aquest manteniment de l'habitatge habitual.

Com vostès saben, des de la Secretaria d'Habitatge s'han impulsat diferents mesures, algunes fiscals –poques. I el Grup Popular –com dic, aquesta proposta era de generar– estava expectant a veure si la nova llei de mesures, doncs, aportava alguna eina que pogués inspirar aquesta confiança als ciutadans en el tema de l'habitatge. Cap ni una: la nova llei de mesures no aporta cap mesura fiscal que pugui contribuir o pugui fer confiança als ciutadans, tant per aquells que han hagut d'optar pel lloguer, com per aquells que estan en règim de propietat, que han perdut la feina, que no poden mantenir el pagament de la seva hipoteca i que potser han de veure..., o han de recórrer al lloguer.

Perquè tal com es plantegen els ajuts i les convocatòries plantejades per la Secretaria d'Habitatge veiem que tenim uns preus màxims de venda i de rendes de lloguer, però que tenim un preu, per exemple, en adquisició d'habitatge, un preu concertat, que en aquests moments està per sobre de l'habitatge lliure, de tal manera que no hi ha una coherència entre el que són les polítiques d'habitatge oficials i el que està dient el mercat.

El preu concertat de l'habitatge protegit està per sobre, ha quedat d'alguna manera congelat amb la bombolla immobiliària, no ha sofert aquest 7 per cent de mitjana que ha baixat l'habitatge lliure a Catalunya, de tal manera que des del nostre grup considerem que, si l'habitatge lliure s'ha hagut d'emmotllar a les noves situacions i per tant són unes ofertes que aporten, doncs, uns nous preus més competitius als ciutadans, per què l'habitatge concertat, l'habitatge protegit no dona aquesta oportunitat, i més si tenim en compte que els ajuts públics no són uns ajuts universals, són uns ajuts restrictius, uns ajuts que van adreçats exclusivament a part de la ciutadania de Catalunya.

Per exemple, si parlem de lloguer, ens trobem que la Secretaria de l'Habitatge ens planteja que únicament aquelles famílies o aquelles persones que no superin el 2,5 de l'IPREM, que és la renda màxima, i que a més tinguin més de seixanta-cinc anys, o que tinguin un lloguer d'Adigsa, o que sigui un lloguer social, o siguin joves de menys de trenta-cinc anys, potser tindran una ajuda.

I des del Grup Popular li preguntem: i la resta de ciutadans de Catalunya, que són la majoria de contribuents que paguen impostos, aquesta gent que treballa, que paga impostos, no rebrà cap ajut del Govern de Catalunya per mantenir el seu habitatge, per poder pagar la seva hipoteca, per poder pagar el seu ajut? Doncs no; aquests han de pagar i han de callar. Sempre les classes mitjanes i les famílies són els més desprotegits.

Per no parlar del conveni, tan anomenat, de col·laboració entre la Generalitat i les entitats de crèdit, que va ser fruit del Pacte per a l'habitatge, en el qual es deia que aquestes entitats podran concertar un tipus de préstec. Quin tipus de préstec? El que toqui en aquell moment. Quina garantia ens aporta el fet que aquestes entitats bancàries estiguin dintre de l'habitatge? Cap ni una; no han aportat cap crèdit especial que ajudi a poder accedir a un habitatge de protecció oficial.

Davant d'aquesta situació, que nosaltres veiem que, com els deia, l'habitatge habitual és una prioritat pels ciutadans, tant en règim de lloguer com en règim d'adquisició de propietat, el Grup Popular considera que hi ha una part de ciutadans que també necessiten aquesta ajuda i aquest estímul en aquesta prioritat que és l'habitatge habitual.

Nosaltres el que fem és utilitzar aquesta situació de crisi i aquesta prioritat que és l'habitatge habitual per vehicular la utilització del nostre autogovern, en concret el tram autonòmic que ens permet l'Estatut d'autonomia, i el que fem és introduir tres deduccions, tres deduccions en l'IRPF, amb la qual cosa no seriem pas nosaltres pioners; hi ha moltes comunitats que l'estan utilitzant, aquest tram autonòmic.

I en concret les deduccions que el Grup Popular planteja són tres. En l'article primer el que proposem és que, dintre del tram autonòmic de l'impost de la renda de les persones físiques, es pugui aplicar una deducció per adquisició d'habitatge habitual del 25 per cent, amb un màxim de deu mil euros. Com saben vostès, en aquests moments, si no ho recordo malament, estem sobre els

9.025 euros, el que permet l'Estat en el tram estatal, en l'adquisició d'habitatge habitual.

Aquesta proposta considerem que més que mai en aquest exercici 2009 té un pes específic, després que el senyor Zapatero ja ens ha dit que el 2011 la deducció per habitatge habitual caurà, que no la pensa respectar, que únicament en aquells habitatges que hagin estat adquirits anteriorment es mantindrà la deducció, però que la resta que en aquells moments no hagin pogut adquirir un habitatge habitual no tindran ja pas la deducció en la seva renda. I, com saben vostès, un habitatge s'amortitza amb hipoteques de vint, vint-i-cinc i trenta anys. Per tant, està condemnant part de la ciutadania de Catalunya que en el seu moment no hi va poder accedir, bé per edat, bé per condicions econòmiques, a no tenir mai, en la seva declaració de renda, en la seva vida productiva, aquesta deducció per habitatge. Si tenim en compte que l'habitatge habitual és una prioritat i, és més, un dret reconegut des de la Constitució i des de l'Estatut de Catalunya, considerem que ens està condemnant a una qüestió, a un supòsit que com a mínim no és pas equitatiu dintre de la ciutadania.

També, en l'article 2 proposem també, en el tram autonòmic, una deducció de l'IRPF pel lloguer d'habitatge habitual, del 15 per cent de les quantitats pagades, amb un màxim de cinc-cents euros. El Govern ens dirà: «Ja s'està fent.» No. S'està fent exclusivament per a determinats collectius, com els deia: majors de seixanta-cinc anys, rendes socials, lloguers d'Adigsa o joves de menys de trenta-cinc anys. Però i la resta?, i la resta que han hagut de deixar el seu habitatge i han d'anar a lloguer? Doncs, aquests no tindran cap tipus d'ajut per part del Govern de Catalunya.

I el tercer supòsit que nosaltres plantejàvem era aquest possible diferencial de variació del tipus d'interès hipotecari. La deducció que nosaltres plantejàvem era com a màxim d'un 15 per cent de la despesa financera, motivada per la variació del tipus d'interès en els préstecs per adquisició i rehabilitació d'habitatge habitual contractats a un tipus d'interès variable. Què passa amb aquesta deducció? Que si els tipus d'interès estan congelats o a zero –com manté ara, en aquests moments, el Banc Central Europeu–, la deducció no seria aplicable, perquè estaria per sota de l'interès contractat. Però, en el supòsit que aquesta pujada d'interès posés en qüestió el manteniment del compromís del ciutadà amb l'entitat bancària amb la qual ha contractat aquest tipus de préstec per poder adquirir el seu habitatge habitual, aleshores sí que, en aquells moments, i dintre d'aquell exercici tributari, sí que es podria aplicar aquest diferencial.

A més, vostès són coneixedors d'algunes plataformes que en aquests moments han tingut precisament..., van signar contractes amb entitats bancàries a cost zero per tal de poder mantenir el tipus d'interès hipotecari. Alguns d'aquests contractes estan als tribunals, saben vostès que s'han signat amb frau a la justícia, i han portat que molts ciutadans, en lloc d'assegurar el manteniment del tipus d'interès, es trobin en aquests moments en una situació pràcticament d'endeutament més enllà del contracte principal d'adquisició d'habitatge, cosa que des del Grup Popular lamentem i esperem que es resolgui

tal com té plantejat en aquests moments la plataforma que va signar aquests tipus d'assegurances d'interès.

Per tant, aquesta és la proposta del Grup Popular. Considerem que les mesures del Govern..., si bé és ben cert que sempre s'ha de mirar, doncs, pels collectius menys afavorits, també és veritat que la política fiscal, i més si parlem d'un impost com l'IRPF, un impost que és progressiu i un impost que precisament ens permet fer una bona divisió de la càrrega del que suposa l'adquisició d'un habitatge habitual i que ens permet, a més, poder utilitzar el doble tram, l'estatal i l'autonòmic, ens dóna una eina important i, a més, tenint en compte la bombolla immobiliària, ens permet contribuir que no hi hagi aquesta fractura fiscal, aquesta doble penalització que es fa davant d'un no-reconeixement de determinats sectors dintre de la política fiscal i financera.

Nosaltres considerem que no pot ser que a Catalunya l'autogovern s'utilitzi en termes fiscals exclusivament per apujar els impostos. Considerem que precisament aquesta mesura va dirigida a les classes obreres i a la classe mitjana catalana, que tenen un contracte amb la mateixa ciutadania i amb les entitats bancàries, contractes que, com he dit abans, oscillen entre els quinze i els trenta anys i contractes que no poden quedar a l'atzar de què passarà sense que l'Administració no s'impliqui en algun tipus d'ajudes.

Per tant, nosaltres plantejem aquestes tres propostes i, com hem dit abans, atès que neixen d'una situació financera i de crisi econòmica, també volem reiterar la necessitat que aquestes mesures siguin transitòries. No pretenem que s'incorporin com un reguitzell de mesures per sempre, però sí que considerem que fóra bo que en aquests moments poguessin ser contemplades.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputada. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pels grups dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Sí, senyor president, parlo en nom dels tres grups que donem suport al Govern. Nosaltres no podem recolzar la proposta del Grup Popular, perquè al nostre criteri, un cop més, és reveladora de la seva política entorn de l'habitatge, a la qual ens sentim absolutament oposats i hem tingut ocasió, en més d'una ocasió, de confrontar-ho en aquest hemicicle; per diferents raons, però avui ens referim estrictament a la fiscalitat.

Clar, el primer que els podria dir és: vostès què volen deixar de fer si als pressupostos públics incloem aquestes noves tres deduccions que ara ens plantegen? Perquè nosaltres hem fet càlculs –no sé si vostès els han fet, crec que és el que pertoca– i estariem parlant de gairebé 1.000 milions d'euros, 170.000 milions de pessetes, eh?, per a aquells que encara no tinguin l'hàbit de fer la conversió. Què volem deixar de fer del pressupost

per introduir aquestes noves deduccions?, això seria el primer que els plantejaria.

Però fins i tot això ho trobo excessivament tècnic, perquè voldria aprofitar l'ocasió per intentar ser clara, ser clara amb el que pensem nosaltres que és la política del Partit Popular pel que fa a l'habitatge, que, francament, consisteix a afavorir els més afavorits i excloure els més exclosos. I intentaré explicar-me. Podran vestir-ho com vostès vulguin, però aquesta és la realitat, i penso que, més enllà de les paraules, que són enganyoses, que moltes vegades, amb la forma que tenim de transmetre un missatge, podem confondre molt a la gent, tots plegats estem aprenent a interpretar més enllà d'aquestes paraules, d'aquests arguments que utilitzem. I, per interpretar, crec que no hi ha res millor que la perspectiva històrica de veure quin es el paper que ha jugat cadascú en aquesta matèria i així situar-nos cadascú al seu lloc i poder saber quins són els posicionaments que en realitat estem defensant.

El Partit Popular en matèria d'habitatge. Escolti'm, van ser al poder dels anys 1996 al 2004, justament els anys d'inquestionable *boom* immobiliari i de generació d'una bombolla especulativa que no ha tingut precedents en aquest país. En temes de mercat immobiliari i en temes de fiscalitat, és clar que la política estatal té uns efectes absolutament determinants, perquè parlem d'economia, i parlem d'economia en un món globalitzat. I estatal va ser el context en què tot Espanya aquells anys es va vendre com «la florida europea», eh?, allà on havia de venir qualsevol inversor de qualsevol lloc del món a fer negoci, situant els ciutadans en una situació en la qual no podien de cap manera competir, perquè es trobaven obligats a competir amb els preus que podien pagar aquests inversors, i això ja feia evident que els situava en una posició de total perjudici i inferioritat.

En aquella època es va afavorir, sense cap contemplació, que el sistema financer també apostés pel mercat immobiliari i abandonés altres sectors, i abandonés sectors de l'economia productiva, permetent, per tant, que hi hagués aquesta pressió brutal en la demanda d'habitatges en el mercat immobiliari; tothom jugava al mateix joc, i això era afavorit des del poder en aquell moment. Nosaltres –i aquí ara parlo estrictament com a Iniciativa - Esquerra Unida– el que hem criticat i de què hem acusat d'alguna forma el PSOE és que quan ell arriba al poder no canvia amb suficient valentia –o potser no és un tema de manca de valentia, sinó de manca de convenciment–, no canvia aquest model que ha fomentat tot això. Però, com que ara estem parlant de la proposta del Grup Parlamentari Popular, crec que el que pertoca és parlar de la posició que ha tingut tradicionalment en aquesta matèria el Partit Popular.

Aquells anys, les veus que reclamàvem: «Escolti'm, això no pot ser, s'està generant una bombolla. Si no la parem, esclatarà. Com més triguem a aturar-la i a desinflar-la, més greu serà la caiguda», vam ser absolutament obviades, «ningunejades» de forma sistemàtica. Quan a Catalunya, l'any 2003, canviem de govern i el 2004 es comença a plantejar que en el marge de les possibilitats de la competència de Catalunya, i coneixent les dificultats d'incidir en un mercat com aquest –prou que sabem

aquestes dificultats–, vam afrontar accions per capgirar aquesta situació –que és una qüestió que no l'aconseguirem d'avui per demà, això és evident–, el que vam rebre continuament van ser acusacions d'intervencionisme per part del Grup Parlamentari Popular sobretot, però també d'altra gent, de l'oposició en general en aquest hemicicle, però ara vull referir-me –perquè vull ser precisa i no vull, allò, anar-me'n per altres camins– al Partit Popular.

Perquè el seu model, el seu model en aquell moment –i segueix sent-ho, parlem clar– és que calia urbanitzar més sòl i crear més oferta, perquè així baixarien els preus. I aquest és el seu discurs, i això és el que vostès van dir. Vostès havien canviat l'any 98 la legislació del sòl, precisament per fer possible aquesta major oferta. I el temps crec que ara ens facilita molt més acreditar que la seva recepta era absolutament tendenciosa, senzillament tendenciosa, perquè vostès ja ho sabien: en el mercat immobiliari, més oferta no vol dir millors preus. I això vostès ho sabien. Nosaltres també. I vostès van utilitzar un discurs desviat a això: «Més oferta, més oferta...» No, no, vostès el que volien, senzillament, era el negoci immobiliari, y *punto*. Res més. Van vendre-li a la gent que tot això ho feien perquè poguessin tenir major accés a l'habitatge.

Avui podem demostrar que això era un enganyifa. En aquell moment ens costava molt d'argumentar-ho, avui ho podem acreditar. I, per tant, no ens deixarem enredar, no ens hem de tornar a deixar enredar. Vostès van contribuir de forma decisiva a la cultura del *pelotazo* que en aquests moments estem –per sort, cada cop de forma més generalitzada– qüestionant. Vostès van contribuir a l'enriquiment fàcil a l'entorn de l'especulació immobiliària. Això costa i costarà molt de redreçar. Però, en tot cas, em sembla que és una mostra clara que les serves proposades sempre van en aquesta línia, la línia de beneficiar els que menys necessiten que se'ls beneficiï des de les polítiques públiques. Avui, hi insisteixo, ens és més fàcil demostrar-ho que ahir. En aquell moment ens costava molt d'explicar, avui els fets crec que ens van situant cadascú al seu lloc.

I, en el marc d'aquestes propostes que jo qualifico –i ho tinc clar– de tendencioses, ara ens volen fer creure que els preocupen els efectes de la crisi sobre les persones i famílies amb més problemes –això que vostès, en la seva proposició de llei, en diuen «les economies modestes»–, quan en realitat el que volen és afavorir els de sempre. Estem allà mateix. Vostès ens plantegen unes deduccions fiscals en què, més enllà del cost que he comentat abans, fixin-se: per a qui és el pretès benefici fiscal de la seva proposta? Doncs, per a tothom i per a tot tipus d'habitatge. És això equitatiu? En un moment de crisi, és això el que necessitem? És just que des dels pressupostos públics es permeti que ens puguem deduir exactament el mateix una persona treballadora que té un salari mitjà que un futbolista d'elit o –per no fer referència als futbolistes, perquè al final semblarà que tenim algun tema pendent amb aquest col·lectiu– qualsevol persona milionària d'aquest país? És raonable que tots ens puguem deduir aquests nou mil euros quan adquirim un habitatge? És raonable que ens puguem deduir els imports que vostès preveuen en la seva proposició

de llei? I que ens puguem deduir exactament el mateix si comprem o lloguem un pis estàndard normal o si és un habitatge de luxe? És raonable que ens puguem deduir el mateix?, que l'esforç de la comunitat a través dels pressupostos sigui exactament el mateix?

Vostès estan defensant uns plantejaments que institucions tan poc sospitoses de ser radicals extremistes com l'FMI, com l'OCDE, comentaris reiterats en revistes, hi insisteixo, tan poc sospitoses de radicals com el *The Economist*, continuament han estat alertant, han estat dient que Espanya s'estava equivocant a incidir en aquesta política de deduccions fiscals generalitzades, perquè això era una despesa pública que, en la mesura que era un benefici generalitzat, quedava absorbida pels preus, i en el mercat lliure, en aquest preu que es fixa, ja es té en compte aquest benefici fiscal que preveu la legislació de cada moment. Per tant, aquest tipus de beneficis –i ens ho han dit gent com la que abans hi feia referència– no és eficient. Donaria molt millor resultat, molt millor rendiment social la dedicació d'aquest esforç econòmic a polítiques concretes d'habitatge.

Però, i per què ho fan? Per què segueixen ara dient-nos, per exemple, això que fem noves deduccions d'aquestes, generalitzades? Doncs, perquè senzillament vostès no volen afavorir qui necessita un habitatge, sigui en lloguer o en compra, sinó que a qui volen afavorir és a qui vol vendre'l i llogar-lo i en aquests moments pateix, perquè estem en un moment de recessió i no troba aquest eventual comprador o llogater.

A veure si ens entenem. Mirin, abans que abaixar els preus, les persones que tenen aquests habitatges i no els colloquen en el mercat ho provaran tot. Han abaixat ja els preus, però abans que abaixar-los més, ho provaran tot. I és lògic, i és legítim, perquè són els seus interessos, jo ho entenc. El que vull deixar ben clar és que el PP s'està fent ressò d'aquests interessos, d'aquest col·lectiu, d'aquest sector, no de la ciutadania que necessita un sostre o que ja el té i no pot pagar-lo. Vostès sempre defensen els mateixos, sempre escombren cap a casa. En època de *boom* immobiliari i en època de crisi, però vostès defensen aquest determinat sector de la ciutadania. Senzillament, parlem-ho clar.

Ens diuen també que apliquem una deducció especial per a aquells casos en què la variació en els tipus d'interès quan són variables produeix aquest canvi en les quotes hipotecàries en els crèdits. Però, davant d'això, jo els voldria dir: quan han dit vostès que seria convenient que es fessin hipoteques a tipus fix, perquè els tipus estaven molt avall? Jo no els he sentit mai dir que això tindria algun sentit, no els ho he sentit mai, ni aquí ni fora d'aquí. Vostès han jugat sempre el joc d'un sistema financer que s'ha resistit de forma absolutament incomprensible, o no, a fer aquestes hipoteques a tipus fix quan els tipus estaven realment avall. I ara vénen a dir-nos que amb els diners de tots compensem aquests diferencials. Quin paper juguen, doncs?

A més, tinguin en compte una cosa. En aquests moments, els tipus que estan baixant suposen que per a molta gent, si no és que l'han enganyada –i ara em referiré a això–, se'ls està reduint la quota mensual de la hipoteca. Per tant, aquesta tercera mesura que vostès

plantegen en la seva proposició de llei avui dia no tindria cap mena d'efectivitat.

Però vull referir-me a això. Perquè si a vostès realment els preocupa –i crec que ens ha de preocupar a tots– la situació d'aquestes persones que arran de la crisi es troben que estan ofegats, eh?, que estan entrampats fins al coll, em sobta, també, que ni tan sols veiessin que en cap moment fos motiu d'un mínim comentari al llarg del debat de política general una resolució que els grups que estem donant suport al Govern vam plantejar, que es referia, precisament, a assessorar i acompanyar els ciutadans hipotecats que tenen..., s'han hipotecat per la compra d'un habitatge, i que quan han anat a l'entitat financera a renegociar les condicions ens molts casos –i això ho hem denunciat– s'han trobat que amb qualsevol excusa se'ls han modificat les condicions de la hipoteca perquè no puguin gaudir, precisament, de la baixada dels tipus d'interès.

I això requereix una acció pública. I això va ser motiu d'una resolució en aquest Parlament, en l'anterior debat de política general. Ni una mínima menció en tot el debat a aquesta qüestió, ni per part de vostès, ni per part de la resta de grups de l'oposició. Cap comentari. Jo crec que ni ho van veure. Aleshores, com ens podem creure que realment el que els estigui preocupant a vostès, el que motiva la seva proposició de llei sigui aquesta atenció a les persones que s'ho passen més malament en una matèria com l'habitatge?

Jo, com a resum, senzillament, els voldria dir que comprenc o puc arribar a comprendre que vostès tenen fins i tot el dret a voler plantejar les coses en aquests termes, a voler fer creure que defensen uns interessos quan en realitat en defensen uns altres, però nosaltres també tenim dret a desemmascarar-los. I creiem que la realitat dels últims anys ens fa cada cop més fàcil desemmascarar aquesta pantomima.

De manera que no donarem, de cap manera, recolzament a la seva proposició de llei, i, per tant, votarem l'esmena a la totalitat d'aquesta.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició, ara, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Carles Sala.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, fa uns mesos –concretament, el mes de març–, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va presentar també una proposició de llei en la qual es parlava i es debatien mesures de caràcter fiscal en matèria d'habitatge. Concretament, ho fèiem basant-nos en la deducció per a l'arrendatari d'un habitatge de lloguer.

Avui, un altre grup parlamentari, sobre aquest concepte i sobre un altre parell de conceptes nous, també ens aporta una proposició de llei similar; proposició de llei que ha rebut esmena a la totalitat per part dels grups que

donen suport al Govern i que, per tant, entenem i temem que avui, igual que aleshores, la proposició no tirarà endavant. El contingut de la proposició de llei es basa en tres situacions que han estat exposades: deducció per adquisició, deducció per lloguer habitual i deducció del 15 per cent per la despesa financera motivada pels canvis en la variació dels tipus d'interès.

Nosaltres entenem que aquestes deduccions, proposades pel Grup del Partit Popular, són interessants, però ho han fet o ens ho han proposat des d'un punt de vista de caràcter universal, per a tots aquells usuaris habituals com a arrendataris o propietaris d'habitatge habitual. I, en aquest sentit, sí dir-li que Convergència i Unió ens hauria agradat que vostès haguessin particularitzat en diferents col·lectius, els que més ho necessiten, els que fossin els possibles receptors d'aquesta deducció. Col·lectius..., fent-los així, això sí, és cert, el més ampli possible.

En aquest sentit, ens hauria agradat, senyora Olano, que s'haguessin fet consideracions de discriminació, discriminació positiva, sobre aquests possibles beneficiaris..., a col·lectius que, bé per l'edat, bé per la seva situació laboral, bé per una possible situació de discapacitat, per la base imposable total de la seva unitat convivencial –perquè es tracta de famílies nombroses o perquè es tracta de famílies monoparentals– tenen greus dificultats d'accés a l'habitatge.

No obstant això, sàpiga, senyora Olano, que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, nosaltres, votarem a favor de la proposició de llei i en contra de l'esmena a la totalitat que li han presentat els grups que donen suport al Govern.

Hem escoltat, amb paraules de la diputada senyora Clavell, els arguments pels quals el Govern no dona suport –o els grups que donen suport al Govern– a aquesta proposició de llei i sí que dona suport, evidentment, a l'esmena a la totalitat. I ens diuen, a banda de tota una sèrie d'apunts històrics que no arregen ni aporten res de nou –i jo diria que amb una visió particularment subjectiva, senyora Clavell–, que comparteixen la preocupació..., o he volgut entendre que vostès comparteixen, evidentment, la preocupació per les dificultats d'accés a l'habitatge –com tots nosaltres–, que estem en un moment en què les famílies, en el dia a dia, la qüestió de l'habitatge se'ls ha complicat i agreujat per la crisi –com tots nosaltres–, que tots els esforços de l'Administració són necessaris –nosaltres també ho creiem–, que s'han impulsat, des d'aquest Govern, nombroses iniciatives en els darrers anys –nosaltres els diem que hi estem d'acord.

Però, jo voldria parlar d'aquests arguments a nivell exclusivament de fiscalitat de l'habitatge i a nivell de les repercussions pressupostàries que pot tenir. I la veritat, que amb la que està caient i amb el que ens ha dit la senyora Clavell, a mi em queden moltíssimes ganes de parlar d'altres aspectes diferents dels que tracta avui en dia aquesta proposició que presenta el Grup Popular. Perquè tinc l'absoluta impressió i quasi certa que el Departament de Medi Ambient i Habitatge està en l'actualitat absolutament desbordat i està absolutament col·lapsat. Que quasi res –quasi res–, més enllà d'algu-

nes polítiques de subvenció –algunes de caràcter preventiu– i socials molt i molt importants..., però més enllà d'això quasi res els està funcionant. I, fins i tot, quan parlo de subvencions n'hi ha algunes que ni això, perquè, per exemple, les mesures o les subvencions per a l'emancipació impulsades en el seu dia per la ministra Chacón, doncs, l'altre dia vaig poder llegir que som la pitjor comunitat autònoma de l'Estat a l'hora de gestionar aquests ajuts a l'emancipació.

Però, d'aquestes altres qüestions, en parlarem en altres plenaris. De ben segur, perquè el tema de l'habitatge és un tema, hi insisteixo, prou important i prou preocupant des d'un punt de vista social i des d'un punt de vista de reactivació de la situació econòmica actual, també.

Deixi que comenci per analitzar la situació pressupostària: pressupost 2010. Ens ha sorprès moltíssim veure el pressupost 2010, senyora Clavell. Els he reconegut des d'aquesta tribuna en diferents ocasions els esforços pressupostaris que ha fet aquest Govern en matèria d'habitatge. Fins i tot, a cops ens han deixat en aquest aspecte sense discurs. Els ho he reconegut. I al veure els pressupostos del 2010, doncs, sàpiguen que nosaltres, des de Convergència i Unió, tenim tota la impressió –però tota la impressió– que vostès en matèria d'habitatge han decidit llençar la tovallola; que en matèria d'habitatge vostès, en aquest pressupost, ho donen tot per perdut.

Els ho explicaré: any 2007, 615 milions d'euros; any 2008, 813 milions d'euros; any 2009, 824 milions d'euros; any 2010, 596 milions d'euros, per sota de la partida de l'any 2007. Plana 159 de les dades que ens donen vostès mateixos en la memòria explicativa del pressupost. De veritat que jo espero el dia 25, a la comissió, el conseller Baltasar, que ens pugui donar explicacions d'aquesta important retallada de recursos en matèria d'habitatge, perquè si teníem un finançament tan bo... Les polítiques d'habitatge són polítiques socials –vostè mateixa ens ho ha recordat en aquesta tribuna. Què passa? Que els sobren els diners? Que no saben en què gastar-los? Però el que resulta més greu és que, de l'anàlisi del pressupost, resulta que aquests 596 milions representen tan sols l'1,5 per cent del total del pressupost de la Generalitat, per sota de l'any 2007, que suposava l'1,9 per cent de la totalitat del pressupost.

Jo diria que vostès, com deia aquesta setmana un reconegut economista en unes jornades sobre mercat immobiliari, en aquest tema segueixen la ruta japonesa, que és aquella que, per sortir de la crisi..., és esperar que passi sense moure ni un sol dit. Vostès, jo ho diria, han deixat en caiguda lliure una activitat certament sobredimensionada, certament amb bombolla, però que donava feina a centenars de milers de persones de forma directa a Catalunya, i, més exponencialment, a molts centenars de milers de persones més d'una forma indirecta.

Una altra qüestió: les rebaixes fiscals proposades per vostès en el Pacte per a l'habitatge, annex 2. En això vostès fan com en el tema de la transparència i noves exigències sorgides dels episodis que s'han viscut aquestes setmanes, que és: exigir als altres però a canvi de no aplicar-se la cançó vostès mateixos. Clar, vostès diuen que no quan les mesures costen diners a la Ge-

neralitat, però els costa ben poc demanar que ho facin els altres. Annex 2 del Pacte per a l'habitatge: llegiria ara..., una comissió d'estudi de les mesures fiscals, que dos anys després encara no s'ha constituït –annex 2, primer paràgraf. I aquesta comissió que encara no s'ha constituït és la que hauria d'estudiar aquestes mesures fiscals. Per tant, no ens diguin a nosaltres que no proposem mesures de caràcter fiscal, que nosaltres no fem la feina que vostès no estan fent. Tot i que després, li ho he de reconèixer, per lliure, el conseller Baltasar va passejant-se dient que demanarà un IVA superreduït a l'Estat.

Tercera qüestió: les rebaixes fiscals estatals –les rebaixes fiscals estatals. Jo crec que vostès ens haurien de donar explicacions, a hores d'ara, de la situació que s'ha viscut amb l'última aprovació de la Llei de finançament de les comunitats autònomes. A vostès els ha costat ben poc acceptar càrregues fiscals que no han estat legislades per aquest Parlament. A mi m'agradaria que algú em pogués dir com pot resultar acceptable, com vostès poden donar suport a Madrid a la modificació de la càrrega per la deducció de lloguer. O sigui, fins ara, a la Llei 35/2006 de l'impost de la renda de les persones físiques, la deducció impulsada per la senyora Chacón en el seu moment anava 100 per cent a càrrec –de la quota líquida, 100 per cent– de l'Estat. Amb la modificació legislativa del finançament autonòmic, que vostès l'altre dia hi van dir que sí –els tres grups– a Madrid, resulta que, amb tota la sang freda, tenen la capacitat de dir que ara, a partir d'ara, la deducció per lloguer legislada a Madrid anirà repartida –anirà repartida–: el 50 per cent a càrrec de l'Estat i el 50 per cent a càrrec del Govern de la Generalitat.

Aquesta és una qüestió que retalla d'entrada el pacte de finançament que vostès, el Grup Socialistes –amb un màrqueting de guerrilla– i Esquerra Republicana, per exemple, amb aquest paper final que «som nosaltres els que ho hem aconseguit», doncs, queda, diria jo, absolutament diluït.

Sincerament, trobo a faltar una reacció adequada per part del Govern a totes aquestes qüestions. Crec que seria interessant una llei de mesures urgents en matèria d'urbanisme i habitatge que no toqui tan sols aspectes fiscals, sinó que toqui també aspectes estructurals.

I escolti'm, miri, dir que no a tot allò que proposa l'oposició també és una manera de crear desafecció. La desafecció no és nova d'ara, no ve d'aquestes setmanes; la desafecció cap als que ens dediquem a la política ve sovint per dir no perquè no, perquè això ho presenta l'oposició...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Sala i Roca

...i la desafecció –de seguida acabo, senyor president; trenta segons, moltes gràcies–, la desafecció creix també, i molt, quan les coses no es fan bé. I fa feredat, per exemple, llegir els comentaris en l'edició digital d'un mitjà de comunicació que de forma documentada ens

explicava aquest darrer cap de setmana el caos, el descontrol i la ineficàcia d'Adigsa, amb més de quatre mil habitatges del parc públic, destinat a polítiques socials, que realment estan buits.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo. (*Pausa.*) Perdó, senyora Clavell, em demana la paraula?

La Sra. Clavell i Nadal

Voldria respondre...

El vicepresident primer

Perdoni, senyor Domingo. Encara que és pràcticament impossible que no hi hagi contradiccions i al·lusions en un debat (*veus de fons*), però té un minut de temps, senyora Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

No, només volia, realment, expressar la meua total discrepància amb el fet que hi pugui haver una assimilació entre la desafecció i la legítima confrontació política.

Precisament, segurament, el que necessitem tots plegats és entendre amb més claredat quines són les posicions de cadascú, però és legítim que siguin diferents. I el que crec que hem de fer precisament per contribuir entre tots que no hi hagi aquesta desafecció és explicar-nos, desemmascarar-nos, utilitzant també l'expressió que deia abans, però intentar explicar quins són els nostres arguments i per què nosaltres defensem unes posicions que són diferents de les seves, i legítimament són diferents de les seves. Això no crec pas que sigui el que creï desafecció.

I, a banda d'això, aprofitant mig minut més, clar, tinc la sensació que vostè s'apunta un seguit de coses a la llibreta, diguem-ne, i que, quan surt aquí, aprofita per treure-ho tot, perquè, clar, quina mena de favor es fan mútuament vostès i els senyors del PP que en cap moment gairebé no ha parlat de la seva proposició de llei, sinó que s'ha dedicat a parlar de les polítiques del Govern, que tenim altres fòrums i altres moments en què parlar-ho. De manera que em pregunto una mica: «Quina és aquesta mena de favor que s'estan fent mútuament?»

Res més. Moltíssimes gràcies, senyor president, per la seva benevolència.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Ara, sí, en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. No con intención de hacerle favor ninguno ni a Convergència ni al Partido Popular, sino sencillamente de contextualizar el debate, como ha hecho la propia señora Clavell en su intervención.

Y una primera precisión. Señora Clavell, como nos ha metido a todos los grupos de la oposición en el mismo paquete, quisiera decirle que realmente la concepción que tiene usted de los debates de política general, realmente, es amplia, porque pensar que en cinco minutos que se tienen para ver las propuestas de resolución que hace el Gobierno se puede hablar de todo es realmente muy osado por su parte. Es decir, quizá, a veces, hay que concretar determinados temas y priorizar, con lo cual digamos que todos estamos interesados por la vivienda y todos estamos interesados por la fiscalidad de la vivienda; otra cosa es que haya tiempo o no de hablar de esos temas en el debate de política general.

Hablaba de «contextualizar». Y, evidentemente, para contextualizar es imprescindible hablar de la burbuja inmobiliaria. La burbuja inmobiliaria que está definida fundamentalmente por la propia especulación inmobiliaria que hemos padecido, por el sobreendeudamiento generalizado y, ahora mismo, por la reticencia, y es así, de los promotores y propietarios a bajar el precio de la vivienda, es decir, no hay posibilidad –parece que estamos condenados a una maldición– de que se ajusten los precios a la nueva situación. En su día, los precios subían exponencialmente y ahora parece que no bajan con la contundencia y con la rapidez que fuera necesario para regular la oferta y la demanda.

Al hablar de la proposición de ley del Grupo Popular forzosamente tenemos que hablar del sector inmobiliario y de la demanda del sector inmobiliario. Aquí, se han dado algunas soluciones y algunas, pues, no ciertamente novedosas. La primera está vinculada con la crisis. Es notorio que, si no hay empleo estable que lo respalde, es muy difícil que sea posible reactivar el mercado inmobiliario.

Es decir, primera premisa, el trabajo estable conlleva la recuperación del mercado inmobiliario y la posibilidad de que las familias, de que las personas puedan endeudarse y puedan realmente proceder a hipotecarse en la adquisición de viviendas. La alternativa a eso, que es el mercado de alquiler, tampoco está teniendo el éxito que fuera deseable, y a la vista de los datos que están dando. Creación de empleo, con lo cual la primera prioridad para reactivar la economía, para reactivar el mercado inmobiliario es recuperar la economía y solucionar la crisis, y ese es un aspecto fundamental.

Segundo apartado que considero imprescindible: es necesario drenar la sobreoferta inmobiliaria que existe en España en estos momentos, no solamente en Cataluña, sino en toda España.

Lamentablemente, aquí se ha descartado muy rápidamente la oferta o la propuesta que hizo el Gobierno Obama en Estados Unidos, que era la de adquirir con dinero público inmuebles en manos privadas para sacarlos a subasta posteriormente.

Esta idea que ha servido para recuperar realmente el mercado inmobiliario en Estados Unidos, aquí no ha tenido éxito ni dentro del Gobierno central ni en los gobiernos de las comunidades autónomas, con lo cual esa medida, que realmente, a nuestro juicio, sería positiva,

no se está teniendo la osadía por parte de los distintos gobiernos para hacerla posible.

Parece también descartada la viabilidad del Pacto por la vivienda. La exposición del diputado Sala ha sido demoledora en lo que hace referencia a la percepción del presupuesto. Es decir, no se puede ir diciendo que estamos defendiendo la viabilidad del Pacto por la vivienda, que se firmó por prácticamente casi la unanimidad de esta cámara en su momento, puesto que los presupuestos destinados en estos momentos realmente hacen casi inviable e imposible la materialización de lo acordado en su día.

Solamente queda como política hábil la política fiscal, que es la que hoy aquí trae a colación el Partido Popular, el Grupo Parlamentario Popular. De eso va la proposición de ley. Y a pesar de las elipsis que ha hecho la señora Olano en la introducción para justificar la transitoriedad de las medidas y las citas, pues, dolorosas a la ley de acompañamiento, en la que no hay ni una sola medida relacionada con la desgravación en materia de vivienda, pues aquí tenemos la posibilidad de debatir el contenido de algunas medidas sobre desgravación fiscal en política de vivienda, relacionadas con la adquisición, con el alquiler y con los gastos financieros derivados de los préstamos hipotecarios.

Algunas de las medidas que se proponen en la proposición de ley realmente son muy poco oportunas, y a ello ha hecho referencia la propia diputada que ha expuesto. En marzo del 2009 podía tener sentido, realmente, a lo mejor, hablar de la conveniencia o inconveniencia de proceder a desgravar fiscalmente por gastos financieros; al día de hoy, no.

Pero sí que es cierto que, además, la exposición, los términos en que se plantea a mí me parecen especialmente poco afortunados.

¿Por qué? Porque la deducción genérica del 15 por ciento sin someter a topes de límites de renta, pues, creemos que es excesiva y genérica. A ello ha hecho referencia otro proponente. Y, es decir, se debería matizar realmente qué topes de renta, porque en otras comunidades que han adoptado medidas similares se ha hecho así. En la Comunidad Valenciana, que tiene una medida similar –por cierto, con poca eficacia, según los datos que se han tenido en cuenta–, supone una desgravación de unos ochenta y cuatro euros por persona al año, una medida como la que se proponía, en tiempos en que estaban subiendo los tipos de interés. Pero, bueno, es imprescindible marcar un tope para declaraciones individuales y para declaraciones conjuntas, que aquí no se hace.

Igualmente, como en las relaciones que hacen otras comunidades autónomas que han aplicado desgravaciones por gastos financieros de tipos de interés, sería conveniente también fijar el referente, el interés del euromíbor anual, por ejemplo, como medida que tampoco se incorpora en la propuesta planteada.

Es decir que a mi juicio tiene una serie de carencias técnicas que realmente en lo que hace referencia –y de inoportunidad temporal– a la desgravación por gastos financieros.

En estos tiempos, evidentemente, la compra de viviendas no es una medida que se esté potenciando ni por el Gobierno autonómico ni por el Gobierno central, en la materia, en estos momentos, fiscalmente. Creo que ha sido un grave error y está siendo un grave error fijar fecha de caducidad en el 2011 a la posibilidad de desgravación fiscal; no está favoreciendo la adquisición de vivienda, y a los datos me remito, y a lo único que va a perjudicar –aquí sí– es a muchas familias que en estos momentos están o quieren hipotecarse o puedan hipotecarse en el año 2011.

Igualmente la reducción del importe máximo que fijó el decreto ley, en marzo o mayo del año pasado, creo recordar, en cuanto a la fijación de 9.015 euros como el tope de deducción, suponía una cantidad bastante escuálida, porque, en la mejor de las condiciones, se tenía derecho a una deducción de 1.352 euros como tope máximo, es decir, de deducción. Y esa creemos que es una cantidad especialmente parca. Y estamos hablando de las rentas o las bases impositivas más desfavorecidas. Con lo cual, sí que creo oportuno realmente proceder a incrementar en el tramo autonómico..., a lo mejor no en esta cuantía planteada, porque realmente es una cuantía, a mi juicio, desbocada, hablar de un 25 por ciento; en un momento de contención, en que hay una clara falta de recaudación, pues quizás sea excesiva. Si tenemos en cuenta que, de aplicarse la cantidad fijada, serían 2.500 euros al año como cantidad máxima a desgravar en el tramo autonómico; quizás sea una cantidad excesiva para los tiempos que en estos momentos estamos corriendo.

En lo que hace referencia al alquiler, sí que creo que sea conveniente proceder a reformar el tramo autonómico de la deducción por alquiler. En su día, yo mismo tuve ocasión, con motivo de la ley de acompañamiento, de presentar algunas medidas que corregían digamos que lo parco de la regulación catalana en comparación con otras regulaciones autonómicas. Es cierto que estamos en el tramo más bajo, creo que solamente Asturias está en un tramo inferior de porcentajes en lo que hace referencia al 5 o al 10 por ciento; nosotros estamos en el 10 por ciento, con el tope de trescientos euros. Tanto Andalucía como Islas Baleares, como Canarias, como Castilla-León, como Madrid, como Valencia superan y establecen el 15 por ciento, con topes superiores de deducción, que van desde los trescientos hasta los seiscientos. Ya acabo, señor presidente.

Es decir que sería conveniente realmente establecer una mejora –y así lo propondrá nuestro grupo, lo propondré yo–, en la ley de acompañamiento, ya que no se ha hecho así. Por ejemplo, sin ir más lejos, en cuanto a la edad; es decir, fijar el derecho a deducción en treinta y dos años como hace en estos momentos la ley catalana, realmente es un supuesto único, puesto que todas las comunidades autónomas están fijándolo en treinta y cinco o treinta y seis o cuarenta años. De ahí que creamos que realmente sea conveniente la modificación en el tramo autonómico de la deducción por alquiler.

Nosotros votaremos en contra...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...o votaré en contra –ya acabo, señor presidente– de la enmienda a la totalidad, pero no porque esté de acuerdo literalmente con su contenido, sino sencillamente porque es conveniente abordar el tema del debate de la conexión entre desgravación y política de reactivación inmobiliaria.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Domingo. Senyora Olano, em demana la paraula? *(Pausa.)* D'acord, té un minut.

La Sra. Olano i García

Senyora Clavell, dos cuestiones. La primera que como mínimo le tenemos que decir que respete a nuestro grupo parlamentario. Usted ha venido a actuar con prejuicios con palabras como «desenmascarar», «pelotazo»; palabras que consideramos ajenas a la democracia. Y, en todo caso, no es el tono adecuado para abordar en esta cámara.

Nosotros hemos presentado una propuesta y solamente queremos recordarle dos cuestiones. Primera, seis años de Gobierno Zapatero, seis años de Gobierno tripartito: ustedes se limitan a criticar el modelo, pero lo que han hecho ustedes es condenarnos a una política estrepitosamente nefasta en tema de vivienda.

Y después nos ha dado una propuesta de resolución. Usted sabe que no hay acción pública, no hay política que no tenga dotación económica. Ley de medidas: ni una sola línea, ni un solo euro.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Olano. *(La Sra. Clavell i Nadal demana per parlar.)* Senyora Clavell...

La Sra. Clavell i Nadal

Senyora Olano, si quiere le hablo en castellano, pero yo creo que le voy a decir lo mismo que le he dicho antes. *(Pausa.)* Veig que ja no hi és, la senyora Olano... En tot cas... *(Veus de fons.)* Ah, perdona. Se lo puedo decir en castellano, ¿eh?, no tengo ningún tipo de inconveniente, pero le digo lo mismo. Desemascarar, intentar confrontar les idees, no crec de cap de les maneres que es pugui qualificar com d'atemptat contra la democràcia. Crec que hem de resituar una mica les coses i intentar no perdre els papers tots plegats, eh?

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada.

Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi,

Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat, de devolució de la proposició de llei, ha estat aprovada per 70 vots a favor i 61 vots en contra. De conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a lluitar contra les conductes il·lícites dels càrrecs públics (tram. 300-00238/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre les mesures per lluitar contra les conductes il·lícites dels càrrecs públics. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, què li passa al Govern? (*Remor de veus.*) Què li passa al Govern, que fins i tot els diputats del seu grup marxen quan comencem una interpellació per parlar d'un tema tan important com la corrupció que ens afecta a Catalunya? (*Forta remor de veus.*) Què li passa a aquest Govern, que no genera la suficient confiança entre els ciutadans? Què li passa a aquest Govern, que no és capaç de recuperar la credibilitat perduda? Què li passa a aquest Govern, que ha perdut la partida en la lluita contra la corrupció? Què li passa al Govern de Catalunya, que s'ha demostrat incompetent a l'hora de prendre mesures per evitar la corrupció en l'àmbit de l'Administració pública i ara ha de córrer a intentar fer la fugida endavant sense cap mena de credibilitat? Què li passa al Govern?

Abans d'iniciar... Alguna cosa greu li passa, perquè fins i tot membres importants del Govern abandonen la sala; poder no volen escoltar coses que no els són agradables. Abans, però, d'entrar en un tema tan important com aquest i tan seriós, vull tenir unes paraules de reconeixement per tants milers i milers de servidors públics que hi han a Catalunya. I estic segur que amb això el Govern estarà d'acord amb mi, possiblement serà l'única cosa que diré amb la qual estarem d'acord. Però hi han molts milers de persones que treballen en més de 940 municipis de Catalunya, i també en l'àmbit de l'Administració pública catalana, que serveixen amb voluntat autèntica de servei, amb vocació de servei, que ho fan amb honradesa, amb honestat, moltes vegades a canvi de res, moltes vegades –la majoria– a canvi de res, sense rebre ni un sol euro a canvi. I vull des d'aquí fer unes paraules de reconeixement a ells, per animar-los també que segueixin fent aquesta feina, perquè hi ha molta gent que fa la seva feina honestament, que la fa molt ben feta i que aquests dies es veuen també tacats com a conseqüència d'aquesta corrupció, d'aquests fets presumptament corruptes, perquè ells també formen part del que actualment s'anomena «la classe política», i això no és gens just, això és profundament injust. Vull tenir, per tant, unes paraules inicials de reconeixement per a tots

ells i animar-los, com deia, a seguir fent aquesta feina de servei en defensa de l'interès general i en defensa del bé comú.

Però alhora vull remarcar la importància que té saber actuar en el moment oportú, en defensa de quelcom tan important com la democràcia, perquè no estem parlant només dels polítics i dels partits o de la política; estem parlant de quelcom més important que això, que és la democràcia. No hi ha res pitjor que la corrupció derivada de la malversació de fons públics en benefici propi. I quan el Govern ha tingut temps de prendre mesures no les ha pres, i ara, com deia al començament de la meua intervenció, correm-hi tots, que fem tard. És això el que cal fer? És així com cal actuar? Penso que no.

Primera pregunta que fem en aquesta interpellació: què se n'ha fet, d'aquell document de propostes, de bones propostes del Govern del 27 de juliol del 2005, Informe sobre bon govern i transparència administrativa? Si hom llegeix el contingut d'aquest document, d'aquest informe de l'any 2005, sona, en aquell moment possiblement sonava a proclames de bona voluntat; però algú devia dir: «No, complirem, portarem a terme totes i cadascuna d'aquestes mesures.» Doncs, si avui les repassem una per una –òbviament, amb cinc minuts no hi ha temps de fer-ho, però tots vostès poden fer-ho, perquè el document és públic, ja fa anys que circula–, veuran com la gran majoria d'elles no s'han portat a terme.

I ara ens anuncien també, amb aquesta prèdica del Govern d'ahir, que reformaran la Llei de la Sindicatura de Comptes, a bombo i platerets, ara. Això els sembla seriós? M'explico. Concretament el dia 3 de febrer de l'any 2004 –de l'any 2004–, el conseller Castells compareixia en el primer tripartit –president Maragall– i parlant del seu pla de Govern, de les reformes institucionals que calia fer, deia concretament: «La primera és la reforma de la Llei de la Sindicatura de Comptes. El Govern enviarà les properes setmanes i, en tot cas, no més enllà dels propers mesos l'avantprojecte de llei, projecte de llei de reforma de la Llei de la Sindicatura de Comptes que forma part també de l'acord d'aquest Govern», explicant-ne les finalitats, etcètera. Febrer de 2004 –febrer de 2004–, estem a novembre de 2009, i ara ens anuncia el Govern, com a gran mesura, que portaran a aquest Parlament la reforma de la Llei de la Sindicatura de Comptes. Poc seriós, no?, jo ho trobo poc seriós. Jo no sé si vostès troben que això és normal, jo ho trobo poc seriós.

I el nostre grup parlamentari, el del Partit Popular de Catalunya, durant tota aquesta legislatura, en boca del diputat que els parla demana any rere any, fa tres anys que demano des d'aquesta tribuna –només cal recórrer al diari de sessions– que el Govern compleixi la seva paraula i que porti a aquesta cambra la reforma de la Llei de la Sindicatura de Comptes, per fer-la més eficaç, dotar-la de més recursos, donar-li més força, perquè pugui fer millor la seva feina de control.

Pregunto: per què no ho ha fet el Govern encara, això? Per què no ho ha fet encara? Per què no ens expliquen per què no ho ha fet? Perquè, en tot cas, si hi ha algun motiu, ens agradaria saber-ho. Però entenem que no és així com es fan les coses, i no es pot venir ara dient que elements

importants de reformes institucionals que calia fer, que el mateix Govern s'ha compromès a fer, que nosaltres estem exigint any rere any que es facin, resulta que no es fan, i ara, davant dels fets, aclaparats pels fets, correm-hi tots, que no ha estat res.

Fa quinze dies o tres setmanes, no més enllà, el nostre grup parlamentari ha presentat també una proposta de resolució, abans que el Govern fes el seu anunci, la seva proclama, demanant que faci l'esforç de portar a aquesta cambra un projecte de llei de reforma que sabem que a més a més està pràcticament ultimat; fa temps que ens diuen que està a punt d'arribar, i no acaba d'arribar mai. Això és com el tren d'alta velocitat a Girona, que està a punt d'arribar i no arriba mai; doncs, això és el mateix. Per què no arriba encara? Hem presentat una proposta de resolució... M'agradaria que no l'haguéssim de votar en la comissió corresponent, perquè el Govern abans l'hagués portat i la poguéssim discutir. La poguéssim discutir vol dir que hi poguéssim fer les esmenes corresponents, per intentar que fos un acord amb el màxim consens possible.

Les mesures anunciades ahir pel Govern en pla Hollywood, de les quals encara no hi ha res concret, només una mena d'encàrrec que fa el president als membres del seu Consell Executiu, però sense res concret, i, al nostre entendre, tímid i insuficient, són realment la solució a la situació? –són realment la solució a la situació? No són massa conjunturals? Quan un les escolta i veu els tres puntets que ens expliquen, no tenen una relació excessivament directa amb fets concrets conjunturals que han passat aquests darrers dies, i no van a l'arrel dels problemes autèntics que tenim, que provoquen aquests fets absolutament odiosos, que porten a la malversació dels fons públics? Ens sembla que sí, que són excessivament conjunturals, que no van a l'arrel i que no afronten de veritat els problemes de fons que tenim, no van seriosament a resoldre el problema.

I la llei electoral és realment l'instrument per lluitar contra la corrupció? Què té a veure una cosa amb l'altra? Ara els ciutadans tenen la impressió que, com que estem tots lluitant contra la corrupció i intentant, doncs, que hi hagi un acord de totes les forces polítiques catalanes en contra d'aquest fet denunciable i lamentable, ara resulta que la solució és la llei electoral. Ja sé que no pensen això, eh?, ja ho sé, que no ho pensen. Però, tal com ho estan explicant, els asseguro que moltíssima gent de bona fe ho entenen d'aquesta manera. I això, encara que sigui involuntàriament, porta a l'engany, porta a l'engany encara que sigui involuntàriament; no els atribueixo la voluntat d'enganyar, però finalment el que passa és això. A mi m'ho pregunten: «Escolta, i això de la llei electoral realment servirà per lluitar contra la corrupció? –No, no té res a veure una cosa amb l'altra.» Anem al fons de la qüestió.

El Govern té responsabilitat per les accions que emprèn, però també per les omissions, i el que ha fet fins al dia d'avui és pecar per omissions, perquè no ha pres les mesures que havia de prendre en l'àmbit de la prevenció. I ara, aclaparats pels fets, correm-hi tots. El que podria haver fet, ho sabem: informe del 2005, reforma de la sindicatura, reformes institucionals en els àmbits jurí-

dic, administratiu..., moltes; ja els ho explicaré en les nostres propostes de moció. El que està fent ara, ja ho hem escoltat. I la pregunta tercera de la meua interpellació: què faran de veritat? Compromisos que sonen bé? Més brindis al sol? Més plans, programes i projectes que finalment no es compleixen? És això, el que ens espera? La Sindicatura de Comptes, ara? Doncs, vinga, som-hi, però de pressa; fa cinc anys que diuen que la faran i no la fan.

Compliment dels compromisos, senyors del Govern, conseller que contesti aquesta interpellació, compromisos que s'han de complir. No hi ha res pitjor per a la democràcia que un govern que compleix..., que anuncia plans, projectes i programes i que no els compleix. Promeses incomplertes és la pitjor cosa que li pot passar a una democràcia. En lloc de buscar sempre la palla a l'ull de l'altre, sense mirar la biga d'un mateix, hauria, el Govern, de mirar-se també a ell mateix i veure què és el que hauria d'haver fet i no fa, i com ho pot fer de cara al futur.

Tot això, senyor conseller, no tan sols ens allunya políticament dels ciutadans, sinó que afecta greument, com deia al començament, la mateixa democràcia, cosa que, com a demòcrates que som tots els que estem aquí, tenim l'obligació de salvaguardar amb la màxima prioritat.

I acabo, senyor conseller...

El president

Sí, perquè s'ha acabat el temps.

El Sr. Millo i Rocher

...que en un moment tan important com aquest –i estic segur que vostè també ho comparteix amb mi–, si el Govern no sap el que ha de fer, almenys que escolti el que li proposen des de l'oposició, cosa que no fa habitualment, perquè segurament podria observar alguna proposta positiva i segurament que la podria posar en pràctica. Ja sap vostè que Déu diuen que va donar als homes dues orelles i una boca; sap per què?, perquè escoltés el doble del que parla. I, si el Govern no sap el que ha de fer en una matèria tan important com aquesta, que parli menys i escolti més.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president, senyors diputats... Senyor diputat, miri, el que contribueix a la desafecció amb la política, entre altres coses, evidentment, són els casos vergonyosos dels quals ens sentim tots... –com li ho diria, no?–, ens sentim tots preocupats, consternats, quan es produeixen els delictes, i ho és barrejar-ho i confondre-ho tot, com ha fet vostè ara, no?: «Què li passa al Govern? Corrupció –corrupció.» Em pot dir quants casos de

corrupció hi ha en aquests moments, que siguin derivats de funcionaris o de personal o de servidors del Govern? Quants n'hi ha? M'ho pot dir, per favor?

Miri..., vostè pregunta pel capteniment pel que fa a les mesures a adoptar per lluitar contra les conductes il·lícites dels càrrecs públics, i afegeix: «i reforma de la Sindicatura de Comptes». Bé. Després li faré una referència a aquesta pretensió de crear una associació mental entre Govern, conductes il·lícites i Sindicatura de Comptes. Però, ja que fa la pregunta, li haig de dir que..., miri, és un moment oportú. Ahir, precisament, el Govern va anunciar un conjunt de mesures –precisament ahir el Govern va anunciar un conjunt de mesures–, perquè és conscient de fins a quin punt els ciutadans, i amb tota la raó, estan disgustats, estan consternats, estan amoïnats, i ens demanen que actuem.

I li recordaré les mesures que va decidir adoptar ahir el Govern. Primer, amb relació a l'urbanisme, un conjunt de mesures de gran importància que efectivament van al fons del problema; mesures que no volen culpabilitzar ningú, que quedí clar, que volen garantir l'autonomia de totes les administracions i especialment de les administracions locals..., que vol garantir la independència de la seva gestió, que no vol entorpir els tràmits i fer-los més complexos i més burocràtics, però que vol evitar..., vol aprendre dels problemes que han portat on hem arribat. Per això adopta mesures de cara a donar publicitat als convenis urbanístics; a assegurar la transparència en tots aquests processos, aquells que són de canvi d'ús del sòl, i la reversió pública de part de les plusvàlues generades, quan se'n generen, i passa molt sovint, no?, en aquests processos de requalificació del sòl.

En segon lloc, amb relació al compliment de les obligacions de totes les administracions, i, en aquest cas, de les administracions locals, davant de la Sindicatura de Comptes. O sigui, l'obligació de presentar els comptes anualment i que no presentar-los tinguí conseqüències –aquí entrarem ara en la reforma de la Llei de la Sindicatura–, que hi hagi un coneixement públic, quan no es fa, i que quan es fan informes relatius a corporacions locals el Ple o la comissió corresponent del Ple en tinguí coneixement i els pugui debatre a fons.

I, en tercer lloc, mesures que ja estaven en marxa i en les quals estaven treballant, hi estan treballant els departaments de Cultura, Justícia i Economia i Finances, derivades de tot allò que ens fan fer, totes les lliçons que hem de treure després dels fets del Palau, que tenen un caràcter més genèric, no?, però que ens han d'obligar a dir: «Com és possible que s'hagin produït aquests delictes?» I, a conseqüència d'això, hem de veure quines esclatxes hi havien que en part els feien possibles, mesures que tenen a veure amb el destí de les subvencions, amb el seu bon ús, amb aspectes de governança, d'acumulació de càrrecs, etcètera, i que donarem a conèixer tan bon punt es donin a conèixer públicament les auditories que en aquest moment estan en curs, que hem d'esperar que es presentin públicament, seguint el procediment previst a l'efecte. Les coses s'han de fer d'una certa manera i s'han de fer ben fetes.

De manera que ja ho veu, hi ha un conjunt de mesures que efectivament el Govern adoptarà, tenint en comp-

te aquells casos de corrupció o de delictes que s'han produït.

Segon aspecte, la reforma de la sindicatura –i dic «segon aspecte» i després li faré un parell de consideracions–, que no té a veure amb els delictes i amb la corrupció, perquè no és la feina de la sindicatura lluitar contra la corrupció o els delictes. No és un organisme ni judicial ni policial, la sindicatura, de manera que evitem confondre. La reforma de la sindicatura efectivament és un compromís de govern, des del primer dia, del primer Govern, del Govern ja del president Maragall. I jo efectivament ho vaig dir en el Parlament. I la reforma estava pràcticament en curs de ser presentada quan es va produir un petit esdeveniment, que és l'Estatut d'autonomia de Catalunya. I pot comprendre, vostè, que el que no podem fer era presentar un projecte de reforma de llei sabent que tindríem l'Estatut en pocs mesos, en poques setmanes; ni tampoc podíem presentar un projecte de llei amb les provisions, amb les disposicions que ja contenia l'Estatut quan no teníem l'Estatut aprovat.

De manera que, miri, això és el que va passar, m'entén? Vostè pot buscar totes les interpretacions que vulgui, però és així de senzilla la interpretació i a vostè li consta, a més, que és així. I suposo que el fet que vostès no estiguin a favor de l'Estatut no els porta a dir: «No han de tenir en compte l'Estatut a l'hora de fer la reforma de la Llei de la Sindicatura i les competències que ens dóna l'Estatut en aquesta matèria.» De manera que això, que estava efectivament a punt, va quedar ajornat per a aquesta legislatura.

I en aquesta legislatura, efectivament, aquest és un projecte de llei que està en tràmit, en aquests moments està en fase prèvia a projecte, és a dir, avantprojecte, que està ja en curs de discussió en el si del Govern. De manera que no confongui, escolti. El que ahir es va dir és: «D'aquest conjunt de mesures que s'adopten ara, hi havia ja previstes un conjunt de mesures, per exemple, la reforma de la Llei de la Sindicatura, que estava ja en curs i que es presentarà», sí que li puc dir: «en les properes setmanes». Espero que aquesta vegada els meus dots profètics siguin realment, com li ho diria?, més encertats del que van ser el mes de febrer, em sembla que ha dit vostè, de l'any 2004. Estic segur que sí, entre altres coses perquè dubto molt que ara tots plegats ens engresquem a posar en marxa un nou estatut. De forma que jo crec que efectivament aquesta vegada li puc dir, amb un grau de certesa bastant raonable, que en les properes setmanes, no passi ànsia, vostè tindrà l'ocasió de poder venir aquí i debatre la reforma de la Llei de la Sindicatura, que és important.

És una llei que preveu reforçar funcions que fins ara no s'han fet prou, perquè no hi havia el marc legal, sobretot en tot allò que té a veure amb el control de la bona gestió financera, que és molt important; que la sindicatura té sobretot atribucions, en la tradició més francesa, si vostè vol, en termes de legalitat i regularitat –s'ha de mantenir això–; però també en la bona gestió financera. Seria allò que té a veure amb aquell informe que van fer, per exemple, de dictàmens i estudis. Les coses que s'han fet són les que volíem fer?, s'han fet al menor cost possible?, hem obtingut els resultats apro-

piats?, se n'ha fet el seguiment apropiat?, han tingut la utilitat que buscàvem?, etcètera, que és el que fan els països que van millor en aquest aspecte i qüestió en la qual nosaltres hem de fer més.

S'ha fet també –s'incorporarà a la llei– tot el que és la potestat de proposar sanció. És a dir, reforçar la possibilitat que la sindicatura, quan hi ha incompliments, pugui proposar. No pot sancionar, la sindicatura, com no ho pot fer en general cap òrgan extern, de control extern, enlloc del món, perquè no deixa de ser un òrgan que la seva feina fonamental és assistir el Parlament en la seva funció legislativa i fiscalitzadora del Govern; però sí que tindrà la potestat, quan es produeixin incompliments, de dir a l'autoritat sancionadora: «Nosaltres et proposem que sancionis.» I també és una llei important, una reforma important, que suposarà un enduriment de l'obligatorietat en la col·laboració de les entitats auditades, cosa que s'ha de fer.

I naturalment, escolti'm, no cal que li ho digui, aquest serà un projecte de llei que entrarà al Parlament i en aquell moment tot el que pugui ser enriquir-lo serà benvingut, tindrà la màxima disponibilitat per part del Govern per fer-ho.

I deixi'm que acabi fent dues puntualitzacions que a mi em semblen essencials. La primera és: no ho barregem tot. Una cosa són problemes de gestió, de mala gestió, incidències detectades en la gestió, fins i tot irregularitats administratives. Una altra cosa són els delictes, és a dir, les conductes il·lícites, a les quals vostè es refereix. I fem el favor de no confondre.

Jo li demano això que..., li demanaria..., li proposo: miri, posem-nos d'acord en una norma, no tapar res i no empastifar. No tapar res; quan hi ha delictes, fins al final, amb totes les conseqüències, però no empastifar. No tot són delictes. No tot és sospitós. No tota irregularitat és fruit que hi ha hagut un delictes al darrere. Hi ha persones que fan les coses no prou ben fetes, o que en la gestió no estan encertades, o que el resultat no és l'apropiat. Hi ha auditories que detecten incidències –totes les auditories detecten incidències. Això no vol dir que aquella auditoria hagués detectat un delictes i no ho hauria dit o que hauria hagut de detectar el delictes. No hi ha sistema de prevenció que eviti el delictes, per bons que siguin, i ho hem d'assumir.

Quan es produeix el delictes, per això, n'hem de treure les conseqüències, evidentment que ho hem de fer. Seríem uns insensats si no ho féssim. Quan es produeix el delictes hem de dir: «Ho veus?, hi havia una escletxa, i ara ho veiem, que hi era, i ara treballarem per tapar-la, aquesta escletxa.» És així com funcionem, com funciona el món, com funciona la humanitat, apren dels seus errors. I és quan s'ha produït el fet que no ens agradaria que s'hagués produït que veiem: allà efectivament hi havia coses que es podien fer millor. I ara les podem fer millor.

De manera que jo li demano: no estenem l'ombra de la sospita d'activitats deshonestes, il·lícites, delictives allà on no hi és, però actuem en conseqüència.

I, en segon lloc, li ho deia abans, segona puntualització, la Sindicatura de Comptes no té per missió...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...caçar delinqüents, ni aquí ni enlloc del món. De manera que quan vostè fa una pregunta com aquesta, compliment pel que fa a les mesures –ara mateix acaba-, senyor president, un segon– a adoptar per lluitar contra conductes il·lícites de càrrecs públics i reforma de la sindicatura, jo em pregunto quin tipus d'associació mental està vostè tractant de produir en aquells que l'escolten.

Si no volem distorsionar, confondre i manipular, per favor, evitem aquest tipus d'associacions, perquè no són, en absolut, les que pertoquen en aquest moment.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Millo, té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, fixi's bé que jo he acabat demanant-li que el Govern escoltés més del que parla, i tinc la impressió que no m'ha escoltat. Sí que m'ha escoltat, però selectivament. És a dir, alguna cosa de les que he dit..., no m'ha escoltat. Fixi's que he començat dedicant una part de la meva intervenció, senyor conseller –una part de la meva intervenció–, a un reconeixement explícit dels milers i milers de servidors públics que hi han a Catalunya que fan la seva feina ben feta. Miri si he començat deixant clares les coses, del que parlaria i del que no parlaria. I vostè surt aquí i m'acusa que jo confonc i que ho barrego tot, etcètera.

Escolti, però si el seu estil, precisament, és l'estil de confondre! Si quan vostè surt aquí a contestar sempre surt a confondre! Amb aquest to és vostè el que confon. Amb aquest to que sembla que barregem les coses, i vostè les acaba barrejant. Intenta dir que estem confonent i que estem barrejant, i vostè acaba barrejant. Què ha fet el Govern? Però si el Govern ahir, amb les seves mesures, el que fa és barrejar també. O no és barrejar anunciar tres paquets de mesures en tres àmbits diferents, entre els quals hi ha la sindicatura, l'urbanisme i les fundacions? Això no és barrejar? Sóc jo el que barrejo?

Escolti, vostè demana no tapar res i no empastifar. Absolutament d'acord. Vostès no tapin res: deixin que vegem els informes, deixin que vegem totes les coses que demanem. No tapin res. I nosaltres què empastifem? Jo he sortit a fer preguntes. Es pot dir que he empastifat alguna cosa? Quan nosaltres demanem transparència és empastifar? I quan vostès parlen de transparència, què estan fent?, parlar de la democràcia?, neta? Home, escolti, no pot ser això! Diguem les coses pel seu nom! No surti només a dir que nosaltres barregem: no barrejem, diem les coses pel seu nom. El que passa és que al Govern no li agrada, perquè se sent incòmode que li diguin les coses pel seu nom. Quan vostès surten a la

roda de premsa amb el guió ben après i donen el missatge que donen, són vostès que intenten confondre la gent explicant coses de la manera que al Govern li va bé. I la nostra obligació, com a diputats de l'oposició que som, és controlar el Govern i sortir aquí i fer preguntes per, d'alguna manera, desemmascarar algunes coses que nosaltres pensem que no es diuen del tot com són.

Conseller, necessitem mesures més concretes. El que el Govern ha anunciat és un brindis al sol. Necessitem mesures concretes. Ens cal un acord unànim, a més a més. Si el Govern vol fer-les pel seu cantó, sense parlar amb els grups de l'oposició, doncs, que faci el que cregui que ha de fer. Ara, jo personalment penso que és un error, seria millor parlar amb tots els grups de la cambra, perquè el tema és prou important per trobar que sí, que hi hagi un consens, amb decisions fermes, valentes, sense contemplacions, creïbles i que es compleixin. Perquè un dels problemes més greus que tenim és que no es compleixen algunes coses que es diuen.

Reforma de la sindicatura. Home, escolti, tots sabem el que és la Sindicatura de Comptes, és l'òrgan del qual disposa precisament aquest Parlament –que no és del Govern, l'òrgan–, la funció del qual és la fiscalització dels comptes públics, del sector públic català, no? Fiscalització i control del sector públic: la fiscalització dels comptes. Què vol dir això? Home..., vetllar o, en tot cas, identificar o detectar el funcionament, si és incorrecte, i posar-ho de manifest, i fer recomanacions per corregir. Ja ho sabem que no és un òrgan judicial –ja ho sabem, eh?–, però no em digui que no té res a veure amb el que estem parlant. Home!, és l'òrgan més important que tenim, en aquest sentit, la Sindicatura de Comptes.

I ara vostè la raó més important que em dona per dir que la llei que va comprometre's a portar l'any 2004 –poca broma, eh?, fa cinc anys– és que «ens vam embrancar en el tema de l'Estatut». I no, no..., és evident, el finançament tampoc l'hem tingut perquè ens hem embrancat amb l'Estatut, i ara resulta que ens assabentem que tampoc tenim la Llei de la Sindicatura de Comptes reformada perquè ens hem embrancat amb l'Estatut. Doncs, escolti, quin negoci!

Però, en tot cas, li recordo una cosa, això no m'ho negarà, quant temps fa que tenim l'Estatut nou aprovat? Tres anys. Que no és una llei vigent? Jo entenc que és una llei vigent. Escolti, al marge i amb independència dels diferents i múltiples recursos presentats de constitucionalitat, amb independència d'això, és una llei vigent. Que no s'ha de complir? Doncs el que volem és que es compleixi. I vostè ve aquí ara a dir que per culpa de l'Estatut no tenim la llei reformada ja? Home, fa tres anys que està aprovat l'Estatut. No em sembla suficientment seriós. Hi han altres coses que cal fer.

Nosaltres li presentarem una proposta, que ens agrada molt poder-la negociar i poder-la consensuar si és possible, i parlarem de l'activació efectiva de l'Oficina Antifrau, que vostès no en parlen, però que està encara allà, vejam què fa i què no fa. Escolti..., posem-la en marxa, aprovem-ne el reglament –posem-la en marxa. Mesures d'ordre legislatiu i administratiu en l'àmbit dels contractes i concessions de les administracions públiques a Catalunya, que serveixin per enfortir els me-

canismes de transparència i control de la contractació. I aquesta és una competència, aquesta que li parlo ara, que ens dona l'Estatut d'autonomia, i no l'hem recorregut, aquest punt que ens dona aquesta competència, i no l'hem desenvolupat, com d'altres competències que li recordarem, també en matèria de transparència, que no s'han desenvolupat per part del Govern, i tot un seguit de mesures molt concretes en l'àmbit de la transparència i el control, com li dic, i l'eficàcia de les administracions, que detallarem en la nostra moció i que, sens dubte, vostè comprovarà que desborden la insuficient i tímida proposta anunciada pel Govern, que no és altra cosa que, novament, un pedaç dels que ja ens hi té acostumats el Govern, que no voldríem que fos això, i que no desaprofitéssim aquesta ocasió tan important que tenim per afrontar, realment i de fons, les reformes necessàries per lluitar eficaçment contra la corrupció.

Gràcies, senyor president.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable president, senyor diputat..., no, escolti'm, el Govern no barreja, el Govern jo crec que delimita molt clarament els camps de la seva actuació. Hi ha un conjunt de mesures que tenen un propòsit, que és tractar d'evitar aquells casos que han portat a situacions de corrupció, que, per cert, no afecten el Govern de la Generalitat. Hi ha un conjunt de mesures que tenen per propòsit, per exemple, les derivades de l'informe de l'auditoria sobre informes i estudis, que es presentaran properament –jo em vaig comprometre a fer-ho el dia que vaig presentar l'informe aquí al Parlament–, que tenen com a propòsit millorar el sistema actual per tal de tractar d'evitar que es reduïssin els percentatges de casos en els quals hi havia un dubte sobre l'educació del preu al valor, del preu pagat, el valor de l'estudi, la utilitat posterior, etcètera, vull dir, són d'àmbit diferent.

Hi ha un conjunt de mesures que tenen a veure amb l'acompliment del que ja diu avui la Llei de la Sindicatura, que no és la reforma de la sindicatura, que són les que es van dir ahir. Això no vol dir que ja que es fa la reforma aquestes mesures es puguin millorar, es puguin completar amb el que farem amb la Llei de reforma. Jo crec que és molt clar! Aquí no hi ha una barreja! I li demano, de nou, que eviti aquesta barreja a la qual vostè és especialment propens en les seves intervencions.

Precisament, vostè es queixa de la transparència amb relació a l'accés als informes. Mai n'hem tingut tanta com ara, tota la transparència, poden accedir a qualsevol informe. És més, aquest Govern ha fet una cosa que no s'havia fet mai fins ara, que és fer una auditoria sobre els estudis i dictàmens, precisament per evitar això que passa, que és empastifar-ho tot. Dir: «Miri, aquest estudi resulta que no sé què passa, escàndol a escàndol, tots els estudis són un desastre.» I van fer un informe, una auditoria, i van dir: «Miri, hi ha un percentatge que és aquest: 3 per cent», en el qual hi ha un dubte sobre l'adequació del valor al preu. No vol dir que el preu hagi de ser zero, eh?, 9 per cent, dubtes sobre la utili-

tat, no vol dir que la utilitat fos zero, perquè no se'n va treure tot el suc necessari. Escolti'm..., i un 9 per cent sobre al qual s'hauria pogut fer amb mitjans propis. No s'havia fet mai. Tenim una descripció, un coneixement, com no el teníem fins ara, del que no acaba de funcionar. En cap cas no s'han apreciat irregularitats ni administratives, i ara s'adoptaran les mesures per tal de millorar-ho. Em sembla que... Miri, jo no sóc en aquestes qüestions gens partidari de l'autocomplaença, però em sembla que s'està fent el que s'havia de fer.

Sindicatura. Miri, jo segueixo pensant que hi ha aquí una confusió per part seva respecte al paper de la sindicatura. Em diu: «No és un òrgan judicial.» No és que només no sigui un òrgan judicial, ni és un òrgan judicial, ni és un òrgan de policia! No li pertoca a la sindicatura detectar els casos de corrupció. No és un oficina antifrau la sindicatura. Si aquest és un debat superat, escolti'm, a tot el món.

No és el paper de la sindicatura ni dels òrgans de control extern. No li demani això perquè no ho pot fer, i ho farà malament. El que hem de fer és que pugui fer bé la seva funció, que és la fiscalització dels comptes de la Generalitat i de tots els integrants del sector públic a Catalunya; que normalment es fa mirant si els sistemes funcionen i en alguns casos fent informes específics anant a buscar zones d'especial risc, i dient: «Miri, caldria millorar tot això en el funcionament del sistema per evitar que es produïssin les incidències que hem detectat.»

I això és el que hem de fer. Igual que hi ha una confusió en el tema de l'Estatut, perquè vostè aprofita, no?, i diu: «No aquí com que hem estat embrancats amb l'Estatut, quina pèrdua de temps, no?» —quina pèrdua de temps—, «doncs, no ens hem pogut dedicar a la Llei de la sindicatura.» No, no, no..., no ho he explicat bé tampoc. El que hem dit és: «Quan teníem la Llei de la sindicatura apunt, la reforma de la Llei de la sindicatura, resulta que vam treballar, teníem el projecte de l'Estatut, i aquest projecte de l'Estatut canviava l'àmbit competencial, de manera que no tenia cap sentit presentar una llei de la sindicatura amb unes competències que immediatament canviaven de resultes del nou Estatut. I, evidentment, no es podia presentar aquest projecte de llei a l'anterior legislatura. Oi que és bastant clar, això? (*Veus de fons.*) I es presenten en aquesta legislatura, cosa que es farà, efectivament. Vostè tindrà un projecte de llei de la sindicatura en aquesta legislatura i podrà fer les aportacions que cregui necessàries.

I, miri, finalment, jo crec que en una situació com aquesta hem d'evitar l'espectacle penós d'anar-se'n tirant porqueria uns als altres «és que vostès han fet això i els altres han fet allò altre», i a veure qui tira més porqueria a sobre. Jo hauria pogut caure en aquesta temptació. Pot comprendre que el PP en això ens ofereix un mostrari magnífic per fer-ho. Hauria pogut comprar el mostrari del PP i anar escollint: «Mira, buscaré un cas per aquí, un cas per allà i el tirarem per sobre.»

Vostè creu que amb això farem el que ens toca? Vostè creu que amb això contribuïrem realment a fer la feina que ens pertoca? (*Veus de fons.*) No, jo ho pregunto. Oh, no..., vostè ha fet unes quantes associacions aquí: conductes il·lícites, Govern, sindicatura.

Home, doncs, em sembla que jo li demanaria que, com a mínim, amb una certa modèstia i humilitat, que és el que jo he tractat de tenir, vostè reconegui: «Miri, m'he equivocat en fer aquestes associacions.»

El president

La següent interpellació, que és el novè punt de l'ordre del dia, la presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a afrontar la crisi econòmica (tram. 300-00242/08)

I té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre senyor Francesc Homs. Mesures per afrontar la crisi econòmica.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, en un context de crisi com el que vivim és imprescindible que des de la política, però sobretot des de les administracions públiques, les que poden actuar, s'aprofitin al màxim totes les eines jurídiques que un país té a l'abast. En aquest sentit el nostre grup parlamentari, i no crec que els descobreixi res en això, està convençut que l'Estatut de 2006 ofereix moltes possibilitats, d'altres ho veuen diferent —de fet, ho han vist diferent en altres moments, no?, és prou conegut—, nosaltres no. Nosaltres creiem sincerament, hi hem cregut sempre, que l'Estatut ens ofereix bona part d'allò que necessitem per lluitar contra la crisi, si no tot, bona part.

És des d'aquesta perspectiva que el model de finançament establert a l'Estatut ofereix un potencial que té especial valor en època de crisi, no? Perquè suposo que convindrem, més enllà de com es gastin els diners —i ad'ixò ja se'n parlarà la setmana que ve, si no ho tinc mal entès, en el debat dels pressupostos—, que disposar de recursos econòmics és bàsic per prendre mesures eficaces i eficients per lluitar contra la crisi. I per tot plegat —per tot plegat—, senyor conseller, volem vincular, com correspon, i suposo que hi estarem d'acord en això, el debat del finançament amb el debat de les mesures per superar la crisi.

A vostès és possible, o a alguns de vostès, no ho dic pel seu cas concret, però a vostès és possible que els sembli estrany, i en part algú podria pensar que és normal, no? Primer, perquè han pactat un model de finançament que no respecta ni compleix l'Estatut; i, segon, perquè les xifres que vostès diuen i que ens donen, d'acord amb el nou model que han pactat, se les poden creure vostès realment si es fa un acte de fe, gairebé diria, partidista o partidari.

Anem a pams, i començant per les xifres. Comprendrà, senyor conseller, que superada el que en podríem dir la propaganda que es va fer el mes de juliol passat, pressupostos en mà, les xifres ni són clares, ni són segures, ni són garantides. Aquesta és la realitat. Vostè presenta uns documents per presentar els pressupostos, un projecte de llei que de nou es torna a acostar més a la propaganda que no pas a la realitat de les coses, no?

Com vostè sap..., vaja, millor que jo, si vol, ja li ho admeto, no?, li he admès sempre en aquest sentit, tot plegat és a benefici d'inventari. Tot són previsions. Vostè mateix així ho ha presentat. I en aquest sentit fins que no es facin les corresponents liquidacions no sabrem si el que diu, tot allò que diu que guanyem, és realment cert o no. I permeti'm que, a data d'avui, li constati que hi ha més elements per posar-ho en dubte que no pas per pujar-hi de peus, que es diu vulgarment.

Vostè, com a conseller d'Economia, ha superat tots els rècords possibles en el terreny d'equivocar-se en les previsions. I això és una dada objectiva. Vostè és el conseller d'Economia que ha tingut la *mala pata*... –no li ho retrec, simplement constato un fet, no?–, és el conseller d'Economia que s'ha equivocat més i de més tros en la història de la Generalitat. Ja sé que no és estrictament culpa seva, i que em dirà això, eh?, i que és conseqüència de la crisi global sobrevinguda, probablement també dels astres, i segur –segur, segur– de la mala planificació de Convergència i Unió –sempre surt Convergència i Unió per algun lloc o altre, no?

En aquest sentit vostè, francament, és molt previsible, tots devem ser molt previsibles en aquesta sala. Però, vaja, és molt previsible en el fet de respondre amb evasives quan se li plantegen les coses en aquests termes i defugint de la responsabilitat que té. En qualsevol cas, és igual, jo no el responsabilitzo que s'hagi equivocat en totes les previsions. Però això és un fet cert, és un fet contrastable, no? Si mirem els pressupostos dels últims anys això em sembla que és prou evident. Si fins ara s'ha equivocat, serà culpa seva o no..., si fins ara s'ha equivocat, que això és un fet cert, digui'm perquè a partir d'ara no s'ha d'equivocar més. I, per tant, per què ara ens l'hem de creure, per què ens hem de creure els pressupostos que vostè ens presenta, en aquest sentit, doncs, dels ingressos i de la previsió d'ingressos.

Per tant, si som seriosos, i pretenem ser-ho, amb tota la modestia, jo crec que hauríem de deixar les xifres de banda. Perquè entre el que diu vostè que guanyarem i el que diu l'Estat que els hem de tornar, això s'assembla més al negoci de Robert i les cabres que no pas a un acord com l'han presentat vostès.

Ja sé que, vaja, en aquest moment vostè només em pot demanar que el cregui, no em pot demanar res més, no?, i que, per tant, ho té molt difícil per rebatre-ho des del rigor. Per tant, deixem-lo estar, el debat de les xifres, si vostè vol.

Ara, l'altre punt que sí que podem analitzar, ja, a data d'avui, és si el model compleix o no compleix l'Estatut. Això és una anàlisi que la podem fer. I, amb les lleis que en aquests moments s'estan tramitant a les Corts espanyoles, amb la LOFCA al capdavant, resulta evident que el model que vostès han assumit no respecta l'Estatut, de fet, no el respecta clarament. En aquest sentit, demà es perpetrà el que jo crec que és una nova..., vaja, indiscutible nova amputació de l'Estatut, i s'aprovarà una LOFCA que contradiu l'Estatut, que el deixa inservible almenys per als propers anys, no? Deixi'm que li'n posi alguns exemples.

L'Estatut estableix, a l'article 208, que és la Comissió Mixta qui ha de revisar quinquennalment el model. En canvi, les lleis de finançament, amb la LOFCA al capdavant, diuen que això li correspon fer-ho al Consell de Política Fiscal i Financera. És a dir, l'Estatut fa un plantejament estrictament bilateral i el que s'aprova en aquests moments a Madrid, que vostès hi donen recolzament, està en una lògica absolutament multilateral.

L'Estatut estableix a l'article 210 que la contribució a la solidaritat és una funció que correspon a la Comissió Mixta. I les lleis que s'estan tramitant en aquests moments a Madrid, que reflecteixen aquest acord al qual vostès varen arribar, i que vostès voten –lleis que vostès voten–, estableix que no serà precisa la reunió de la Comissió Mixta per aquesta qüestió, per acordar l'aportació de Catalunya a la solidaritat. Ho diu textualment, a més a més.

L'Estatut estableix també, a l'article 206, que «hi ha d'haver un finançament similar per atendre els serveis essencials de l'estat del benestar, que són l'ensenyament, l'educació i els serveis socials» –ho diu l'Estatut literalment, eh?–, «sempre que hi hagi un esforç fiscal similar». I la LOFCA el que ens planteja és que per aquests conceptes hi ha d'haver el mateix finançament, s'anivella per a tothom absolutament igual; independentment, en aquest cas, de l'esforç fiscal que es faci.

L'Estatut estableix, també, a l'article 206, que el repartiment de diners que s'hagi de fer no vinculat al major esforç fiscal, el criteri serà la població, els diners es repartiran per població. Però aquí el debat important, i ja ho hem comentat en alguna altra ocasió, no era la població, que ja era fins ara això, no?, sinó com es ponderava, com s'ajustava aquesta població, amb quins criteris. I aquí varem tenir una discussió quan varem tramitar i fer l'Estatut i varem incorporar una colla de criteris, entre altres els costos diferencials de la vida. Això no es contempla en les lleis que s'estan tramitant en aquests moments a Madrid.

I uns quants exemples que li podríem posar a continuació, que jo per raó de temps, doncs, no em puc allargar més. Després ens queixarem de la sentència del Tribunal Constitucional. Però, d'una manera o una altra, per omissió, ni que sigui per omissió, vostès hi contribueixen, no? Votant contra els arguments dels advocats de la Generalitat, que són molt clars en aquests termes, és evident que deixen al descobert la defensa de l'Estatut davant del Tribunal Constitucional. I això, evidentment, no és neutre –això no és neutre–, això té conseqüències lògiques, pròpies, doncs, en el debat que en aquests moments hi ha en el marc del Tribunal Constitucional.

Davant de tot el que li he exposat, i per fer front al context econòmic que tenim, més que mai, ens agradaria al grup parlamentari que represento que ens aclarís el següent, com a mínim el següent, després a la continuació del debat podem parlar d'altres coses, però, com a mínim, les quatre qüestions següents: ens agradaria que, si la interpretació harmònica que estableix el mateix Estatut... –el mateix Estatut– diu en una disposició addicional, que l'Estatut i la LOFCA s'han d'interpretar harmònicament. I aquí la qüestió està en el següent, no?: i si no es poden interpretar harmònicament perquè hi ha

contradicció? Això els advocats d'aquesta casa ho han resolt: «Doncs, si no es poden interpretar harmònicament», diuen els advocats d'aquesta casa, «preval l'Estatut.» Sé i sóc conscient, i vostè també, que els advocats de l'Estat diuen exactament el contrari. I el que hem acabat fent –el que vostès han acabat fent– és allò que diuen els advocats de l'Estat. Aquesta és la realitat, no?

I aquí la pregunta és la següent, no? Si hi ha una contradicció, com jo li he posat de manifest, entre el que estableix l'Estatut i el que estableix la LOFCA, com haurem de funcionar? Tindrem, acabarem tenint dues lleis... –tres lleis, perquè de fet el finançament que vostès estan tirant endavant amb Madrid, com vostè sap, són dues lleis–, tindrem dues lleis que contradiran el que estableix l'Estatut. Totes, les tres lleis, vigents, però amb contradiccions. Quina llei haurem d'aplicar? Al final algú això s'ho acabarà preguntant, suposo, no?

Li demanem també que amb tot això del finançament operi amb una major transparència i no amagui informació. Jo crec que vostè no ha explicat tota la informació respecte al model de finançament acordat.

Li demanem també com es compensaran, a tenor del principi de lleialtat institucional, els deutes pendents que l'Estat té amb la Generalitat, i particularment quin és el resultat en aquests moments del grup interdepartamental que vostès van crear ja fa una pila d'anys per identificar el cost del principi de la lleialtat institucional.

I finalment, no voldria deixar passar l'ocasió, encara que això sigui més tangencial, per preguntar-li quan es posarà en marxa el consorci tributari que preveu l'Estatut i que hauria d'haver entrat en funcionament fa un any i dos o tres mesos...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Molist

...perquè hauria d'haver entrat en funcionament el mes d'agost de l'any 2008.

Bé, aquestes són els plantejaments que li fem, senyor conseller.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president... Il·lustre senyor diputat, mirin, vostès no van saber reaccionar quan els vam proposar «anem junts a la negociació del finançament». No es van creure el que nosaltres dèiem: «Nosaltres no acceptarem un mal acord.» I van decidir esperar contra el Govern, no treballar per al país. I quan vam tancar l'acord van quedar tan descol·locats que van ser els únics a la societat catalana que no van veure... –i espanyola, per cert; especialment a l'espanyola, no?–, que no van veure que aquell era un gran acord per a Catalunya.

I van fer una cosa que jo havia vist poques vegades a la política catalana, que és una campanya publicitària destructiva, negativa, d'anuncis als diaris, manipulant i, deixi'm que ho digui, faltant a la veritat d'una manera clamorosa, en tots els punts –en tots els punts. Es van quedar sols, certament. Van ser els únics que no van ser conscients que allò era un gran acord, perfectament congruent amb l'Estatut, al màxim de l'ambició de l'Estatut.

Jo l'hauria invitat a vostè a assistir a la reunió del Consejo de Política Fiscal y Financiera i hauria vist fins a quin punt tot Espanya era conscient que això era així, que Catalunya havia negociat, se n'havia sortit i havíem tingut un bon acord. I una vegada obtingut amb Catalunya, s'aplicava per a tots. Aquesta és la realitat.

Veig que vostè, inassequible –per cert, el veig molt sol en el seu grup, avui–, inassequible, persisteix en l'error. No, escoltin, amb tot el respecte (*remor de veus*), amb tot el respecte als il·lustres, magnífics i distingidíssims diputats que ens acompanyen; que m'acompanyen a mi, també, escoltin! (*Persisteix la remor de veus.*) I els agraeixo molt que estiguin aquí, perquè estic convençut que després aconseguiran convèncer fins i tot el senyor Homs de les virtuts del bon acord que hem fet.

Però aquesta és la realitat. I quatre mesos després, vostè –quatre o cinc, ara ja no ho sé..., exactament cinc, no?, deu ser, perquè des del mes de juliol fins avui: quatre mesos–, vostè hi torna –vostè hi torna.

No, miri, vam fer un gran acord, un acord perfectament en sintonia amb el que volia que féssim l'Estatut, que ens dona un augment de recursos molt i molt important i que suposa un canvi de model de fons, per al qual hem estat treballant tant i tant. Aquesta és la realitat.

Recursos? Si això no admet discussió! Si està tancat i pactat! «Mirin» –vam dir– «l'any 2009 seran 2.200...» –ara no li sé dir la xifra exactament–, «seran aquests; l'any 2010 seran 2.613» –em sembla que és aquesta la xifra, és la que figura al pressupost–, «i l'últim any, el quart» –per cert, l'Estatut estarà en ple funcionament, no se m'esveri, l'any tercer; però havíem de renunciar a un quart any si ens permetia millorar?– «3.687 milions de l'any 2009.» Així està i així està tancat.

No, no, si som transparents, explícits, concrets amb les xifres. Mai a la vida vostès havien pensat que poguéssim arribar a aquesta xifra, mai! Ni ho somiaven. I no li dic ja la xifra que vostès van aconseguir l'any 2001-2002, perquè vostè em dirà «és que no teníem Estatut»: 260 milions. Fins i tot sense Estatut em sembla una mica petita, francament; hauria pogut ser una mica més. Però és veritat, no hi havia Estatut.

De manera que xifra, aquesta! Escolti'm, jo no enredo els ciutadans de Catalunya, m'entén? I vostè hauria d'argumentar quan diu que això no és veritat, cosa que no fa.

Canvi de model? Absolutament. Tenim un model que és un model que consisteix en el següent: 75 per cent dels impostos nostres, més una aportació addicional de l'Estat, es distribueixen segons criteris d'anivellament, en els quals es tenen en compte els indicadors que diu

l'Estatut –són els clau, bàsicament segons la població, però se n'hi afegeixen d'altres–, i un 25 per cent dels impostos que no entren a l'anivellament ens els quedem directament. Això és exactament així.

Hi ha dos fons d'ajustament, que són el fons de suficiència, per a aquelles regions, comunitats autònomes espanyoles, que hi perdrien, i el fons de competitivitat, que ens pertoca especialment a nosaltres, que contribueix a fer el trànsit digerible. I el trànsit ens beneficia tant que el quart any estarem en una posició de cent cinc, per sobre de cent cinc, amb relació a la mitjana espanyola, quan havíem estat històricament en noranta-quatre o noranta-cinc. Aquest és el canvi per què lluitàvem: anivellament sí, però un anivellament que no ens perjudiqui. És a dir, no total: una part dels impostos que paguem els ciutadans de Catalunya ens han de correspondre a nosaltres. Això és el que diu l'Estatut.

Jo he tractat d'explicar-li-ho de totes les maneres possibles. Home, fer-ho al Parlament és una mica complicat, per les característiques que té aquest fòrum. Això ho entendreà vostè. Però he tractat de fer-ho. Ho saben tots els que hi entenen, en aquest tema.

L'article 206 de l'Estatut, que és la peça clau, diu exactament això. M'entén? Diu exactament això. I això és el que hem aconseguit. Diu exactament això, que vol dir: podrem tenir serveis similars en els serveis bàsics de l'estat del benestar –que vol dir amb un criteri d'anivellament– si fem un esforç fiscal similar.

Què vol dir «si fem un esforç fiscal similar»? Vol dir que els impostos que posem per a l'anivellament no són la recaptació real, que pot ser fruit d'un major esforç fiscal, del fet que apugem els tipus, sinó derivats de la capacitat normativa. Si és molt senzill això, si està estudiat, si és conegut, escolti'm! Si vol li'n donaré referències perquè la pròxima vegada vostè ho pugui entendre millor. M'entén?

I l'Estatut recull això. I la reforma que hem fet, l'acord nou, que és de nova planta, vol exactament això. De manera que compliment estricte de l'Estatut i un magnífic model.

Com s'ha fet? Escolti'm, vostè creu que mai hi hagut una relació, una negociació tan bilateral entre Catalunya i l'Estat com la que hi ha hagut aquesta vegada? Vostè ho creu? Mai! Mai havíem negociat d'una manera tan bilateral Catalunya i l'Estat. Ho sabia tothom i era obvi que aquesta era una negociació entre Catalunya i l'Estat. I després d'emplenar-se la boca molts dient «no, això multilateral», «fòrums de no sé què», van estar un any en què es presenciava com anàvem negociant Catalunya i l'Estat, i el *consejo* anava esperant. I fins que Catalunya i l'Estat no es van posar d'acord no va haver-hi acord. I si no ens haguéssim posat d'acord, no hi hauria hagut acord. I una vegada es va produir aquest acord, Catalunya i l'Estat, es va portar al Consejo de Política Fiscal y Financiera, que el va revalidar. I una vegada fet això, es canvien la LOFCA i la Llei de finançament per adequar-los a aquest acord. Què més vol?

Clar, és que vostè sembla ignorar que existeix la LOFCA. És que l'Estatut no va eliminar la LOFCA. Llegeixi's l'article 201.1: «El finançament de la Generalitat» –és a dir, el

que diu aquest títol sisè– «s'adequarà al que diuen Constitució, Estatut i la llei orgànica prevista a l'article 157.1 de la Constitució.» Sap quina és? La LOFCA. Miri, existeix. I s'han d'interpretar harmònicament, sí, però també existeix.

De manera que jo crec que s'han fet les coses de la manera que ens convenia, que és que hem pactat, hem fet un acord i, una vegada fet –fixi's, vostè, són altres el que haurien d'estar en tot cas protestant–, diu: «Ara canviarem la LOFCA per adequar-lo a aquest acord.» Home, em sembla que per nosaltres això és bastant satisfactori, francament. Mai havíem pesat tant, mai! Mai havien pesat tant vostès! Mai havia sigut tan decisiu el paper del Govern de Catalunya per fer un canvi de veritat en el model de finançament, mai!

Ara, la LOFCA existeix? Doncs, miri, sí, existeix, sap?; és que l'Estatut no la va eliminar. I sap per què no? Perquè la Constitució diu que existeix. De forma que vostè pot seguir pujant a l'*enredadera* i dient coses fora de la realitat, però aquesta és la veritat. I ara tenim un magnífic acord, un canvi de model, de fons, sense el qual aquest any 2010 per al qual estem fent el pressupost tindríem 2.600 milions menys, i a més aquest és un model estable, un model que podrà funcionar a partir d'ara, sempre i en el futur. O sigui que aquesta és la realitat.

I gràcies a això –i ara em permetrà que, ves per on, tracti també de fer alguna referència a la seva interpellació– podrem, en el pressupost del 2010, fer les mesures necessàries per fer front a la crisi.

Per cert, molt poc segur deu estar vostè dels seus arguments, molt poc convençut deu estar vostè de poder guanyar el debat, quan resulta que la pregunta que fa el seu grup és quin és el capteniment del Govern pel que fa a les mesures per afrontar la crisi econòmica. És a dir, sembla que hem de tractar de tendir emboscades, quan plantejem qüestions com la que vostè ha plantejat, que és estrictament sobre el model de finançament, la reforma del finançament i allò que hem de fer.

Per cert, senyor president, no sé si aquestes qüestions s'haurien de tenir en compte perquè el debat pogués tenir la riquesa necessària, perquè la seva interpellació era quin és el capteniment del Govern pel que fa a les mesures per afrontar la crisi econòmica, benvolgut il·lustre senyor diputat. De manera que quan vulgui i com vulgui. I si vol, no cal ni que ho posi per escrit: quan vulgui, parlarem del que a vostè li interessi.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor Homs té la paraula.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, agafant el fil de la reflexió final que feia, que el veig molt esverat..., la impressió que tinc, no? Ara, quan entrava cap aquí, em deia: «Quina baixesa!», no? Noi, jo crec que això són els arguments. Vostè exposa els seus, jo he exposat tranquil·lament els meus, no?

I vostè feia una reflexió sobre la por que teníem de guanyar o perdre aquest debat. Escolti'm, jo, francament, no l'entenc, no?, perquè a mi em semblava que estàvem d'acord que tot això del finançament tenia a veure amb les mesures per fer front a la crisi, i em semblava que això hi estava vinculat, i que per això, en part, les coses van com van a resultes de la crisi, no?, respecte al finançament. Em semblava que això era així. Ara, és evident que veig que discrepem, no? Doncs, simplement discrepem. No s'ho agafi tan a pit, no? Jo crec que en això, simplement, doncs, hem de ser capaços i curiosos de respectar els uns als altres les posicions de cadascú.

Efectivament, nosaltres ens els vàrem creure; ara fa un any ens els vàrem creure. Vàrem fer una moció conjunta; em sembla que va ser votada l'1 d'octubre del 2008. Per allò que deia que no ens els hem cregut mai. No, els vàrem creure, vàrem fer una moció conjunta, i vostè va plantejar –vostè ho va plantejar, se'n va fer ressò tota la premsa– que si a final d'any 2008 no estava fet el tema del finançament es votava en contra dels pressupostos de l'Estat, perquè era una mesura de pressió política això. Va arribar final d'any, no hi va haver l'acord de finançament però vostès, el Partit dels Socialistes, van acabar votant a favor dels pressupostos. I els altres, no.

Llavors, a partir d'aquell moment, efectivament, i a més a més li ho vaig dir, ens els vam deixar de creure, oi tant!, és clar, és que quan les coses..., es comparteix una estratègia i de cop i volta, doncs, per les raons..., les que sigui, perquè vostès defensaven un altre interès... Si és que és molt legítim! I a més a més tots sabem, els d'aquesta cambra, que si en aquell moment els pressupostos no s'haguessin votat perquè els grups catalans no hi haguessin donat suport, inclòs el Partit dels Socialistes, doncs, s'hauria anat a pròrroga i ja els hauríem arreglat, aquells pressupostos, en els següents dos o tres mesos. Si no hauria caigut el Govern de Zapatero! Si aquest no era..., el problema no era aquest. Era com els fèiem entendre que s'havien d'avenir als plantejaments que es feien.

Per tant, imagini's si vam anar junts, imagini's fins a quin punt vam deixar de creure en vostès. Si em sembla que és molt lògic i coherent el que li plantejo. Vaja, i a més a més, ho coneix de sobra; vull dir, és que amb això no ens hem enganyat mai, ni vostè a mi ni jo a vostè, ni vostès a nosaltres ni nosaltres a vostès, no?

Diu: «Ens vàrem quedar sols! Ens vàrem quedar sols!» Doncs, escolti, jo, què vol que li digui? Jo no sé..., i ho deixaré aquí, perquè és un debat que m'interessa molt poc, si ens vàrem quedar sols o no. A mi, vostè, explicant això, em sona a aquell conte del rei despulat. El sap, oi, aquell, el conte del rei despulat? Aquell senyor que volia el vestit més bonic del món i al final anava nu i tothom li deia que feia un goig tremend amb aquell vestit, no? A mi em sona a això, eh? Tothom li va dir el que li va dir, i en qualsevol cas suposo que vostè també deu parar orella en aquests moments, i la gent veu el que hi ha. I ja està. I en aquest país, doncs, tothom té els seus motius i les seves raons per actuar amb més o menys discreció.

Ecolti, el temps ja ens donarà la raó a mi o a vostè. El que no deixa de sorprendre'm, vostè que hi entén, en tot això, i que n'ha fet cavall de batalla durant la seva

vida professional i acadèmica, és que hi pugui de peus de la manera que hi puja, perquè ni ara vostè ni jo, respecte a com realment acabarà anant tot això... Podem tenir les nostres percepcions i els nostres arguments, sobretot des del punt de vista jurídic indiscutiblement, perquè hi ha una llei contra una altra, i aquesta anàlisi jurídica es pot fer. Però si el resultat del que vostès han pactat és bo o dolent i dóna el que vostè diu que donarà, doncs, ho veurem quan vinguin les liquidacions, perquè són pressupostos. I vostè, a més a més, ho va presentar d'aquesta manera. Si literalment, en aquest sentit, no ha enganyat a ningú. Però siguem seriosos tots plegats, vostè també. Per tant, em sorprèn, no deixa de sorprendre'm que algú que coneix tot això pugui tant de peus en les xifres. Doncs, ja ho veurem; ja ho veurem, senyor Castells, i vostè ha de ser, és prou responsable per saber... Ja ho veurem, no?

Jo on he fixat l'atenció és en allò que en aquests moments coneixem, que és l'articulació jurídica de tot això, i no encaixa amb el que estableix l'Estatut. Fixi's que de tot el que li he plantejat jo vostè no m'ha respost res. Si tenim un estatut que diu una cosa i una LOFCA que en diu una altra en un sentit contrari, què prevaldrà aquí?, com funcionarem? No m'ho contesta. Quan li plantejo el principi de lleialtat institucional, com està això, com ha operat, no m'ho contesta. Quan li plantejo el consorci tributari, que s'havia d'haver creat..., ho diu molt clarament l'Estatut; hi ha coses a l'Estatut que no són clares i hi ha coses que són claríssimes, i això era, per exemple, claríssim, que s'havia d'haver creat el mes d'agost del 2008, i no s'ha creat. I vostè no em contesta. Suposo que ho farà ara, quan tingui oportunitat de fer-ho, però d'entrada, de tot això, vostè no me'n parla, no?

I transparència, que diu: «Home, i tant, que som transparents. No hem...» Jo no li estic dient que hagi enganyat, és que no ha donat tota la informació. Jo no dic que hagi enganyat, no ha donat tota la informació. Nosaltres li hem demanat informació, la hi vam demanar en el Ple que vàrem fer extraordinari el mes de juliol, la hi hem demanat aquest estiu, i encara no ens ha contestat.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Molist

És sorprenent, no?, quan li demanem informació –xifres, dades, informació–, vostè no ens contesta. Bé, doncs, ja ho farà quan ho tingui a bé, no? Aquesta és la manera de funcionar.

I, en qualsevol cas, i tant que hi tornarem. Mentre vostè no ens contesti, mentre vostè no doni les explicacions, mentre vostè no respongui les preguntes que li fem, hi tornarem cada cop i els cops que faci falta. Estem convençuts de la nostra posició. Jo no dubto que vostè estigui convençut de la seva. I d'arguments, escolti, per totes bandes; i molts, a més a més.

Ja ho trobarem, senyor conseller. Jo l'únic que li demano és que quan li fem preguntes, interpellacions, preguntes per escrit...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Molist

...simplement ens acabi contestant. Només això. I els judicis de valor, escolti, faci el que vulgui, eh?, però no és el que li venia a plantejar en aquesta interpellació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, il·lustre senyor diputat, senyors diputats... Tantes ganes té vostè de fer un debat sobre el finançament, que no fa una interpellació per fer un debat sobre el finançament; però, en canvi, després vol fer un debat sobre el finançament. No, si, escolti'm, ja ho veu, quan vulgui farem el debat sobre finançament. Si aquest és un tema que ens el sabem una mica bé, m'entén? De manera que... Però digui-ho, si al cap..., escolti, al revés: vol fer un debat amb tots elements? Escolti, ja ho veu, si fins i tot agafant-me per sorpresa ho fem tranquil·líssimament. De manera que imagini's vostè si hagués pogut donar resposta a les seves preguntes si vostè me les hagués formulat. Llavors ja hauria estat extraordinari! Si vostè el que vol és que els senyors diputats, en primer lloc, i en general els ciutadans de Catalunya, no?, es puguin enriquir amb un debat sobre una qüestió tan i tan important, digui-ho obertament. Però per què se n'amaga? Que té alguna cosa, que no n'està segur? No se n'amagui, digui-ho clarament. Si nosaltres, escolti, ja ho veu, és una qüestió en què podem parlar del que calgui. Estem tan convençuts del bon acord que hem fet, que en podem parlar. Convençuts no vol dir, compte, que no hi vegem riscos. És clar que els veiem; en tot, hi ha riscos a la vida, per descomptat que sí.

Perquè vostè ara ha rebaixat el to, ara ja ha situat la cosa a dir: «Home, hem d'esperar les liquidacions.» Sí, és clar, això, miri, això és així sempre, m'entén? El que jo li dic..., espero que això tingui un corollari, que és, per tant: «Estem d'acord, vostès han fet bé els números, per al primer any són 2.200; per al segon any, el 2010, 2.600, i per a l'últim any, 3.687, que en funció de com evolucioni l'ITE podrien ser més, molts més, o només una mica més.» Espero que ho digui, encara l'estic esperant. Perquè vostè el que fa és negar la major, vostès el que han fet és no només negar la major... Es pot fer sobre bases tècniques, no?, i arguments, i dir: «Miri, no, és que aquestes hipòtesis no són correctes» —en aquest cas és difícil, perquè és un acord tancat entre dues parts, m'entén? És que vostès han dit que... —com li ho diria?—, han posat en qüestió la veritat de les xifres, han vingut a dir: «Estan manipulant, estan enganyant...» Home, i això no ens ho poden dir. Som el Govern de la Generalitat; per tant, també el seu Govern, m'entén?

De forma que sempre que vulgui... Diu: «No han contestat les nostres preguntes.» Les deu haver fet molt fluixet, perquè no les he escoltat. Quan vulgui, me les

fa i les hi contestaré; totes i més. Més informació de la que hem donat en aquest tema, és difícil. Nosaltres vam presentar de seguida, el mes de juliol, una informació completíssima, un dossier completíssim; hi és tot, allà. Vostè vol informació complementària? La hi donarem, cap inconvenient.

Tots i cada un dels punts que vostè tracta de posar en qüestió de l'Estatut estan perfectament..., no contestats, perquè eren previs al fet que vostè fes les seves crítiques, no?; estan perfectament aclarits allà. Es compleix perfectíssimament l'Estatut. No és que es compleixi: és que sense l'Estatut no tindríem aquest acord. És que l'acord ha estat possible perquè l'hem extret de l'Estatut, hem utilitzat l'Estatut per poder fer l'acord en allò que era fonamental. Perquè hi havia unes coses que eren clares, les participacions en els impostos; unes que eren bastant encarrilades, que era tot el que té a veure amb la capacitat normativa i Administració tributària, i una altra que no, que era com dissenyar el mecanisme d'anivellament, que era el punt clau. Per això vam fer l'article 206, i ho sabien perfectament. Vostè ho hauria d'haver sabut, vostè que va jugar un paper tan i tan protagonista en aquesta negociació, vostè hauria de saber-ho: l'article 206 és clau. Doncs, miri, això és el que vam fer: concretar com s'havia de fer l'article 206, d'una manera, al meu entendre, extraordinàriament satisfactòria.

Vostè em pot dir: «Home, en una negociació s'hauria pogut...» Sempre, és clar, en una negociació, miri, hi ha dues parts. Però la nostra valoració —jo crec que hauria de ser la de vostès, ho és de la immensa majoria dels ciutadans— és extraordinàriament satisfactòria.

I em parlava del rei de..., ha parlat de coses..., ha fet divagacions vostè, no?, sobre si Madrid o les votacions al Congrés... Si jo el que crec ja ho sap, home; si a mi, escolti'm, de cofoisme me'n veurà molt poc. Jo crec que de vegades nosaltres mateixos ens ho posem difícil, no?, i el que hauríem de fer en aquestes qüestions és anar junts i posar tota la força que tenim a la balança quan anem a negociar. I vostès a partir d'un moment van decidir que era més important disparar contra el Govern que fer allò que era bo per a Catalunya.

Miri, em parla del conte del rei despullat, està bé. Sí, home, és un conte que em sona, no? Però jo vostè, més aviat, quan m'ha començat a parlar de contes em pensava que em parlaria del conte de les gallines, m'entén?, i veig que no, que ens ha parlat del conte del rei despullat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació del Grup Mixt.

Interpel·lació

al Govern sobre els casos recents de corrupció que són objecte d'investigació judicial (tram. 300-00239/08)

Senyor Domingo, té la paraula per a la seva exposició.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorables *consellers*, ilustres diputados y diputadas, no es agradable plantear el tema que se va a plantear hoy aquí: el encañamiento en pocos meses de diversos hechos en los que la corrupción y el manejo espurio de dinero público han alterado las bases del oasis catalán. Parecía que la política catalana, como el brazo de Santa Teresa, era incorruptible, y no. La gravedad de la situación ha hecho que las principales autoridades de Cataluña, el presidente de la Generalitat y el presidente del Parlament, hayan realizado declaraciones institucionales y que todos los partidos políticos llamen a la reflexión sobre la gravedad del problema.

En poco tiempo hemos tenido conocimiento de que el Gobierno catalán contrata informes caros e inútiles y que además podían haber sido hechos con los medios propios de la Administración catalana; el *conseller* Castells lo sabe, porque presentó el informe en este Parlament. De los tres mil informes encargados el año 2007, casi un 16 por ciento eran irregulares, y eso que solamente se valoraron los de contratos menores, y no se tuvo en cuenta, a la hora de hacer la auditoría, a quién se le adjudicaban y por qué, es decir, el sujeto de la contratación, que era precisamente una de las causas de la crítica que se efectuaba por parte de los distintos partidos políticos.

Hemos sabido también que el catalanismo ha servido de coartada a ilustres personajes para enriquecerse. El caso del Palau de la Música es paradigmático. La defensa de una Cataluña nacionalista ha dado una suerte de patente de corso que hace que se crean inmunes a las investigaciones judiciales determinados sujetos. Que una trama organizada por dos cabecillas pueda disponer de casi 31 millones de euros, tal como refleja la última auditoría encargada por el propio Palau, es especialmente clarificador del grado de seguridad que daban determinados contactos a algunas personas.

Hemos sabido también que el dinero no conoce de familias políticas y que por la pasta se hacen las alianzas necesarias. El caso Pretoria 2 ha demostrado que es posible la conexión delictual, o presuntamente delictual, entre personas adscritas a distintos partidos políticos y ha puesto de manifiesto que el poder de algunos responsables políticos de algunos ayuntamientos es excesivo y que su connivencia con clanes poderosos puede facilitar la comisión de determinados delitos relacionados con el urbanismo.

Un dato curioso de todos estos hechos es que el inicio de la investigación ha sido siempre la fiscalía o la Audiencia Nacional y que ninguno de ellos ha tenido su origen en la actuación, en la actividad propia de la Generalitat de Cataluña. Son, por tanto, órganos de la justicia española los que están investigando estos hechos, y es triste, pero no sorprendente, que el argumento principal de la defensa de los amigos de algunos imputados sea que todo este proceso obedece a una suerte de conjura de España –así, como suena– contra Cataluña –así, como suena– o contra el catalanismo.

Creemos sinceramente que en esta materia el Gobierno ha ido a remolque, y buena prueba de ello son los úl-

timos acontecimientos. Fue a remolque en la auditoría de los informes del año 2007: se presenta una querrela ante la fiscalía por un sindicato, el Gobierno encarga los informes para disuadir de esa actuación de la fiscalía, y, por cierto, solamente son auditados, como dije antes, los contratos menores.

El Gobierno se ha llenado en los últimos tiempos la boca de la palabra «transparencia». ¿Por qué entonces tardan tanto en remitir la relación de informes del año 2008, o en responder a preguntas al Gobierno cuando se formulan por los grupos de la oposición? O ¿por qué cuando los diputados vamos a los departamentos a examinar los expedientes no se nos facilitan fotocopias, cuando puede ser así, y tenemos que hacer la labor de amanuenses, durante muchas horas, para intentar descubrir dónde está el hecho irregular? ¿Por qué si le preguntamos sobre el uso de las tarjetas de crédito, después de que un informe de la Sindicatura de Cuentas manifieste que en determinados organismos de la Generalitat el uso de estas tarjetas es indebido, no se nos facilita la información y se limitan a decir, como una contestación genérica a setenta y cinco preguntas que hizo este diputado, que «l'atorgament i ús de targetes de crèdit a persones al servei de l'Administració estan subjectes a un estricte control tant de l'assignació com de la despesa»? ¿cuando se está preguntando por las personas a las que se adscribe, el saldo medio, los criterios que se siguen para la asignación de tarjetas, las personas que tienen derecho al uso de tarjetas de crédito. No es un invento nuestro; sencillamente, es una petición derivada de un informe de la sindicatura.

Efectivamente, el grado de desafección es enorme, pero no solamente por los casos de corrupción que el sistema judicial español está poniendo de manifiesto, sino porque, evidentemente, estos asuntos surgen en un escenario ya muy mojado: la crisis económica y un debate interminable sobre el Estatuto de autonomía y ahora adobado por las consultas de la independencia. Y hoy aquí y estos días se nos presenta como el gran señuelo para despistar el proyecto de ley electoral, la proposición de ley electoral. Y lo escenifican hoy todos los grupos parlamentarios, o los grupos parlamentarios más importantes en esta cámara, diciendo que ha llegado el momento de despistar a la sociedad. La reforma de la ley electoral es imprescindible, sin duda; pero, desde luego, no tiene en absoluto relación causa-efecto con lo que en estos momentos se está discutiendo y con lo que hace que muchas personas se manifiesten delante del Ayuntamiento de Santa Coloma poniendo en cuestión la credibilidad de todos los políticos.

Es cierto que todos estos acontecimientos no hubieran generado la desazón entre la ciudadanía si no se partiera de unas premisas específicamente catalanas. En Andalucía, o en Madrid, o en Baleares, o en la Comunidad Valenciana, han sido objeto de investigación y de condena bastantes políticos. La diferencia es que en estas comunidades, además del aparato judicial, los grandes partidos políticos ejercen la oposición activa entre ellos; en cambio, en Cataluña se juega a la oposición de salón, en la que se amaga y no se da. La política catalana empezó, a mi juicio, su carrera hacia

el descrédito después de la famosa escena del 3 por ciento en este Pleno, en este Parlament.

Ahora bien, que no se me malinterprete: no estoy diciendo que aquí se sea más proclive a la corrupción. Es evidente que todos los integrantes de los gobiernos son susceptibles de caer en la corrupción: los de España, los de Cataluña, los de Alemania, los de Suecia..., todos, y en eso no hay hecho diferencial. Igual que digo esto, afirmo que para mí existe la presunción de legalidad de las actuaciones administrativas con carácter general, y es cierto, y confío en ello, que existe vocación de servicio y muchos políticos dedican esfuerzos y capital a la mejora de su comunidad. Comprendo, por tanto, el enfado de aquellas personas honestas que se ven manchadas en su honorabilidad por las injustas generalizaciones. No creo que Cataluña sea un lugar en el que las tasas de corrupción sean mayores que en otros sitios —no existen datos—, pero tampoco creo que muchas menos. Y, desde luego, lo que tenemos que erradicar es la presunción de que los catalanes o los políticos catalanes somos más honestos. No, igual que los demás. Entiendo, por tanto, que las apelaciones grandilocuentes sobre la pureza de la política en Cataluña están absolutamente injustificadas, como están absolutamente injustificadas en otros escenarios.

Hoy, y a partir de lo que hemos conocido, sabemos que la corrupción es, efectivamente, un fenómeno transversal, que afecta a todos los gobiernos y a muchos partidos políticos. Y hoy, o ayer, el Gobierno presentó una serie de medidas en que propone su catálogo de reformas para luchar contra la corrupción. Se llena la boca de transparencia y huye de ella. Pero además en la táctica del calamar despista la mirada hacia otros gobiernos. Resulta que los que deben ser objeto de control son los ayuntamientos, los que deben ser objeto de control son las fundaciones de los partidos políticos. También, por supuesto; pero el que también debe ser objeto de control es el propio Gobierno de Cataluña. Y lo limita al control de la política de adscripción a fundaciones y asociaciones. Por supuesto que deben ser corregidas, es evidente que es imprescindible que sean corregidas, y este parlamentario lleva denunciando una política de subvenciones absolutamente maniquea, parcial, oculta y opaca. La importancia que tiene el procedimiento de adjudicación sin concurrencia en la política de subvenciones es escandalosa en el Gobierno de Catalunya.

Pero no desvíen la mirada, porque el Gobierno de Cataluña también tiene casos de corrupción. Y estos días, sin más, hemos conocido que la fiscalía del Tribunal Superior de Justicia investiga las irregularidades detectadas en el SEM, en el Servicio de Emergencias Médicas. Y tienen que ponerse y aplicarse el cuento y hacer también..., y mirarse para adentro y hacer posible que realmente la transparencia, el control, sean de hecho, *de facto*, una acción cotidiana en el Gobierno de Cataluña. Hasta ahora no lo son.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per respondre aquesta interpel·lació en nom del Govern, té la paraula l'honorable consellera de Justícia, senyora Montserrat Tura.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres diputats, il·lustres diputades, realment, en democràcia..., en les dictadures no, saben?, perquè en les dictadures la corrupció està institucionalitzada. És a dir, aquell que no forma part del partit únic, aquell que no té relacions d'amistat i de connivència amb el poder d'una dictadura, no té cap possibilitat de prosperar i difícilment serà tingut en compte; és més, si mostra la seva dissidència, està clar que no té cap mena de possibilitat. Però en democràcia —i entenc que tots els que estem aquí el valor més preuat que considerem és precisament la llibertat i la democràcia— la corrupció que afecta institucions polítiques o persones que hagin desenvolupat càrrecs de responsabilitat o que els estiguin desenvolupant en el moment en què esclata l'actuació dels poders judicials i són imputades, encara que estiguin pendents de judici, doncs, persones que han estat en el món de la política i han jugat un paper de dirigents i han estat considerats, precisament per aquest paper de dirigents, part de la societat que liderava una construcció d'un país, quan en democràcia la corrupció política esclata, en realitat, no és la corrupció només d'aquelles persones que s'hi veuen afectades, sinó que, segons com es gestioni, com es discuteixi, què és el que es plantegi de solucions per a aquest problema, pot esdevenir la corrupció de la política.

I com que vostè és diputat, i com que vostè va prendre un dia la decisió de presentar-se a una candidatura per formar part d'una cambra legislativa d'una de les institucions més importants de Catalunya, el Parlament de representació democràtica, no es pensi que per pujar aquí en aquest faristol i cridar ben fort coses que sonen molt greus i que tenen a veure més amb la funció administrativa d'un govern, que no pas estrictament amb allò que és legal i que és il·legal i, per tant, amb la comissió de delictes i amb la utilització del càrrec públic i de la influència que aquest càrrec públic pot donar per cometre aquests delictes —per tant, està fent una barreja—, no es pensi, des de la meua humil opinió —que no és només meua, em sembla que és compartida per molts en aquest país—, que pel fet que vostè intenti desmarcar-se tant com sigui possible del que avui és el Govern... I no defugim la responsabilitat que hem de prendre la iniciativa en tots aquells problemes que sorgeixen en la vida pública catalana, però no es pensi que per fer aquest tipus d'afirmacions —i n'ha fet unes quantes, després les revisaré— vostè quedarà exempt de l'opinió que pugui anar generant-se en la societat si aquells que formen part dels responsables polítics, encara que sigui de la cambra legislativa i no del poder executiu, aboquen aquest tipus d'afirmacions i barregen allò que és clarament un delictes d'apropiació indeguda o d'usurpació de diners que no són seus, de falsedat documental, d'associació il·lícita, i pretenen barrejar-ho amb això, amb si s'han fet més o menys fotocòpies d'un informe que un dia va demanar a un departament de la

Generalitat. És evident que no és comparatiu, i vostè ho ha comparat en el seu discurs.

I pensi que en la política el que podreix no és el conjunt de l'activitat d'un país i d'unes institucions. Es «podrien», entre cometes, algunes persones; les persones que potser no han estat prou amatents i no s'han adonat que tenien no només l'obligació de complir amb les seves promeses davant dels ciutadans, no només l'obligació de fer el que havien dit en els seus programes, sinó l'obligació de ser exemple d'honestetat i d'entrega al bé general, a l'interès general, a la societat en el seu conjunt.

Per tant, des del meu punt de vista, la guerra, el combat, la lluita, l'esforç perquè no es produeixin casos d'aquestes característiques, els ha de liderar el Govern, ho ha intentat fer amb més encert o amb més desencert, però que ningú es cregui que això només afecta aquells que estan en el Govern. Perquè, finalment, ens estem dirigint a una societat i podem fer dues coses, diputat senyor Domingo: o intentar entre tots sumar esforços i dirigir-los a la societat i explicar-los que el 99,99 per cent dels que estem en algun tipus de responsabilitat ho estem perquè creiem que l'esforç conjunt i plural, entre tots, pot arribar a reformar i a millorar la societat i que estem disposats a tots els exercicis de transparència que corresponguin a les nostres diferents responsabilitats, però que rebutgem i critiquem i foragitarem de la vida política accions d'aquest tipus, i ho fem tots plegats, o utilitzar-ho com a crítica cap al Govern. I no defujo ser avui la representant del Govern que respon a aquesta interpellació; només intento explicar que, en funció de com abordem aquest problema, efectivament, Catalunya en sortirà més o menys reforçada d'una activitat pública que moltes persones van treballar i van lluitar perquè pogués ser democràtica, oberta, plural, lliure...

De les moltes coes que jo he sentit aquests dies, li'n destaco una d'una senyora anònima que vaig sentir a través dels micròfons d'una ràdio, que deia: «S'està construint un mur que separa l'univers de la societat de l'univers de la política.» I em va doldre especialment. Hi insisteixo, és una senyora anònima, però tinc la sensació que, si no ens adonem d'això, el que acabarà passant és que, efectivament, vostè i jo, vostè en l'oposició, jo en el Govern, aquí ens discutirem moltíssim, però en canvi el que semblarà és que el que volem és crispar el debat, però no trobar autèntiques solucions.

Bé, perquè no em digui que no li he contestat res en nom del Govern, m'agradaria contestar-li algunes coses; i espero que m'accepti que algunes són veritat, tot i que des de l'oposició les coses es veuen diferent, i jo sé que es veuen diferent, perquè he estat diputada a l'oposició i no m'he oblidat d'aquella etapa. Però no és només amb la reacció que es té immediatament després d'un cas de corrupció; també una mica s'ha d'analitzar el que s'ha fet fins aleshores. I en els últims sis anys, en què jo he estat membre d'un govern i que avui actuo i el represento col·legiadament, reconeixerà que pel que fa, per exemple, al planejament urbanístic l'aprovació de plans territorials estableix mecanismes molt diferents, pel que fa a la subjecció a aquestes normes de caràcter general, del planejament urbanístic amb caràcter ordi-

nari i amb caràcter municipal; o pel que fa als plans directores de protecció del litoral, s'han establert mecanismes de protecció del sòl i fins i tot de desclassificació del sòl. Això no ha passat a cap altre indret.

Vostè em deia: «No intentin parlar-me de l'oasi català. Tenen tanta corrupció a Catalunya com a d'altres llocs.» Però jo li dic: però hi han alguns mecanismes que s'han pres a Catalunya que no s'han pres a cap altre lloc. La mateixa Oficina Antifrau s'ha pres a Catalunya amb anterioritat que succeïssin aquests casos. Valorem-ho, doncs. La Llei de fundacions: no és que ara parlem que farem la llei del protectorat, és que ho deia el llibre tercer del Codi civil, i parlava dels comptes que eren públics i de les memòries i de les auditories, i així ha estat, perquè han estat a disposició de tothom, i parlava que no era possible compatibilitzar càrrecs en el si dels òrgans de govern dels patronats amb càrrecs executius. I aquestes no són coses que es facin com a reacció, i la reacció li pot semblar insuficient, li pot semblar tèbia, li pot semblar totes aquestes coses que vostè ha dit. Però jo el que li dic és: valori també que alguns intents, potser no prou reeixits a la mirada de l'oposició, d'intentar canviar les coses i de fer l'Administració de la Generalitat més transparent s'havien iniciat en el passat. I ara venim a reforçar-los; i venim a reforçar-los i no ens posem a casa dels altres.

És que, com vostè sap, els temes de planejament urbanístic han estat des de sempre compartits, perquè l'Administració local promou la modificació inicial, posa a exposició i fa la provisional, però finalment intervé l'Administració de la Generalitat a fer la definitiva. Per tant, no és pas un tema que només sigui de l'Administració local. I les fundacions i les associacions no són només un tema de la societat civil, tot i que són imprescindibles, i no hauríem de parlar de manera que les poséssim en qüestió, perquè durant anys han vingut a complementar l'acció dels poders públics i estan fent molt bona feina i tenen una bona llei, que ara diem que hi afegirem també funcions més importants en matèria del protectorat.

Per tant, no m'ho plantegi com si no s'hagués fet res o no hi hagués intent de fer res i que aquestes mesures han sigut insuficients. Però, sobretot, el que sí que li demano és que no posem en el mateix plat de la balança –suposant que fos una balança d'aquelles antigues– allò que és clarament il·lícit i que està tipificat en el Codi penal i que, per tant, hi ha persones que s'han aprofitat o bé del seu càrrec públic o bé de la xarxa d'influències de quan van tenir un càrrec públic, precisament, per cometre aquest tipus de delictes, o presumptament haver comès aquest tipus de delictes en què estan imputats però encara no estan jutjats –n'hi ha d'altres que no estan jutjats però en canvi se n'han autoinculpat–, amb la incorrecció o la inadequació de resposta de caràcter administratiu pel que fa a l'Administració.

I, per tant, no em posi un dels signes que més encertadament o més desencertadament hem intentat aplicar en l'àmbit de la transparència, que és..., que ja sé que vostès opinen que hi ha molts informes que no s'estan fent bé; permetin-nos que els auditem i els expliquem els resultats de l'auditoria –un cas sense precedents. I

en lloc d'entendre això, com que es critica el percentatge en què s'ha trobat alguna cosa que era millorable, aleshores s'utilitza aquest instrument com instrument en contra del Govern.

Per tant, si s'ha d'utilitzar com a instrument en contra del Govern, el dubte..., que no tenim cap mena de dubte que s'ha de continuar per aquesta via, eh?, però el dubte és: i aleshores de què ens ha servit haver fet l'auditoria i haver estat més transparents que mai?

Ja ho sabem, que quan som transparents correm el risc, precisament perquè convertim les parets de l'Administració autonòmica en parets de vidre, que es vegin les coses que tenim desendreçades. Ara, jo m'estimo més les parets de vidre...

El vicepresident segon

Honorable consellera, si us plau...

La consellera de Justícia

...i que es vegin les coses que tenim desendreçades, que no pas parets que són un mur i que no es vegi absolutament res, i, per tant, siguin opaques.

Perdoni, senyor president; ja respondré en el segon torn.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per exercir el torn de rèplica, torna a tenir la paraula l'il·lustre diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. *Consellera*, hablaré más bajo, no *cridaré* tanto —no *cridaré* tant. Lo digo a efectos de que queden claras, en un tono de voz más bajo, las razones que han llevado a este parlamentario a hablar de estos temas hoy aquí.

Yo no he intentado desmarcarme de nada. Creo que mi intervención ha sido lo suficientemente clarificadora para haber hecho, primero, gala de la honestidad de la mayoría de los políticos, y, segundo aspecto, decir que hay manzanas podridas y que tienen que ser denunciadas, y que tienen que ser denunciadas fundamentalmente en el caso de la Generalitat por la actividad de control de la propia Generalitat. A eso me he referido y ese es el tema que yo he denunciado hoy aquí.

Yo no me quedo exento. Y buena prueba de que no me quedo exento es que hoy estoy aquí tratando de mejorar su funcionamiento, el funcionamiento de su Gobierno, de mi Gobierno, porque sé que, en la medida en que la transparencia y el control sean eficaces, sin duda tendremos un buen gobierno.

A veces encargan informes adecuados, en ocasiones. Este era uno bueno: el Informe sobre *bon govern i transparència administrativa*. ¿Lo conoce? Es de su departamento. Ayer el *conseller* Nadal decía que lo desconocía, y decía: «Bueno, pues se habrá quedado en un cajón.» Probablemente.

A la vista de las conclusiones del propio informe suyo, el Informe sobre *bon govern i transparència adminis-*

trativa, el buen informe, es evidente que quedó en un cajón. ¿Sabe qué fecha tiene este informe? 27 de julio del 2005. ¿Se ha hecho algo con este informe? ¿Se han adoptado muchas medidas? Me gustaría que realmente..., porque yo he estado examinando las conclusiones de las cincuenta y ocho propuestas y recomendaciones, y algunas son especialmente curiosas: aprobar una ley de subvenciones —no se ha hecho—; revisar las leyes e instrumentos de procedimiento administrativo; presentación por parte de la Sindicatura de Cuentas de un informe anual y otro quinquenal sobre las ayudas públicas, incluyendo la evaluación de los elementos contables y el grado de cumplimiento de los objetivos; convocar las ayudas públicas con la máxima transparencia, de forma comprensible y con publicidad, y concederlas con objetividad y gestionarlas con eficacia, eficiencia, transparencia, coherencia y responsabilidad.

No lo dice por decirlo; lo dice porque no lo hacen. Lo asume, porque no lo hacen. Y, de hecho, cuando la oposición presenta casos en los que no lo hacen, ustedes miran para otro lado, y dicen: «No, eso no va con nosotros.» Sí va con ustedes; va con todos los catalanes. Y de ahí, por eso, hoy estoy aquí presentando esta interpelación.

Pero es que dice más: formulación de cuentas anuales individuales consolidadas de las empresas públicas sometidas a la verificación de auditores independientes, y públicas. ¿Sabe usted, cada vez que los grupos de la oposición intentamos poner en un proyecto de ley de creación de un nuevo ente, o sociedad, lo que sea, un artículo como este, lo que votan? Votan siempre que no. No quieren auditorías independientes y públicas. En ninguno de los proyectos de ley en que lo hemos intentado introducir tanto el Grupo Popular, el Grupo de Convergència, este diputado, eso no ha sido aceptado nunca. ¡Y era un informe sobre *bon govern i transparència administrativa* el que lo recomendaba! Y no lo han asumido.

Pero es que aquí hoy..., dice, claro: potenciar y desarrollar los servicios y procedimientos de inspección. ¿Cuántos delitos ha denunciado, ha presentado denuncias la Generalitat en el tiempo que lleva su Gobierno? Me gustaría saberlo. Por irregularidades de los propios funcionarios, de cargos públicos ¿Cuántos?

Establecer procedimientos de evaluación periódica del grado de cumplimiento de las principales normativas del sector público. No se hace.

Dotarse de protocolos rigurosos de seguimiento y control de ejecución de contratos y de auditorías. Si lo dicen, que lo tienen que hacer, es porque no lo están haciendo.

Consideración final. Permítame que la lea. «Se pide al Gobierno» —por parte de estos expertos, expertos independientes de una gran credibilidad, basta con mirar la composición del grupo de trabajo, realmente es magnífica; dice— «la adopción de iniciativas legislativas y ejecutivas pertinentes para concretar las propuestas y recomendaciones del informe. La importancia y la envergadura de las reformas propuestas» —escuche bien— «requieren un fuerte impulso político.»

Pues, bien, este impulso político a día de hoy no se ha materializado. Porque la Ley de la Sindicatura de Cuentas viene ahora. En quince días les ordena el presidente de la Generalitat que pongan al día la Ley de la Sindicatura de Cuentas. ¡Y solo para los ayuntamientos! Si no es suficiente, si estamos cansados de ver recomendaciones que se incumplen y que no se tienen en cuenta, año tras año, de la Sindicatura de Cuentas. ¡Y lo hace su Gobierno! Y con el apoyo de los grupos que dan apoyo al Gobierno. Las recomendaciones son desoídas.

Planeamiento urbanístico, dice. Pues sí, efectivamente, probablemente se ha mejorado. Pero sabe lo que..., en este aspecto yo soy muy radical y creo..., y ahora ya a lo mejor ha tenido ocasión de verlo. Yo creo que fue un verdadero desastre que el Estado no tuviera, perdiera las competencias en materia de revisión de determinado planeamiento urbanístico, porque eso ha permitido realmente que la política de proximidad induzca en algún caso a creerse que todo vale. Y yo creo... Y no lo digo yo; lo dicen los decanos de los colegios de arquitectos, de aquí no, pero de Madrid, de Sevilla, de otras comunidades autónomas. Y no por un tema catalán, sino por un tema de mejora del funcionamiento del planeamiento urbanístico.

En definitiva, *consellera*, no se equivoque y no se equivoque con este parlamentario. Este parlamentario es leal a las instituciones; lo que quiere es que las instituciones funcionen con eficacia, transparencia y control, y comprenderá que a veces cae en la desazón cuando tiene que arrastrarse por los departamentos o tiene que ir reiterando pregunta tras pregunta cuando ve que su Gobierno es absolutamente opaco. No es una anécdota, es expresión de cómo funciona su Gobierno en determinadas materias.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresidente segon

Gràcies, senyor diputat. També per exercir el torn de rèplica té la paraula l'honorable consellera de Justícia.

La consellera de Justícia

Gràcies, senyor president. Il·lustre diputat senyor Domingo, il·lustres diputats i diputades, és bastant curiós, perquè els informes que encarreguen els diferents departaments de la Generalitat a vegades són magnífics i altres vegades són un desastre, en funció de si ens convenen o no ens convenen.

O sigui, ara vostè ens acaba de fer un elogi d'un document d'un expert que fan un conjunt de recomanacions que en la mesura del possible algunes s'han tingut en compte en alguna llei. Per exemple, algunes de les coses que diu aquí sobre fundacions i associacions les va aprovar vostè fa un any amb el llibre tercer del Codi civil. Per tant, atenció, perquè algunes coses s'han aplicat.

Ara, jo m'he guardat per al final alguna cosa que no sé si tindrà temps..., perquè n'hi ha molt poc, i sento haver de ser una mica contundent. Allò..., vostè ha arribat a dir que sort que l'inici de les investigacions no era català, perquè nosaltres pensàvem que això de Catalunya

estava exempt de qualsevol problema. I m'ha semblat, sincerament, molt greu aquesta afirmació, no? I que alguns havien qualificat de «conjura contra el catalanisme» determinada persecució.

Per tant, com que s'ho ha posat vostè en boca seva, jo he d'entendre que vostè assumia aquests plantejaments, i que a vegades s'ha fet servir el catalanisme com a coartada per a l'enriquiment il·lícit, i que s'han produït aliances de caràcter polític precisament per aconseguir... (*Veus de fons.*) Il·lícit, no? Literal, perquè jo n'he pres nota en la seva primera intervenció i no he volgut respondre-li-ho a la primera intervenció, perquè m'ha semblat d'una gravetat extraordinària, entre altres coses perquè bona part, tant del cas Palau com del cas Pretòria, s'inicien a l'Agència Tributària, i en molts casos s'inicien en la delegació de l'Agència Tributària situada a Catalunya. Per tant, no ens equivoquéssim.

I de corrupció, no només es produeixen aquests casos. Per exemple, avui, a la premsa –ha passat bastant desapercbut, però–..., s'ha iniciat el procés per una trama de corrupció de vint-i-set persones entre les quals hi havia guàrdies civils, expolícies, possibles narcotraficants, algun periodista, que la investigació la van fer els Mossos d'Esquadra.

És a dir, vostè ha fet un conjunt d'afirmacions d'una gravetat extraordinària. Com si aquells que tenim un sentiment potser més intens que el que pugui tenir vostè pel que representa la història del catalanisme polític i la història d'una determinada posició en la defensa de les llibertats nacionals i en la defensa d'un determinat plantejament de l'organització política de Catalunya féssim els ulls grossos a allò que puguin fer persones que estan vinculades a aquest tipus de plantejaments. I m'ha semblar molt greu. Per tant, no li he contestat en la primera resposta, però li dic que m'agradaria que, si no ho entès, m'ho aclareixi i que, si ho ha dit, ho retiri.

Catalunya no és un oasi, efectivament. És més, igual que hi ha una afirmació que diu «allà on no hi ha justícia és perillós que et donin la raó» –que vol dir: en les dictadures, on no està articulat un sistema de justícia amb garantia, si t'estan donant la raó tota l'estona és perquè, certament, tu ets còmplice del que està fent la dictadura–, també li he de dir «ai d'aquelles societats que poden fer l'afirmació o fan l'afirmació que mai tindran cap persona que vulneri les normes i que actuï de manera il·lícita en les seves responsabilitats», perquè aquesta és una afirmació que ni vostè ni jo podem fer.

Ara, en el que sí que estem d'acord, i tal vegada aquesta seria la fórmula de buscar un acord en una moció que pot ser importantíssima per al futur d'aquest país, en el que sí que estem d'acord és que quan això ho fa una persona que ocupa un càrrec que hi ha arribat per designació popular fa mal a totes aquelles persones que creiem que s'ha d'esmerçar la cultura de l'esforç, del treball i del treball en equip i del projecte col·lectiu per transformar la societat des de la pluralitat i des de l'estima al país, que jo no dubto que sigui exactament la mateixa d'una banda i l'altra d'aquest hemicicle.

Per tant, Catalunya no és un oasi, certament. I si no hi hagués cap cas de corrupció, ens hauríem de preocupar.

Però acaben d'aparèixer, han aflorat; senzillament igual que en altres llocs, no en un percentatge superior. Però no val dir que han aflorat perquè hi han hagut elements externs a Catalunya que els hagin detectat. Els han detectat aquells mecanismes que els han detectat. Perquè en la seva última intervenció ha dit que no són fruit de l'activitat del Govern. Però és que si el Govern té coneixement d'una activitat que dona la sensació que és un il·lícit penal vostè sap que el que ha de fer és posar-ho en mans de la fiscalia.

I el que li he de dir és que pel que fa, per exemple, al protectorat de fundacions, mai s'havien intervingut judicialment fundacions, que ara ho estan; mai s'havien fet un nombre tan important d'inspeccions, que ara s'han fet; mai s'havien instat tants expedients de dissolució de fundacions, i que, fins i tot, si algun dia puc comparèixer a la Comissió de Justícia, que he demanat comparèixer per explicar-ho, potser els explicaré que fins i tot algunes d'elles s'han derivat allà on s'havien de derivar, quan s'ha pensat que hi havia alguna cosa inadequada.

Per tant, no és cert, no és veritat el que vostè està afirmant. I jo li deia: «No només el president i no només el portaveu que actuava ahir en nom de tot el Govern van explicar les mesures que va prendre el Govern. És que ja fa temps que vam iniciar un procés de sistemes que siguin molt més transparents, encara que no hàgim arribat a aquesta perfecció que a vostè el satisfaci com a diputat. Però la nostra obligació, l'obligació de fer parets de vidre i transparents, no l'hem de fer només per als diputats d'aquesta cambra, que actuen com a representants de la ciutadania, sinó que l'hem de fer, i l'hem de fer conjuntament tots nosaltres, cap als ciutadans.»

I Catalunya s'ho mereix. I Catalunya no pot en aquests moments estar en una situació depressiva perquè algú escampa aquesta sensació com si hagués afectat una part molt important de la classe política. I això no ho podem permetre.

I, per tant, Catalunya activarà els mecanismes que convingui, però també necessita, de tots nosaltres, que estiguem a l'alçada i que estiguem a l'alçada de poder mirar als ulls i amb la cara ben alta la ciutadania, dient que sumarem esforços perquè aquest tipus de coses no passin, cada u a la seva manera i en cada formació el que pertoqui, però conjuntament tots en la defensa de les nostres institucions i de l'honorabilitat d'aquells que les representen.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre les expectatives davant de la Conferència de les Parts del Conveni de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic, de Copenhaguen (tram. 300-00240/08)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les expectatives davant de la Conferència de

les Parts del Conveni de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic, de Copenhaguen. La interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Per a la seva exposició, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Moltes gràcies, senyor president. Bé, fem aquesta interpellació, senyor conseller de Medi Ambient i Habitatge, per parlar en aquest Parlament d'un tema que segur que no hi és prou present: el canvi climàtic i les polítiques per fer-hi front.

Amb aquesta intenció, ja aquí mateix el mes de gener d'aquest any 2009, des de la Comissió de Medi Ambient i Habitatge, juntament amb el Fòrum Ambiental i amb participació absolutament activa de l'Oficina del Canvi Climàtic, que depèn del seu departament, vam organitzar una jornada relativa al canvi climàtic, la seva influència en l'economia, cal dir que amb escassíssima assistència de diputats i diputades. Crec que ho hem de dir encara que no ens agradi, i hem de fer una certa crítica i autocrítica entorn d'aquesta qüestió i de la dificultat d'introduir debats que estan en el món en aquests moments, que són interessantíssims i que, atès que són diferents d'allò que tradicionalment tenim assumit, doncs, ens costa entrar-hi.

En aquell moment, quan vam fer aquesta jornada específica, vam poder treballar sobre aquestes qüestions, i amb experts de primer ordre d'aquest país, idees que ara intentaré resumir, molt bàsiques, però que crec que val la pena repetir i explicar, perquè segurament no estan tan interioritzades com a vegades volem fer creure.

Coses com que sobre el canvi climàtic hi ha evidències científiques avui incontestables i que ja no val la pena discutir més sobre la seva existència, eh? Encara hi ha escèptics, és veritat, encara hi ha escèptics en l'opinió pública, però no pas en el món científic; en el món científic només hi ha alguns matisos. I aquí sí que crec que val la pena ressaltar i posar en relleu que cal congratular-se que al Parlament de Catalunya no hi hagi cap grup parlamentari que defensi tesis negacionistes entorn del canvi climàtic, com sí que succeeix en altres llocs del territori espanyol i per part dels grups germans de grups que tenim aquí representats. Bé, està bé i ens satisfà que a Catalunya no tinguem cap grup que defensi tesis negacionistes, com sí que succeeix, per exemple, a nivell de l'Estat i en el cas del Partit Popular.

Coses que també vam tractar: que l'actual realitat de l'escalfament del planeta és pitjor que qualsevol dels models previstos anys enrere pels científics. Ja estan retrocedint glaceres, augmenta el nivell del mar i la temperatura, hi ha un increment d'incendis forestals en el planeta, de catàstrofes naturals, etcètera.

Que cal qüestionar, dèiem també, treballàvem també entorn d'això, aquesta idea que hem de créixer com a única manera de continuar avançant, i que hem d'aprofitar aquesta crisi econòmica, climàtica –també climàtica, sovint ens oblidem de fer-hi referència– que tenim, per

sortir-ne d'una forma diferent de la que hi hem entrat. Se'ns deia una cosa interessant, allò: «S'ha acabat l'home de l'hidrocarbur», l'home que neix a partir de la revolució industrial; hem de construir un model menys intensiu en carboni, prescindir..., hem de saber, aprendre a prescindir dels combustibles fòssils, que s'esgoten i que a més ja no podem explotar més, ni està bé que explotem més.

Dèiem també que cal treballar sobre els impactes econòmics que tindrà aquest canvi climàtic inexorable, sobre la rendibilitat econòmica d'activitats que tenim molt interioritzades com l'ús de la neu; com afecta això el sector agrícola, el sector turístic, la nostra mobilitat; els requeriments d'aigua i energia en general... Dèiem també, se'ns deia que fins al 2030 aproximadament el 60 per cent de la reducció d'emissions de gasos hauria de ser en estalvi i en eficiència energètica. No tot ho hem de confiar a les noves tecnologies, que és una de les temptacions que també hi ha sovint, no?, allò de dir: «Bé, les noves tecnologies ens ho arreglaran.» No, no, aquí hem de canviar formes de fer, i, per tant, l'estalvi i l'eficiència energètica són importants.

Aquesta setmana passada hem tingut una nova oportunitat per pensar i treballar en aquestes qüestions, perquè a Barcelona s'han organitzat les sessions preparatòries del que serà, el que en diem la Conferència de les Parts del Conveni de Nacions Unides sobre Canvi Climàtic, que es farà a Copenhaguen el mes de desembre. Se n'ha parlat força aquests dies, crec, d'aquestes sessions de treball, segurament perquè no hi ha hagut compromisos fermes, i això també ha fet que se'n parlés més. És cert que era una reunió tècnica i que ja se sabia que tampoc acords fermes no hi podia haver en aquesta reunió, perquè, si hi són, seran a l'últim minut de l'última nit de la setmana corresponent a Copenhaguen. Però també és veritat que són profundes les incerteses sobre què passarà en aquesta sessió de Copenhaguen.

Segurament és bo que recordem que ja des del 2005, quan entra en vigor el Protocol de Kyoto, es comença a parlar que cal pensar què farem en el post-Kyoto. I això és el que estem discutint ara, perquè Kyoto acaba el 2012. Per tant, hem de saber què farem a partir de 2013.

Aquí cal dir que Europa és la regió del món que segurament, contribuint en menys proporció a aquest fenomen, és la que més s'hi ha implicat tradicionalment tots aquests anys, que ha fixat límits, que ha fixat compromisos. Crec que és bo recordar aquest context, perquè a vegades s'oblida. Aquest lideratge d'Europa hi ha estat, però ara la pregunta és: segueix sent-hi, aquest lideratge? I continuarà?

Retornant, doncs..., hem explicat molt breument aquest context de la reunió de Barcelona. Sembla que hi ha hagut avenços en algunes qüestions tècniques, com deia: textos consensuats entorn de l'adaptació a l'escalfament, reducció d'emissions per desforestació habitada, com implementar cooperació tecnològica en països emergents... Però hi ha hagut força, força discrepància, fortes divergències, entre països rics i pobres, per exemple. Això dificulta plantejar compromisos vinculants per a tots.

Dimarts els països africans feien una mostra pública d'indignació per l'actitud del que en podríem dir «el primer món», perquè, clar, un dels grans temes pendents és el finançament i els ajuts que rebran les nacions en vies de desenvolupament per fer plans de mitigació i adaptació al canvi climàtic.

El repartiment de cadascun dels països donants és un tema espinós, no és un tema resolt, i aquí també crec que cal dir que no tenim acord en el si de la mateixa Unió Europea. El Parlament Europeu parla d'unes xifres, la Comissió Europea en parla d'unes altres, el Regne Unit ho vol abaixar encara més; per tant, aquest és un problema que no podem desconèixer.

A més, alguns països industrialitzats –els Estats Units, Rússia, el Canadà, Austràlia, Nova Zelanda– realment no s'hi han compromès de forma creïble.

Tenim també el problema de la contribució que han de fer aquestes potències emergents que estan en aquests moments en el taulell: la Xina, l'Índia, el Brasil, Mèxic, Sud-àfrica... Assumeixen que han de frenar les emissions –això ho han fet i ho han reconegut, i se'ls ha reconegut que feien aquesta acceptació–, però és cert que són països que també els Estats Units està sent molt exigents amb ells, perquè d'alguna manera els veu com els nous competidors. De manera que hi ha aquí com un cert conflicte d'interessos que no es pot obviar.

Ara sembla, doncs, que tot està pendent d'aquest paper que ha de fer els Estats Units i si realment s'hi compromet o no, però en això la delegació dels Estats Units ha estat clara aquests dies i ha dit que ells no han aprovat encara els objectius sobre reducció de gasos, els Estats Units; que el desembre tampoc no ho tindran a punt, perquè encara ha de votar-se al Senat la primera proposta que va presentar Obama, i que això es calcula que com a molt aviat seria el febrer de 2010, o més probablement més enllà, cap a la primavera. Sense els Estats Units no hi ha acord mundial, i més si tenim en compte que, evidentment, les potències emergents no acceptaran contenir les seves emissions si no reben a canvi contrapartides financeres o tecnològiques de Washington.

Per tant, davant de tot això, ens agradaria saber, des del Departament de Medi Ambient i Habitatge, des de l'Oficina de Canvi Climàtic, que han estat allà totes les hores compartint aquestes discussions, quina és la percepció que hi ha d'això. I que ara al desembre, que sembla i es diu que en el millor dels casos podríem pensar en un acord polític base però que no tindria caràcter vinculant, i sabent que es parla que tot això pot trigar força..., en el millor dels casos s'està dient que entre tres i sis mesos a partir de Copenhaguen; per tant, ens posem clarament a dins de 2010, però hi ha gent que diu que fins i tot fins a finals de 2010, i a Mèxic, no tindríem acord amb els Estats Units inclosos. Bé, ens agradaria que plantegés aquí quina és la seva percepció de tot aquest debat que hi ha hagut aquests dies.

Per tant, creu que tot això pot suposar un endarreriment respecte als objectius assolits els últims anys? Pot decebre tot això les possibilitats d'impuls, realment, d'aquest model menys intensiu en carboni, en què pres-

cindim dels combustibles fòssils? Pensen que podem aconseguir aquesta veritable implicació de tots plegats, de tots els països, en la reconducció d'aquest model depredador i injust que tenim? Com veiem això?

I també una última i breu referència –i acabo, senyor president, disculpi'm– a, també, com es veu des del departament i des de les persones especialitzades del departament la posició de col·lectius que són molt més crítics entorn d'això i que d'alguna manera vénen a dir que tot plegat és una pantomima, perquè els mecanismes –que fins i tot estan inventats a Kyoto– són una mera ficció per crear un mercat amb interessos estrictament econòmics, que no tenen res a veure amb l'ecologia.

Voldríem saber quina és la percepció de tot això que tenen des del seu departament, senyor conseller. I per això plantejem aquesta interpellació.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre a aquesta interpellació, i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Clavell, evidentment, m'agradaria començar recordant que fa ben poc, el 29 d'octubre, aquest Parlament va aprovar una resolució justament donant ales, donant força a la trobada de Barcelona. I penso que aquest és un..., és important assenyalar-ho.

El segon element que m'agradaria destacar també és que la trobada de Barcelona aquesta setmana, que era preparatòria –cal assenyalar-ho sempre– del Cop 15 de Copenhaguen, evidentment no té un balanç que pugui fer-se nítid, perquè, entre altres coses, hi va haver aspectes que són llums, clarament, i aspectes que són ombres. M'agradaria separar què són les llums i què són les ombres, diguéssim, no?

Respecte de les llums, jo penso que una conferència com la de Barcelona ha posat a prova el Govern de la Generalitat, ha posat a prova l'Ajuntament de Barcelona, ha posat a prova el Govern de l'Estat i, amb tan sols tres mesos comptant l'agost, s'ha organitzat una conferència a la qual han assistit 4.500 delegats de cent noranta països, més de cinc-cents mitjans de comunicació acreditats i una presència internacional innegable de Barcelona i de Catalunya.

Dintre de les llums, m'agradaria assenyalar també que –cosa no habitual en una cimera tècnica que havia de preparar les condicionants o les resultants polítiques a Copenhaguen– s'han articulat vint-i-cinc actes al voltant d'aquesta. Actes que han muntat organitzacions econòmiques, organitzacions sindicals, que han muntat ONG, que han muntat universitats, en definitiva, podríem dir, la societat civil organitzada de Catalunya, que ha expressat coses que volia dir de cara a Copenhaguen.

Evidentment, al llarg d'aquesta reunió jo crec que hem tingut ocasió de presentar Catalunya al món des del

punt de vista de la lluita contra el canvi climàtic. Tots els delegats i delegades s'han emportat, en aquest cas, en una versió de DVD anglès, el programa de lluita contra –és a dir, per a la mitigació– el canvi climàtic català, i ha sigut distribuït entre tots ells, etcètera. Hi han hagut jornades amb notable èxit. Hi ha algun dels diputats aquí presents, i diputades, que hi van assistir i saben, realment, que en aquest sentit va ser i va suposar un element important.

En tot cas, jo crec que ens ha situat –i això em penso que és important, perquè és un mèrit, no del Govern, sinó de tota la societat catalana–..., que Catalunya és un referent també en la lluita contra el canvi climàtic, per les coses que fa, per les que diu que farà i per les que ja ha impulsat.

Però, de tota manera, això de ben poc..., perquè és evident que també aquesta reunió té les seves ombres. No es tractava d'arribar a acords, però hem vist cruament algunes escenes de realitat que ens han de sotragar.

Evidentment, s'ha avançat en diverses qüestions: en idees sobre l'adaptació, en idees sobre el paper dels boscos, en idees del marc institucional que caldria per dur a terme l'acompliment de l'escenari post-Kyoto. Però no hi ha hagut acord sobre dos temes que són absolutament fonamentals: primer, la reducció de les emissions, quantificades i periodificades; segon, els costos, el pagament dels costos de les accions contra el canvi climàtic. Evidentment, aquestes dues són qüestions molt importants i molt transcendents, i en aquest sentit sobre això no s'ha avançat.

Això vol dir, per tant, que passarà directament a l'agenda de Copenhaguen, i aquí hem de ser molt clars. Tot-hom ha mogut peça endavant: la Unió Europea, tot i les contradiccions que explicava molt bé la diputada Clavell; han mogut peça països en aquests moments potències emergents, com és el cas de la Xina. Però hi ha un silenci clamorós dels Estats Units. Els Estats Units no ha parlat ni de reducció d'emissions –de compromisos– ni de compromisos en el finançament.

S'han donat passos endavant, això és evident. És a dir, fa una setmana tan sols, abans de la conferència de Barcelona, la Unió Europea tenia una posició diferent de la que va adoptar finalment. És a dir, va moure peça. Va provocar..., fins i tot parlant de xifres, que, en tot cas, després es tracta de veure si aquestes xifres es poden concretar, molt importants a l'hora de dur a terme les accions de lluita contra el canvi climàtic. Però és evident també que, davant d'això, es va trobar un clamorós silenci, que és el dels Estats Units.

Avui, se situa ja la lluita contra el canvi climàtic en un nivell en què els estats ja no són únicament qui poden dictar això. El Cop és una conferència d'estats. La Conferència de Barcelona per part del Cop era d'estats; però, al voltant dels estats, hi havia un munt de *subnations*; és a dir, de governs regionals, de governs locals que, en aquests moments, a més, estan actuant i estan fent ja plans que són determinants. Perquè en la lluita contra el canvi climàtic, per alguns temes, els estats són massa grans i, per algunes accions, són inabastables, perquè, entre altres coses, molt bona part de les accions

que cal emprendre en el canvi climàtic no són accions que es puguin determinar des d'un estat, sinó que, en molts casos, s'han de determinar des dels governs subnacionals, governs regionals o bé governs nacionals com el nostre. Per què? Pel marc competencial. Perquè tota una gran part de les accions contra el canvi climàtic, hi insisteixo, no és un problema de comptabilitat analítica de baixada d'emissions o de subvencions en planejament en el propi país o en països tercers, sinó que és també una part, una actuació global; i, per tant, l'actuació de les forces vives, de les forces econòmiques, dels governs i dels poders locals.

En aquest sentit, assenyalar com un dels elements el fet que, durant aquesta conferència de Barcelona, s'han expressat els poders locals i regionals, i s'han expressat a través de dues xarxes: una, la xarxa de Climate Group, i, dues, la xarxa que es diu Energy for ISD. En les dues, Catalunya hi som presents. En una de les dues, a més, som a la direcció. I, en aquests casos, cal assenyalar que estats dintre dels Estats Units pertanyen a aquestes xarxes. I nosaltres hem de fer que, durant aquest període..., ho dic perquè la diputada preguntava: «Què faran perquè l'Obama escolti?» Doncs, escolti, nosaltres direm el que pensa el Parlament de Catalunya. Però el que hem de fer és que l'Estat de Califòrnia, que està present en aquestes xarxes, com altres, per exemple, la ciutat de Nova York, tots ells també s'adrecin..., ells estan fent els seus propis plans, i és important que també dintre dels Estats Units facin sentir la seva veu, justament, per accelerar aquests projectes Obama.

Com està la situació? Doncs, als Estats Units, en aquests moments, hi ha un projecte de llei que, en aquests moments, està bloquejat per insuficiència. O sigui, no hi ha prou majoria dintre del Senat. Però és un projecte que, com a mínim, marca una reducció –petita, però una reducció– respecte de la situació actual, que vostès saben que els Estats Units no va ni subscriure els acords de Kyoto. Per tant, en aquest sentit, això seria un pas endavant.

Què passarà? Doncs, jo crec que, durant aquestes setmanes que queden, cal perseverar enormement en aquests accions de pressió respecte a l'Administració nord-americana. Hi han experts en dret, diguéssim, intern dels Estats Units que parlen que hi hauria possibilitats que, sense aquest projecte de llei –és a dir, amb una altra fórmula semblant al que serien els decrets llei que utilitzem en el país llatins–, podria, el president Obama, diguéssim, barrejar l'oposició que en aquests moments té en el Senat. Això, en tot cas, suposo que és un tema discutible i no sé si és la fórmula que s'adoptarà.

Però jo crec que, més enllà d'això, hem de ser absolutament conscients de..., una, que en aquests moments hi ha una posició europea important; dos, que la posició europea, tot i que té contradiccions internes i que hi ha gent que voldria estirar cap avall i altra gent que, lògicament, volem estirar cap amunt, és una posició ferma. Per una altra banda, hi ha una disponibilitat, com mai s'havia produït, de les potències emergents a fer coses i a tirar endavant compromisos reals en el canvi climàtic, i, per una altra banda, hi ha també xifres posades damunt de la taula que no s'han escollit arbitràriament,

sinó que responen a una anàlisi freda del que és el conjunt d'allò que suposarien els costos per mitigar el canvi climàtic. Per tant, diguéssim, hi han moltes peces posades, i, per tant, jo crec que amb aquestes peces, tal com estan posades, tenim possibilitats que a Copenhaguen s'arribi, finalment, a un acord.

De tota manera, és evident que, s'arribés a l'acord que s'arribés, és lògic i més lògic que hi hagi sectors socials, grups interessats, òbviament, molt en problemàtica del canvi climàtic, i, en definitiva, d'un nou desenvolupament verd i sostenible del país i del planeta que consideraran que això pot ser insuficient.

És cert, també, que hi han nous nínxols de mercat al voltant de la lluita contra el canvi climàtic. Però, fa uns anys, estàvem aquí, segurament, discutint els que dèiem que hi havia canvi climàtic en posicions minoritàries. Els negacionistes eren majoria. La gent que estava disposada a fer alguna cosa érem molt pocs. Avui s'han invertit els papers d'una manera molt notable: hi ha una gran sensibilitat sobre aquest tema, molta gent disposada a fer moltes coses i a fer-les en moltes direccions. Fins i tot, segurament, alguns pensant que, òbviament, faran negocis positius. Val més que facin negoci amb això que amb el negoci tradicional que fins ara han viscut, que, entre altres coses, estava basat en molts casos en l'especulació, no solament de la que coneixem tradicionalment urbanística i immobiliària, sinó també l'especulació energètica, com vostès saben.

La transformació, per tant, de la societat implica, entre altres coses, una lluita decidida contra el canvi climàtic. Jo crec que aquí ens hi trobaran a tots. I evidentment que el Govern treballarem a Copenhaguen també, perquè, entre altres coses, puguem dur a terme la resolució del Parlament de Catalunya del dia 29 d'octubre.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la política en matèria de joc
(tram. 300-00241/08)

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política en matèria de joc, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... conseller, ara fa mig any el vam interpellar sobre la política del joc del Govern tripartit, atès el galdós i preocupant balanç que fins aquell moment s'anava acumulant. Una política erràtica, això sí, dissimulada o amagada en l'entranyable discurs, que no real ni efectiu, del joc responsable, no?

Quan el vam interpellar, s'acabaven de conèixer tres sentències que anul·laven les principals iniciatives normatives que fins aleshores havia impulsat el tripartit en matèria del joc. No eren unes sentències sobre temes puntuals, esporàdics o menors; totes les sentències coincidien en anul·lar-ho per no respectar, tot i saber-ho –és a dir, conscientment–, els procediments establerts per la legalitat vigent.

Arran d'això, nosaltres li vam demanar que, vistes les sentències i la seva contundència, rectificués en la seva manera de fer i, sobretot, que restablissin la seguretat jurídica de cara a tothom, ja que allò generava molta incertesa i preocupació. I que, en comptes de mantenir aquesta incertesa, anant a cassació, defensant, jo ho crec, el que era indefensable, reaccionessin i rectificuessin, perquè era una qüestió de formes important, però de formes, i que ho arreglessin. Li vam demanar això.

Per altra part, vam posar en evidència també, en aquella interpel·lació, aquest doble discurs i aquesta doble moral que, en matèria del joc, exerceix el tripartit, no? I ens vam referir, en aquell cas concret, per posar l'exemple, al que estava preparant aquell decret de modificació del reglament de màquines, ja que, per una banda, totes les novetats o les úniques que s'anaven venent i que s'anaven explicant i anaven publicitant no calien ni eren tals, perquè, de fet, amb la normativa existent fins aquell moment, la normativa acumulada fins a aquell moment, ja ho preveia i ja ho explicitava, no?, com tot el tema de prohibició de menors o el tema del sexisme o el tema dels grafismes, etcètera –etcètera.

Però, per l'altra part, hi havia aquelles mesures que ni s'explicaven ni es publicitaven mediàticament, però que, en realitat, eren l'altra cara de la moneda del seu discurs, no?, com tot el tema referit a procurar unes millors condicions per allò que en dèiem, per exemple, les màquines multijugadors. Allò que li vaig dir de les seves noves matemàtiques: que, a l'època de Convergència i Unió, una màquina que podien jugar vuit persones alhora comptava com a vuit màquines en el local a tots els efectes, i, amb la seva nova proposta, una màquina per a vuit jugadors alhora comptava només com a quatre màquines, no? Una inseguretat que, a hores d'ara, no veiem que s'hagi reparat, i un decret que ja està aprovat i que confirma de nou aquesta contradicció entre el discurs, per una banda, i els fets del tripartit, per una altra, en matèria del joc.

I, per si això fos poc, calia sumar-hi aquest discurs, cada vegada més reiteratiu, de presentar com a èxit el que és la rectificació dels errors propis, allò de piròman i bomber a l'hora. El tripartit creà la màquina del Binjocs, la que pot donar premis més suculents, la qual cosa pot generar més addicció, i, alhora, vostè presenta, com a gran èxit, alguna mesura correctora del despropòsit, no?, quan el més normal seria..., i veure que, si es van passar de frenada amb aquest tipus de màquina i que no tenia lògica que el govern d'un país hagués impulsat i creat directament una màquina com aquesta, doncs, senzillament, l'haguessin retirada.

Tot això junt –les sentències que demostraven la mala manera de fer del Govern tripartit, el manteniment de la incertesa permanent i la inseguretat jurídica en el sector

del joc, aquest doble discurs entre el que es diu, el que es fa i el com es fa–, sumat a la presentació com a èxit, doncs, del que són, simplement, la correcció d'errors propis, ens portava a la conclusió –i vam dir-ho d'aquella manera gràfica, i valgui la redundància– que la política del joc del tripartit s'estava convertint en un mena de joc dels disbarats. Li vaig dir aquesta expressió a tall de conclusió, pensant que difícilment el balanç global del tripartit, com a concepte, podia ser pitjor.

Però ens vam equivocar, conseller, li ho haig de reconèixer, ens vam equivocar, perquè sí que es podia fer pitjor; perquè no vam estar al cas que faltava un ingredient de superació: faltava fer el ridícul, és a dir, faltava fer el ridícul institucional. I suposo que, per això, i per acabar de tancar el cercle, entra en escena la Combi 3, una iniciativa que passarà a la història de les polítiques públiques del joc i no pas en positiu, passarà com la riota de les diferents iniciatives en matèria del joc.

Parlem-ne de la Combi 3, perquè jo crec, conseller, que mereix alguna explicació. El 16 de setembre, el secretari general del seu departament anunciava, a bombo i platerets, que Loteria de Catalunya llançaria... –«llançaria» en aquell moment entès com a treure al mercat, no com a «llençar», com s'ha vist que ha estat posteriorment–, llançaria una nova variant de joc de la Lotto 6/49: el Combi 3.

El secretari general va explicar que aquesta nova opció de joc aportaria, ho va dir literalment: «Aspectes nous i positius a la Lotto 6/49» –diu– «ja que incorporarà un component més lúdic que el diferencia de la competència.» I atenció al que va afegir, no s'ho perdin, diu: «Permetrà als jugadors guanyar amb més facilitat.» Va dir això. I, tot seguit, s'anuncia, com és propi del tripartit, en la seva línia d'austeritat, que es farà una campanya publicitària, del 21 de setembre fins a l'11 d'octubre, a la televisió, a la premsa i a la ràdio i als 2.500 punts de venda que componen la xarxa de comercialització de la Loteria de Catalunya.

Tan bona va ser la iniciativa, tan terrible va ser la competència que, al cap de quatre dies, la Combi 3 la van haver de retirar. Vostès, a la resolució, posen que queda temporalment suspesa, fins que, a hores d'ara, no se'n sàpiga res més. Als ulls de tothom va ser una retirada, no una suspensió; una durada del tot efímera, tot un rècord, tot un ridícul institucional sense precedents. Tota la inversió en tecnologia, en promoció, en publicitat queda esfumada en quatre dies. No quatre dies com a frase feta. Vostè ho sap conseller, no, no, no..., quatre dies en el sentit literal del terme, que vol dir surt avui..., un dia, dos dies, tres dies i el quart dia es retira..., no va durar ni una setmana.

El secretari general, torno a repetir-ho, va dir que la Combi 3 incorporaria un component més lúdic i que permetria als jugadors guanyar amb més facilitat..., i tenia raó, la veritat és que no va enganyar a... Tenia tanta raó que, al cap de quinze dies, va haver de sortir la directora general per dir que ho retiraven, que allò quedava retirat, perquè, si una persona jugava amb unes determinades combinacions, guanyava sempre; un ridícul, un ridícul institucional.

I, llavors, essent això així, la cirereta del balanç de la política del joc a Catalunya, i tenint en compte al que abans m'he referit de tot aquell cúmul de coses, s'esperava que algú assumís alguna responsabilitat política, però no va ser així. Aquí ja es pot enfonsar el que sigui que aquí ningú assumeix cap mena de responsabilitat. *(Veus de fons.)*

Vostès van derivar tota la responsabilitat en exclusiva cap a l'empresa concessionària. Obviament que cal exigir responsabilitats a l'empresa, però l'exigència comença per un mateix. I, si l'anunci a bombo i platerets i altres coses, qui fa la comunicació, qui el presenta, qui s'ho fa seu són el secretari general i la directora general..., se suposa que algunes garanties i alguna comprovació prèvia el departament hauria fet. Si l'anunci el van fer ells, si el van fer aprovar pel Govern de Catalunya, quan van mal dades, quan es fa el ridícul institucional, no pot ser que s'adopti una actitud com aquella, doncs, que la cosa no va amb ells o com si, casualment, passaven per allí, no? Oi que, a l'hora de presentar-ho, a l'hora de lluir, sí que els van sortir responsables polítics? Doncs, quan hi ha un error d'aquestes dimensions, amb els efectes que això suposa, sobretot, de cost d'imatge institucional i de costos econòmics, oi que cal ser coherent i assumir responsabilitats? O tampoc, en aquest cas, que és un cas com un cabàs?

Si, de seguida, en conèixer el joc de la Combi 3, alguns ciutadans ja van veure, fent un ràpid càlcul de probabilitats, com i de quina manera els podia tocar un premi segur sense una excessiva despesa, tenint en compte els guanys, ningú de l'EAJA ni de la direcció general se'n va adonar abans? Com és possible? Quin control previ tenen en les noves actuacions que s'impulsen en nom del Govern, tot i que ho faci una empresa concessionària? No hi ha comprovació prèvia? Perquè, si és així, llavors, la cosa pren un caire molt més preocupant, no?

Per això, anant més al detall, ens agradaria, conseller, que també ens contestés i ens respongués algunes qüestions arran de tot això. Quins costos econòmics ha tingut per la Generalitat aquesta posada en marxa i la retirada tan veloç? Quins van ser els costos de la inversió en tecnologia, en *software*, ni que sigui, o maquinari, en promoció i en publicitat? Què ha passat amb aquells ciutadans que van comprar butlletes de la Combi 3 vàlides per a dies posteriors a la seva retirada per un sorteig que no es va arribar ni a fer? Què han resolt amb relació a l'empresa adjudicatària d'aquest servei? Van dir que prendrien mesures amb relació a l'empresa, què han fet? Però, d'entrada, vostès, a nivell intern, ningú ha assumit responsabilitats polítiques.

La resolució de la directora general parla de suspensió temporal de la Combi 3, diu, «per adequar-la a la normativa vigent.» I ho diu així, sense especificar més. La pregunta és: tenen previst reinstallar-la o aquesta suspensió ja es pot considerar definitivament una retirada? Ens agradaria que ens ho contestés, no?

Conseller, m'agradaria que ens contestés totes aquestes coses d'una manera precisa i sense defugir-ho. Dic això perquè, sempre que l'he interpellat sobre el joc, en totes les intervencions, lluny de contestar-me el que li pregunto, vostè es refugia sempre en aquest discurs

més mediàtic que real, contradictori del tot, no?, del joc responsable, sempre el joc responsable.

Però, miri, sap què passa, conseller? Que per fer una bona política del joc, li ho dic de veritat, abans que fer això del joc responsable, el que ens cal al capdavant d'un departament és que hi hagi polítics responsables. Responsables quant al rigor, responsables quant a donar seguretat jurídica i certesa al sector i a tots els interessats, responsables quant a ser conscients que no es pot actuar amb tants prejudicis sobre allò i contra aquells amb els quals es pretén actuar i regular, responsables per no generar unes expectatives i un discurs que no s'adeqüen gens als fets, responsables per no jugar ni ser frívols amb un sector tan polièdric com sensible, però alhora tan important per al nostre país per fer-ne d'ells un banc de proves sobre quina serà la darrera genialitat que hauran d'aprovar, responsables per no jugar amb el patiment i la sensibilitat de molta gent, i, finalment, responsables de saber que sempre –però en política encara més– les formes i el compliment de la legalitat és bàsica.

I tot això, conseller, tot això al seu departament no hi és ni de bon tros. No hi ha ni actitud ni aptitud, de veritat, perquè, si no, tot això no s'entendria. I per fer unes polítiques de joc a l'alçada de les circumstàncies, a l'alçada del moment, amb tots els reptes tan importants que tenen a les polítiques públiques del joc, nosaltres no veiem que hi hagi ni aquest sentit de responsabilitat. Hi ha molt discurs de joc responsable però no hi ha aquest discurs de responsabilitat. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Perquè, si hi fos, segur que s'haurien pogut estalviar molts d'aquests despropòsits de la política del joc –acabo, senyor president– i ens hauríem pogut estalviar tot això per al bé de la gent, però és que ara, després de l'últim episodi, també per al bé de la nostra institució.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè planteja dues qüestions: una de caràcter general, cap a on va la política del joc i quin balanç en fem, i una sobre un tema en concret sobre la Combi 3.

Jo li contestaré els dos àmbits de preguntes que vostè fa. Primer, la política del joc, no? És bona. El balanç és positiu, és negatiu?, sobre quines bases es mesura, senyor diputat? És a dir: què determina si la política de joc a Catalunya és bona o no? Jo crec que hi han tres elements fonamentals que ho determinen: si s'han incrementat de forma substancial els beneficis de la Generalitat, el Tresor de la Generalitat; en segon lloc, quin és el destí final d'aquests beneficis, i, en tercer lloc, si hi ha joc responsable o no.

I, miri, des del punt de vista dels resultats, diguem-ne, quantitatius, li he de dir que a l'any 2003 el resultat al Tresor de la Generalitat era d'11 milions d'euros, i al 2008 són de 16 milions d'euros. Alguna cosa ha funcionat, és a dir, estem davant d'un creixement d'un 40 per cent que en definitiva mai s'havia tingut. *(Veus de fons.)*

La segona pregunta és si això..., on va a parar. En anteriors governs no sabíem on anava a parar, senyor diputat –no ho sabíem. Tot i que la llei diu que ha d'anar a finalitats socials, no se sabia on va a parar. *(Veus de fons.)* Des d'aquesta legislatura, no només se sap on va a parar, sinó que publiquem i fem públic el destí final social d'aquests 16 milions d'euros.

En el cas concret del 2008, va a la reconversió integral de la Residència i Centre de Dia Creu de Palau, de Girona; a la reconversió funcional de la Residència i Centre de Dia de la Mercè, de Tarragona; a la reforma de la Residència Pont de Suert, de Lleida; a la rehabilitació de la Residència Nazaret, de Móra d'Ebre; a la construcció de la Residència Can Flaquer per a disminuïts psíquics, de Mollet del Vallès; a la reconversió de la Residència Ramon Berenguer, de Santa Coloma de Gramenet, i a la construcció de la Residència Montserrat Betriu per a disminuïts psíquics. Mai s'havia fet això, senyor diputat, mai..., mai s'havia dit, ni per a què anava ni on anaven els diners.

I, en tercer lloc, vostè diu que no fem joc responsable. Miri, des de dues perspectives. Primera perspectiva: per primera vegada a Catalunya hi ha un conveni amb tots els sectors empresarials amb un codi de bona conducta de joc responsable. Per primera vegada, senyor diputat! *(Veus de fons.)* Mai s'havia fet, amb tots els sectors empresarials: bingos, casinos, fabricants, salons, tots, absolutament tots.

I, en segon lloc –en segon lloc–, per primera vegada Catalunya és entre les deu loteries a la Unió Europea amb reconeixement de joc responsable. *(Veus de fons.)* Només n'hi han deu, de les cinquanta-cinc que han assumit el protocol. De tal manera que aquest mes de juny passat en reconeixement d'aquesta realitat, la conferència anual del joc responsable s'ha fet a Barcelona.

Per tant, senyor diputat, hi han tres qüestions importantíssimes que demostrin que el balanç és positiu: l'increment del Tresor de la Generalitat adreçat a finalitats socials que diuen claríssimament quines són aquestes finalitats socials, acord amb tots els sectors empresarials del sector per un codi de joc responsable i reconeixement internacional del joc responsable.

Amb relació al tema concret que vostè deia de la Combi, recordar dues coses que vostè sap perfectament: que el 2005 hi va haver un concurs públic obert per adjudicar les prestacions de la comercialització de l'EAJA; que aquest concurs es va adjudicar a Jocs del Mediterrani que, com vostè sap, és una UTE formada per Scientific Games i per Intra. També sap vostè perfectament que, en aquest concurs, l'adjudicatària tenia totes les prestacions de disseny, de desenvolupament, d'implantació i de control del disseny i de la implantació –i de control, també.

Sap perfectament que la Lotto 6/49 és una modalitat de joc que consta en triar que una aposta de sis números,

entre l'1 i el 49, i que l'adjudicatària ens va proposar una variant que podia significar un increment, en definitiva, dels ingressos. A l'inici de la comercialització, es va fer el 20 de setembre, i el primer sorteig es va fer el 23 de setembre, immediatament es van detectar uns alts premis que no corresponien amb la proposta que ens havia fet l'adjudicatària i el mateix 23, no quatre o cinc dies després, el mateix 23, el primer dia del sorteig, la directora general del Joc va suspendre temporalment aquest..., el 23. Per què ho va fer? Ho va fer perquè s'havien assignat trenta-tres premis a 3.000 euros i perquè això no corresponia amb les dades que ens havia donat l'empresa adjudicatària.

L'EAJA va fer dues coses, ens vam adreçar immediatament..., el 24 es va adreçar immediatament..., que l'adjudicatària refés, en definitiva, els errors tècnics de disseny, i, en segon lloc, a demanar danys i perjudicis.

He de dir-li, quan vostè deia quina és la responsabilitat, que la responsabilitat és absolutament de l'adjudicatària. El contracte deixa ben clar –ben clar–, sense cap mena de dubte, que el responsable de les prestacions deficientes i les conseqüències que es puguin produir per omissions, errors o per inexactituds són responsabilitat de l'adjudicatària. De tal manera que la mateixa adjudicatària, a resposta de les nostres peticions, ens ha fet una carta on reconeix la responsabilitat en la fallada tècnica del disseny i reconeix claríssimament la necessitat de rescabalar, econòmicament i globalment, els danys que hagi produït a l'Administració.

Quins són els danys que, com a govern, pensem que s'han produït? L'import abonat als premis, el cost de la publicitat i els guanys que es deixen de percebre. En aquests moments, li he de dir que hi ha una negociació amb l'adjudicatària, que és una negociació que va per bon camí i que espero que en pocs dies doni com a resultat el rescabament econòmic de tots els danys que l'adjudicatària ha fet.

En resum, senyor diputat i diputada, senyor diputat, el balanç –el balanç– de la política del joc és un balanç, des del punt de vista de la recaptació, des del punt de vista de la finalitat social i des del punt de vista del joc, responsable; coses que no s'havien fet mai: ni s'havia crescut, com ara, en la recaptació, ni s'havia plantejat ni tan sols la possibilitat del joc responsable, ni s'havia dit mai el destí social dels diners que es guanyava amb la loteria.

I des del punt de vista del Combi 3 hi ha hagut un error de disseny de l'adjudicatària que ha estat detectat el mateix dia, que s'ha suspès temporalment, que el pensem reprendre i que, evidentment, li hem demanat i li demanarem danys i perjudicis a l'adjudicatària responsable d'aquest fet.

El president

Senyor Turull...

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Conseller, té tota la raó del món. Mai s'havia fet com ara, mai, però ni de llarg s'havia fet com ara per al cúmul d'errors. Només

una apreciació... Ho dic per l'anècdota: no es va fer el 23 de setembre, es va fer el 24 de setembre que és la resolució, perquè el que no surt al DOGC no és al món. El que surt al DOGC, la resolució de la directora general que li devien fúmer –ho dic col·loquialment– el sant enlaire, perquè era un dia de festa a Barcelona, i era el sant de la directora general, però és el 24. No digui que és el 23 perquè aquí ho posa claríssimament que és el 24, un dia que a Barcelona tot era festa.

La seva conclusió –la seva conclusió–, conseller, jo crec que vostè ho ha resumit molt bé. El resultat del joc responsable és que la gent juga més. Ens ho ha dit. Abans es recaptaven 11 milions, ara se'n recapten 16 milions. Per tant, la gent juga més, i deu jugar més..., no deu ser per casualitat, sinó deu ser perquè hi ha un esforç, per part del Govern, perquè n'hi ha molt, de fidelització de nous jugadors, de fidelització de nova gent amb nous jocs i noves variants de la loteria, etcètera. Vostè ho ha dit, diu: «Abans es recaptaven 11 milions, ara se'n recapten 16 milions.» Per tant, deu ser que hi ha més gent que juga; per tant, gran èxit de la política del joc responsable.

Miri, conseller, ho dic perquè..., jo ja sé que vostès intenten que abans del 2003 el món no existia. Però això que els diners, els guanys de l'EAJA es dediquen a finalitats socials i a inversions de finalitats socials si s'ho va inventar algú va ser un govern de Convergència i Unió. I vostè ho sap –i vostè ho sap–, i vostès ho van criticar. Per tant, no intentin tergiversar la història. I si vostès deien que no se sabia és perquè no ho devien voler saber –no ho devien voler saber.

Però vostè per compensar... (*veus de fons*), sí, senyora Camats..., vostè per compensar aquesta política tan contradictòria del joc, vostès sí que ara venen i fan difusió com si ara les residències en comptes de fer-les, doncs, Acció Social, doncs, les fes l'EAJA. Però sí és el mateix, si al final és el mateix. Però això que es destinessin els guanys de la loteria, específicament i únicament, a inversions socials, això es va posar en funcionament des del primer dia que hi havia l'EAJA.

Ens sorprèn molt això que s'ha delegat inclús el control. Però és que vostès quan fan una..., no concessió, però quan adjudiquen un servei, doncs, ha d'haver-hi un control sobre aquest servei. Però, qui va enviar les cartes a tota la xarxa? A les dues mil persones que els va dir: «Ei, totes aquelles butlletes de la Lotto 6/49, llenceu-les, que ara va aquesta nova.» I al cap de quatre dies reben una carta i diu: «Aquelles noves les llenceu, que tornin a vindre les altres.» Qui signava aquestes cartes? No signava l'empresa aquesta..., ho signaven des de la institució i ho signaven des de l'àmbit de la Generalitat de Catalunya, digui-li EAJA, digui-li Direcció General del Joc, ho signaven aquí. Per això aquest ridícul institucional. Per això aquesta sensació de tots aquests punts de dir: «Com llencen els calés.» I evidentment que s'han de demanar responsabilitats, o no les haurien demanades vostès per coses molt més menors? O no les haurien demanat vostès?

I vostè diu: «El balanç en general.» El balanç en general..., miri, per nosaltres, la política del tripartit és una cadena d'errors i erràtica. Però és que, fixi's, és que només hem d'anar als fets. Diu: «Digui'm el què.»

Creen el Binjocs, però l'han de rectificar perquè veuen que l'han fet massa grossa; però, a més a més, hi ha una sentència que anul·la la creació del Binjocs, creen la Combi i al cap de quatre dies la retiren perquè l'han pifat, impulsen normativa i al final els tribunals els l'anul·len. No ho sé..., aniria bé encertar-ne alguna. I una política erràtica..., però, conseller, erràtica d'aquelles que maregen. (*Veus de fons.*)

Miri, conseller, per sintetitzar, la seva política del joc, no? (*veus de fons*), la seva política del joc... Vostès, per una banda, tot el discurs del joc responsable, tot el discurs de «ara anunciem que posarem uns cartelllets –posarem uns cartelllets– com a les màquines de tabac que atenció que no es pot jugar tant, etcètera». Però, per altra part –per altra part–, no paren de publicitar perquè la gent jugui més a les loteries. No paren de difondre nous jocs de la loteria. Vostè mateixos reconeixen que hi ha molts més jocs que a les loteries. Tenen el sector empresarial absolutament desorientat. Digui el que vulgui, el que hagin incitat, el tenen absolutament desconcertat. Ara els han de fer passar una censura –ara els han de fer passar una censura– i totes les màquines, tots els fabricants i tots els que les han de comercialitzar ho tenen parat per veure si la serigrafia passa la censura o no passa la censura, etcètera.

I tota la gent que pateix amb tot el tema de les ludopaties diuen: «Sí, sí..., està molt bé que diguin això del joc responsable, però no parem de veure anuncis de nous jocs i de noves loteries.» Que dona la casualitat..., sap de què, conseller? I aquest és el gran repte... Sap de què són els grans anuncis que surten amb tot el tema de la loteria? Bàsicament, de dos sectors –de dos sectors–: del joc públic –del joc públic– i del joc alegal. Que nosaltres li hem demanat moltes vegades que es concentrin en això. Que aquí molta gent fa anuncis d'apostes, fa anuncis de jocs *online*, etcètera; aquí campen el que volen, no cotitzen un duro a la Generalitat de Catalunya. I, en canvi, vostès estan amargant la vida a aquells empresaris que es fan un fart de cotitzar els ingressos de la Generalitat de Catalunya, més de 300 milions al pressupost d'aquest any. Aquesta és la gran contradicció: què fa el Govern davant de la gent que pateix les ludopaties per tanta publicitat com hi ha amb el tema de les apostes, amb el tema del joc? No hi veuen ni reacció, diu: «Oh, és que no hi podem fer res, etcètera.» Una actitud contemplativa.

Aquest és el problema, conseller. Aquesta és la gran contradicció...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Turull i Negre

...que hi ha entre el discurs oficial i la realitat. I això li hem recordat moltes vegades: política erràtica, política demagògica, i, per tant, conseller creiem que per això li dèiem que sí que es podia haver fet, i la cirereta evidentment va ser el cúmul, va ser el ridícul institucional amb la Combi 3.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Conseller Saura, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Jo li he dit que el balanç era positiu en base a tres qüestions, i les mantinc. La primera és l'increment de recaptació. I vostè em diu: «Associa increment de recaptació a ludopatia.» Vostè sap perfectament –vostè ho sap perfectament– que el tant per cent... (*Veus de fons.*) Sí..., vostè està dient que l'increment de recaptació és dolent. Vostè està dient això. (*Veus de fons.*) I el que estic dient és que hem passat d'11 milions a 16 milions. I, per tant, que, des del punt de vista de la gestió de la loteria del Govern català en aquests quatre anys ha estat positiu. I vostè sap perfectament que en el conjunt dels milions d'euros que es mouen per al joc el sector públic i especialment el sector públic català és minso. I, per tant, evidentment que el Govern català ha de fer una política claríssima de competència amb altres llocs privats i públics. I si no es fa això s'està fent malament. Que el que estem intentant fer, i ho hem fet en aquests quatre anys, és, en definitiva, guanyar mercat al joc privat.

I, per tant, la primera conclusió: més recaptació. Vostè ho critica, m'està dient que per què vam fer la política del joc? M'ha dit que el balanç era negatiu en aquests quatre anys. Miri, així ara fa vint anys vaig pujar en aquesta tribuna, en nom de tots els grups parlamentaris excepte Convergència i Unió, a defensar una comissió d'investigació de Casinos –en aquesta mateixa tribuna. Després hi va haver una sentència. Per tant, això que el joc del tripartit és un joc erràtic..., no em vull remuntar al passat ni llegir trossos de la sentència. (*Veus de fons.*)

Segon element... –segon element–, les finalitats socials. Mai... –mai–, clar que la llei del 92 diu que ha de ser per finalitat social, mai vostès van dir a què ho destinaven. Per què no ho van fer? –per què no ho van fer? Per què no...? (*Veus de fons.*) No ho van fer mai, mai es va saber els diners del joc per a què anaven. I ara, des de fa tres anys, se sap.

I, en tercer lloc..., miri, senyor Turull, vostè pot dir que no fem joc responsable, però si l'Associació Europea

de Loteries diu que en fem i estem entre les deu úniques loteries d'Europa que hi ha un reconeixement..., permeti'm que estigui content del reconeixement de l'associació i que tingui en un altre nivell de consideració la seva reflexió.

I diré una altra qüestió importantíssima: el tema de les ludopaties. Tenim cartes, que les he llegides en altres interpellacions, de l'Associació de Ludòpates que feliciten les actuacions que hem fet. (*Veus de fons.*) Que feliciten les actuacions que hem fet. I tenim en el Congrés del juny, que es va produir a Catalunya, de l'Associació Europea del Joc, intervencions de les associacions de ludòpates que feliciten la relació i la participació de les associacions en la política de la Generalitat.

I en el tema de les sentències..., estan totes recorregudes. No és veritat que estigui res suspès en aquests moments. (*Veus de fons.*) I amb els empresaris, per primera vegada, hem arribat a un acord, amb tots els sectors –amb tots els sectors–, signat per tots els sectors i pel conseller que els parla amb relació al Codi de bones conductes.

I, per tant, senyor diputat, si els empresaris signen, per què ho fan? Vostè interpreta la signatura –vostè interpreta la signatura. (*Veus de fons.*) I per què? Per què no ho van signar amb vostès? Per què vostès ni es van atrevir a llançar un programa de joc responsable? Ni van fer joc responsable, ni ens van dir per a quines finalitats socials concretes ho destinaven, ni van fer un esforç de competir per guanyar mercat en el joc privat i en el joc públic. Per tant, senyor diputat, el balanç és positiu.

Amb relació a la Combi 3, hi ha hagut un error de l'adjudicatària; es refarà la Combi 3, i demanarem responsabilitats –hem demanat responsabilitats–, i demanarem una indemnització econòmica des del punt de vista dels mals que ha pogut fer a l'Administració de la Generalitat.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i sis minuts.